

קדו שאלה מה שקלה רשעי הדור וקלי דעת ופחזים נשים להם משפט חלל שוטט מקלחה פס אחד נותן לו מפריז ליתן לו שוחד ונפשה להם דבר זה כהיתר נמור פד אשר ילכו וישתכחו כפיר אשר כן פשו ולפי הכרעה יש בזה חיסור דלפני פיור אחר שגני נח מזהרין על הדינין ואף כי נחלקו רבנן אחרת כפירוש הזהרם זו מ"מ לכ"ס אם יקלקלו הדיינים את המשפטים הנה פוערים לאו זה וא"כ הרי זה הנותן שוחד קלי בלפני פיור כמנשים לכן נח חזר מן החי :

תשובה הדבר הזה שאל הדוכס הגדול כסגנון אחר לגיסי ה"ה המנוח כהמ"ר חילק חכ"ד ור"מ דמנהיים ומדינה ספאלן כאשר ה' לפנים חכ"ד ור"מ דק"ק המלבורג וכאשר נפשה שם גירוש כללי שנת חל"א נח לק"ק ויורמיישא ונחמקל לאכ"ד כמנהיים ומדינה ה"ל וה' הדוכס קאריל לודוין ז"ל המוחלג כחכמה משתפס לפרכים בגיסי הנזכר דדברי שכליים ופסם אחד אמר לו הדוכס קובל אי לך על בפלי כתיס אשר ממשתלח על נשמתם לתקנס ופליך להוכיחם ולהזהירם על המחלוקת שממיר תמאלס כחדרי משפט שלי ולא די שהם מקלקלים מפשיהם וחוטאים אף גם כי יחסיא וירשיעו ויקלקלו שופטי ארץ הממונים על ידי שנותנים להם שחדים אשר נגד כל דת כ"ס נגד הנאמר בתורתם ולא ידפתי להם שום התללות בזה רק כאשר שהוא דבר הנפשה כחמור ואיט גלי וידוע רק לידוע נסחרות ומ"מ ידפתי כי הדבר אמת וידוע לך כמו שידוע לי ומוטל פליך לתקן . והשיב גיסי ודאי הדבר רע ומר מאד ואף כי הפסם אודה כי לדפתי נפשה המפשה הרע מקלי דעת ורשעים ומ"מ לא נתבאר לי הדבר מי ומה עשה ככה לעשות וליסירו כאשר דבר אדוני שהם דברים שנסחר וא"ל להוכיח נפשהם דרך כלל כי חלילה להאי"ל דבה רע על השופטי' כאשר באמת לא נודע לי כדירור ואין להמליץ כשום המלכה כפדס דאפי' לא נאמר חיסורו בתורה ראוי לאסרו מאד השכל וישנן העולם ומיקון המדינה כמו ראייה וגזילה וגניבה ואולנה חסות ועול מידות וכלם דברים שהשכל מחייב דין ודת חק ומשפט עולה על כלם כלה שאל יקולקל המשפט איש הישר כפייו יעשה ופס כל זה נראה שכאם יש ליהודי איזה דבר משפט פס הגוי שחניי כמחש לו מתוך שהלכו או תובע לישראל מה שאיט חייב לו אף כי אין התללות לנותן השוחד [פי' כדרי אורס] כי מאן יימר שהאמת אחר כ"ס שהמקבל השוחד לא טוב עשה כי לא יאמינו מ"מ הנותן שגבו יודע מרת נפשו שהדין פשו פסור מדין שמים כי פ"י השוחד י"א משפט אמת והלא הפיוק מיד מתקש לעושקו . שנית אפשר כי אין כוחה המשחד שהשופט יפוט המשפט רק שכל אחד ממירא פן חבירו נתן שוחד ופ"י קי יטה לב השופט אליו לכן חסן לתקן כמה שגם הוא נותן שוחד וכל אחד מהם אם ידע שחבירו לא יתן גם הוא לא יתן . שלישי' כאשר על שוחד נאמר לא נשייתן פן יתן שזכה אחרו בלי אמת ולחייב חבירו בלי חובה רק שהנותן שוחד נותנו פ"מ שיפסוק האמת ויתן לב לחפש בנחתו וכן ארז"ל לא תקח שוחד אפי' לשפוט אמת כי מאד השוחד חיקרובי דפתי' ל"ד הנותן וכלי חוונה ורלון י"א משפט מפוקל וכמו שכתוב כי השוחד יפיר יגו' ומסבירא זו אלו נודע שנייהם נחם סך אחד לא ה' חשש . והנה ידוע שאין שאלה כשנאם הדם ומאד הסכס והמנהג בעלי דת אחד הם חבירים ואחים מאד קירוב דעתם והנהגתם ודתם ובכוח יהודי וגוי למשפט בלי ספק יטה לבב הדין דעתו להתלל בעד הגוי ולחשוד לישראל שמשקר ומפירים בכל דבריו לכן סבר היהודי שיש לו משפט פס זה שאינו בעל דת שלו שמה' יד שכתבו על הפליגה מאד קירוב דעת השופט לבסל דתו לכן סבר לתקן מאזני דקק להפמיד דעת קנה מאזנים על השופט על הישר שלא יפסה אנה ואנה פ"י שחד שנותן לו לא לנות המשפט אדרבה לישר המשפט ולשמרו ממות המשפט פן י"א . אף כי כל זה חלילה לומר שמספיק זה להתלל בעד הנותן לומר כי יפה עשה רק כי אפשר שפ"י סכרות דדויות מאל ה"הס"ד מקום להביא הנותן לכלל זה . וישרו דברי גיסי הג"ל כפי הדוכס והשיב כי מה תאמר בשוחד שני בני ישראל המדייני' זה נגד זה שאין תירוקן האחר מסיק חזר והשיב גיסי כי או מאל האשקן מקום למכונה הקודמת שכל אחד חושד חבירו שהוא יתן שוחד

לכן יעשה גם הוא כן והכל לתקן המשפט וכל אחד חלו ידע שחבירו ישיב ידו ולא יתן גם הוא ימנע . והדוכס שחק ואמר חסדאין מילך פס כי ידפתי ששפרי מירונים לא ננפלו פס כלמם בן בשקר . עד כאן דברי ויכוח הג"ל . רק כאשר תאמר לנו מה אמת משיב בדין תורה לכן חזיר לך רשום ככתב אמת את הילפס"ד כי לכאורה יש לתמוה למה לא הוצירה תורה גם לא תמן שוחד כמו בהוצירה בני ריבית לא תשוק ולא תשך ללנה ולמלוה וי"ל בזה כי אין נתינת שוחד חיסור מאל הנתינה פממה כמו ריבית רק מאד הפיית משפט שגורס לכן אמרה לא תקח שוחד ופירשו רז"ל וכ"כ רש"י אפי' לשפוט דקק דאלו לשפוט פול ככר נאמר לא תקח משפט (אף כי הקשיני' דלמא לפולס לשפוט פול ולשכור משפט לקיחה דכס"ג ארז"ל על קומן מזקלותיו כמלח) וכמ"ס קרא נחר הכי הפסם כי השוחד יפיר וכו' ר"ל שאין החשש שיפוט המשפט כמזיד רק פ"י השוחד יקרב דעתו לזכותו ויפוזרו פיריז לראות אמת לכן מאד הנותן אפשר שאין חס"א אם נושה בחבירו מנה ופסו מאלמייס שהגתכס אם יודע האמת וירא מציאות הדין אם נותן שוחד לדין כי לבו יודע שהדין פמו רק שלגבי מקבל השוחד שלא ידע הדין פס מי נאמר ודאי בכל פניו . ולולי שאשרה תורה מאד שפ"י זה י"א משפט פול באופן שהמקבל פוער בלאו דשוחד ולכן גם הנותנו פוער שמכשיל חבירו בלאו זו של קבלת שוחד [פ' תשובה קפ"ה] ה' במשפטים שאין בהם גזל ידוע לחונס ונחבס רק תלויים בדין תורה ודבר' ז"ל פגון דרי שומרים ורוב דרי מתנונים השוחד היתר נמור כי אם יטה לב הדין אחר הנותן ויתן המשפט לזכותו מה פסל רע ואין לדין חל"א מה שפיריז רואות ולבנו בדין ודעתו נוסהו ולכן כשואר לשופטיהם אין בו חשש דלפני פיור אם הוא מדרי ממנו' שלא נתבאר לבסלי דבר פמאן שחבירו פושה פול רק כל אחד פוער שהדין פמו וגם השופט דעתו לשפוט דקק וגם פסן השוחד אינו מתנסה שזכאו רק שיחפש זכותו וישיס דברי פסנתו אל לבו גם אין בו גזל ידוע דקל גזל בגוי חסור . ומפני שיש מקום ללין על דברי ולומר דגם זולת לאו דשוחד מאד פממו יש בו חיסור לנותן ומקבל מאד שגורס ש"ל"א המשפט נגד משפט האמת ואף כי אין הדין מזיד רק דן פ"ס מה דשמו נוסה מ"מ אחר שהשוחד גורס נסיה זו נגד האמת ה"ל פון ופספס גם מאד הדין פ"י קבלת שוחד וכמ"ס גם בלא דעת נסס לא טוב . לזאת חשיב כי לו יסי כן במשפטי ה' כי חזם הנה וממקום קדוש חונכו ואינם כנוים כלל על שיקול דעת ארס כדורס אף כי ק"ל מחילה כפשיפה וסופו באונס מחמת הפשיפה חייב כדרי ארס ודקן מיני' כלפי שמאי מ"מ אין ראי' למשפטי' הבנויים על דעת נוסה וסכל לחוש ומיקון הישוב והקביון . וגם במשפטינו ק"ל להביא ראי' דאין חומר כולי האי במשפט בלתי כדון היולא מפי הדין אם הוא דין תורה לדעת הדין דג' נגמ' פ"ד דשפוטות מנין לנשה כחבירו מנה ופסני מאלמייס (כדי שיפחייב שפוט) שלא יאמר להפסרה בדי' ואודה לו פון לב"ד שלא אחחייב לו שפוט וכו' מ"ל מדבר שקר תרחק והנה פסון מזה גופ' ומכל השנויים שם שאינם רק הרחקות ימיר' ולא מאד הדין והאיפור רק שבו קשה אחר שאם ישיב זה למויפס כמ' פני' לפנים ופס פקס המוכס שלא בדין יתפסל וישיב להד"ס וחזן לב"ד יודע מה שחייב לו ויתן לו מה פסל פון והלא טוב הוא זה מאשר יודה לו מנה כב"ד ויפסוק לו ש"ד כמורה מקלח ולפי האמת משפט שוא ופוטרי שוא הוא ר"ל חכם אחד שמתנס יודע שאינו חייב לו מנה חל"א פ"כ אחר שהדין פוסק דין תורה לפי הסעוית אין בו חשש משפט שוא וממילא גם השפוטות אינו שפוט שוא ופסי קפדין על דיבור בעלמא שיכחיש הנחבס לפי כ"ד כביבור קל את מנה שחייב לו אף שדעתו לפרוע לו מה שחייב לו פמה וגם מאל מה שרואה לגלגל פליו ואף שחבירו פשה שלא כהוגן לא ישיב לו כמחשיב מכל זה ראייה שאם הדין מי שיטה פושה מה דשמו נוסה לא י"ה' בו חסא רק כשהשוחד הוא לאו בפני פממו מרת פורטיס ומדת כל דין ודת להפמיד כל דין ודת פל ישרו והפיקר פל סמקל שחירו פליו ידע פס מה האמת והישר רק שהנותן אם יודע שזכב פוער פליו הדין ומכסה לו ומנקש את שלו פסור מדרי שמים וכן דבר החלוי כשיקול הדעת משכ' כשיד' יודע שהדין

מנכדי העיר והכיר שפחה שנים הווא שהיא היתה מיוחסת
ומעוספת ראשה עם אורח אי צריכה בהמכירא לטי חיי שנה בחוקת
נשואה לאורח אורח ועל כן השכירם בחדר אחד ששם שני מקומות
מיוחסים לאורח והאורח אמר שזו אשתו ומינה אמר
שלימו לו כי מיוחס כי אינה פהירה. והיא הודתה ואמרה כי פיי
רצו כסף וקיימו לה מכשירים וצתי שוקי וכה"ג נאספס למחר
הבליעל הווא למלאות תאוותו בה בכל המסך הדרך בכמה מיני
קרינות חינוקי וכשיות של תפלות פד כי נאספתם להחזיק פלגה
כאלו אשתו היא כדי שישכבו יחד בחדר אחד וכוונתו הי' לשכב
אללה ולפי הכתובת שישאלה אחי' אבל לא האמינה בו ונאספתו
ולא עלתה בידו לחללה בשום ענין הן בלונס הן בלונס ובהמחר
הפקירה לה נוסה לבר מגוף המעשה אשר לא יעשה לה ובמחר
שמרה בחוליה ולא שכב במעשה. ומפני שהיה הפסולה יפסיה
וגיריתיה ומשכלה נחמו רבים פניהם בה לישא אורח כי האמינו
לדברים עם שבויות חמורות ששפחה רק שהיו קלת מפקפקי' שמה
לריבה גט מאותו הבליעל שה'ג לרבי שצירה. הן מלך שאחזקה
נשואה בהמכיר וקיל' סוקלין וסורפין על החזקות ואי' אמרתי
דאם משום הא' חין להחזקה לגט דכשין דוקא שבויותו בעיר לי
יום כש"כ בעיר ופ"ע ח"ס ס' י"ט. ואפילו אירע שיהי כשה
כפרים ועיריו בחזקת בעל אשה זו לא מקרי החזקה מה שכן
לילה היה וכן לילה פער. ולא משום שאמרה שהיא אשתו הלא
היא מתחבת ואומרת שמעיל לא ילא מפיה הדבר הזה ואף אלו
הודתה היה מקום לומר דלאמתת לחזור ולומר פניה אי פ"י אמתת
וכדק'ל' מש"ס פ"ב דכפופות דר"ב רק שהיה מקום לפקפק ולומר
דפ"מ כאמתת נכונה ומתחבת דלאמתת נכונ' שם מש"ס לחזוקי'
נפשה ברשיפה לומר שאמרה שזה בעלה למלא תאוותה הרע חין
זו אמתת כל ומלאתי רחמי לזה ממנו זקני הגאון כמורכר'ש
במש"ס על כהן שיתם בהונתו פ"י בשו"ת חוט (חשי) [השני]
תשוב' ס' י"ז סוף דבר ד"ג. ועי'ל' לפי מ"ש הט"ז ב"ר ר"ס קפ"ה
דפ"כ החזקה דהה בשכירות' לא מהי אמתתא מפני דליא לומר
דמתנה בדברים הראשונים למלא אמתתא דלוא י"ע ידע' כיכ בשם
זקן זקני הגאון מהר"ם ולדבריו היה אחרת בפני רבים חשת איש
אוי ואיכ היה זו אם אחרת במקומות רבות ששאלו היא. רק שיש
מק"ס לפקפק בנדרת זקני הגאון זל"ה"ה ממנו' דכתובות הביל
מעשה בלשון שפ"ה פ"י ב"ר ארס ופ"ל מקדושת ארס וכו' ואמר
המק"ס לאמתת אף שהיו ב"ר ארס הקופלים רבים. ואם משום דקיל'
החזקה דהה בשכירות' בלרמז בנדרים לא ממני אמתתא כמפור
וש"ע ס' קפ"ה וי"ל ה"ה ה"ט זו דהה דמתנה דלא החזקה לי יוס
לענין סוקלין וסורפין דהיא מיירי בחזקה חלימתא מימ' היל
בהחזקה דהה ד"ל כמ"ס במדיון הרשב"א דלעשים מעשה כולי
האי לנכוס בנדר נדון חין אשה פושט כלל וי"ל היינו משום דאין
אשה מעולת פלגה בהם כי מאוס' ומנוסים ופמאים הן בעיני'
מש"ס ללוק' מלפנת בדרך הנשים לפעמים גם בתולות מהסין רחשם
מפני כיצור ראשם בשחן וכה"ג י"ל דהיי' אמתתא אי' ינמא דיו
ששפתו הרע להפקיר פלג' בציני יחלף בשביל חמדת ממון והנחת
הגוף מקרי אמתתא מקובלת. ואפשר שאפ"י הודת שכל' עלי' מימ'
חין ענין להלריבה גט מעשם שאין ארס עושם בעילתו נשילת זנות
[לא אמרין זה רק באיש גישה אשתו וכמ"ס הרמב"ם הובא בש"ע
ח"ס ס' קמ"ט ס"ה. פשוט רימ' אלשקר ס' ג'] ומסמלת קדושה
בניאח דליכ כל זונה מלך על מהנולף חלל ע"כ אפ"י קדושה
בניאח הלא ק"ל מהקדש שלא בפדים חין חוששין לקידושו ואפ"י
שניהם מודים בבאיה ס' מ"ב. ואין לומר דיש עדים הוא בעל
אכסני' שלהם וכמה אורחים וכמה כפרי' שהשכירם יחד לחדר אי'
חין אלו נקראים עדים שהרי לא שמו הרווחים לבס' שיכפלה ואפ"י
לשא דק"ל שם דאין לר"ך ליחד העדים היינו בקדושי' כסף שהרי
רואי' המניה וכמפירש בש"ע שם בהג"ס פ"ד. מש"ס בקידוש ב"א'
דאין רואים דבר לריב' פ"כס לרמות ולמא' לב ליחוד יחד בחדר
לשם ביאה וכה"ג מיירי דחא' הגיה ר"ס י"ג [ואי' מוכח ר"ס
קמ"ט פשוט מהרשד"ם בחלק ח"ס ס' ס"ה] ואל' אצרו הן פיר'
יחוד הן פירי ביאה רק במעוררם פ"י איש ס' קמ"ח. ופ"ע דיש
עוד לומר בכן בליעל מה אשר לא טוב עשה להפסול פלילות
ברשע

עם חבירו ומתקם מהדין שיפוט דין כרי בידו חקא כפול ומשולש
גזל ושומר ופוט דין ומכשול חבירו ואין חילוק בין ישראל לגוי .
ובל זה נראה דכן לפע"ד : ה"ס יאר חיים בכרך

קדו ראובן כמעט לוי בערכאות הם בדבר ממון והכירו לכלל
תמיסה ולא ראה לפסור פד שהעמיד לו כן
אחיו למכר דמינו שהורג' למח לו שטר על פ"ק ר"ט שצדה
שקיל ממנו והמחייב פלמו לפרעם לזמן שלוי וככל מורת נאמתם
וכשחבת ראובן לסלוי אחיו של לוי שה"ב כי אינו רק פער ושיחבת
ללוי ואם ילא חייב ולא יסרה לו לשלם לוי ישלם הוא ועוד כמה
עשמת כאשר יבא בדבריו. נראה דאם שטר על פלוי בלי קין
ומפורסם לכל כי הוקם הפער כדי לפסור דודו לוי דקיל דבר
המפורסם לכל כפדים דמי' חין ראובן מודה דלא ש"ך מגו לסו"י
רק שאמר לפי' פרע לי מאחר שהודית והמחייבת פלמך חין בדבריו
כלום דמ"ג לא ילא מדין פיר קבלן ד"כ אומר חתן לך ואפ"י
מתחייב פלמו כלל פנין ומחוק האפשרי מימ' אינו רק קבלן ואינו
מחפסנד כלל בלי קין ומיפוט' ידיפה פ' גרמה לו שאמר שאם
לא יהי' ללוי ישלם לו ועל כן מלי' הדבר היה. ואין לומר דמה שפסור
ראובן מחפססו פ"י שטר של פלוי היל' כשפ"א מתן מעוט דהא
דחא' לימא שברי' מתן הרי שחוק חבירו בשוק וכו' שלא על אמונא
כולוה ש"מ דלא מקרי מה שפסור חבירו' מלחנקו שמה מתן מעוט
וכ"י דלא ק"ל כן גמ' היינו בקין דמישפסנד מש"ס בלא קין .
ומה דק"ל שכלא פער חת חבירו פ"י פערות דירי' היל' כשפ"א מתן
מעוט היינו כשכ"ס לו כי פ"סורי' או פסור לפי פדים או הפער
מודה שפער ללוה כפי' מש"ס החונק או החופשו בחפסיה אף
שכריחו להשכ' חנם פ"י ערבות מ"מ אינו נפטר ממנו לכן ש"כ
יחבת ראובן חת לוי אס' יש לו זכות פלוי ואם יפער לוי ממנו חין
לו תביעה פל' ס'. אבל אם פשה פלוי ק"ס הרי אס' היה לוי
חייב לראובן משפסנד פ' בדין קבלן שהרי נכס שקיל ממנו ושחייב
לפרעם לכן מלי' לפרע ממנו תחילה רק מפני שפלוי פוטן. עוד
שחבירו נאכס פ"י תפיסה שלא כדין ושלא כדמ' ומשולם לא נחייב
לו דודו אפ"י פרוסה. וראובן מש"ס דרך כלל הלא לא אכסתי לך
ולא נפסתי ולא נפסתי כך רק בתרמים בלזון טוב להמחייב ולשלם
נראה חס' ראובן מוחזק למסור ומפורסם שהעביר על לוי אה הדרך
וכא' פלוי בתליות דברים והכריחו לפסור ראונו בהעמדת אחר
להמחייב לו. גם פסור כי מה שפשה היה להליל דודו ומלוא
רכה עבד כארזיל והטעות לרבות שהבת נפשו וגופו. רק באם ראובן
פוטן שבתת חייב לו פ"ק ר"ט רק שירא לתבשו בד"י פן יכחשו
וישבע לכן עשה מה שפשה להכריחו להעמיד לו פ"ק ששלם לו אם
שלו י"ע אס' יפער פלוי אף שראובן שלא כדין פשה גימ' אס' אחר
חם שלי הללנו דודאי אס' כבר פרע לוי לראובן כדי להפסר מחפססו
נראה דלא מלי' לחזור ולתבשו לראובן ולהוליא ממנו ממון ה"ט
שטר המחייב פלוי דהוי פדפון של לוי. אבל י"ע בש"ע ח"מ ס"ס
כ"ז דמשמע לר"ך להחזיר לזה כל מה שהוליא פ"י פרכאות יומר
ממה שהיה מחייב פ"ס הדימ' כ"ס בכס"ג וכס"ג י"ע רב בשוכר
עדי שטר והוליא פ"ס ממון מחבירו והודה שצ"ד שטר היו רק
שבאמת ה' חייב לו אף פ"ס דודאי אשר לא טוב עשה מ"מ מלך
סכנא פסור מדין שמים מלך הממון וגם חבירו אינו יכול לתבשו
מאחר שהיא מוחזק יש לו מינו לומר פדי' אמת היו ונזה יפ"ס
כח מדתו כה"ל דאין לו מינו לומר שברן פשה. מ"ג בשו"ת י"ל
דקפסור חזיל מפני מיקון פולס. וליק' על מ"ש דאם ראובן מוחזק
למסור ושהיה רק פלילג דפי פסור ממנה כרי' שהיה חונק חבירו
וכ"י דבקין משפסנד וגם כן נכס לא פסור רק מפני' שלא על
אמונא הלוהו דשאר הסס דמיירי דחייב לו באמת חס"ס שלא ה"י
לחנקו מ"מ משפסנד חבירו והוא כמ"ס מ"מ לא דמי החונק דעבד
דינא לפס"י ממעשה רשע של שוקרים כה"ל וק"ל דמיירי שכתבנו
מודה דחוק. לכן בנוולא בתרל חין בירי להכריע :

קרה שאדה מעשה זה רע ועד אירע בק"ק פלוי שבה
לשם כ"כ נכדו מהמכור ומהאכסן בניה אחד

דעם באופן זע ומה גס שיהיה דהם בעלם חזקת אין אדם פיה' בעלנו כחילה זמ' וכנסים היל מיירי שטורס היל וקיל (וסברא זו חכר בגיה היל) דארי זוכה אינה רק כמאן דאקדש מלך שדחי ובוטל ארוסה בניה חמיו' ודברי הכליל כלומר שקדשה למר פדים והיא מכחשם פשיטא לאמנא ומשנה שלמה היל קדשה ויהא אומרת וכו'. וכן אלי גומר ואומר להלכה דארי ממנו גס. ומ"מ למשנה לא יסמוך אדם פלי וגדולי הדור רבנים הסומכים המוכנים יאמרו הם פים דעמם והכרעתם אשר אלי בפניו אינו כדאי לנה למדה זו כיד הפדור יאיר חיים כנרך .

קלם שארה

גנב שנחשם ימים רבים שם ומקורו נחלה : והער מבקש סך פלים להיחיו לקבור בקבר ישראל אם מחזירים להוליל על זה סך רב כקלם דבר המדרי שמלונג'י עליהם וואומרים כי מוטל עליהם להוליל על זה מה שיהיה מאחר שהספר גבולס: **זאת** קבורה רק בשביל הללם זה הארון אחר היה לפי המשפט סיפוק בדי' ובהול' מיוספה והמחשלת' גזו ומפני שהיה בקרבי' קדוש' זה פליס היה לפשות ולשחשום אחרים פ' שלומים . ואם בשביל שקאכס ממללים שהיה גנב שמוסרם וצובר כזה חרות קדמונים וס'ל מסכן רבים כי אם יאמרו הוא רשע בעושו יאמרו ואף כי יש חילול השם כאשר הגוים מרשימים על כלל יהדות בשביל ק' אין אלו רק דברי המון עם ולא חכמים שבהם ושלומים הלא גם מהם ובהם יראו וימלאו לאלפים ולא דברו הפוסקים בנשיון למסור רק בעוסק ביוס' כמ"ס בגיט' שיע' ס' מבי' כי כל סתם הם יאמרו ומסכסו כלנו יאמרו בקרב ישראל וכמה נפשות נקיים אשר יבואו פ' ז' ליד' סכנה משי' גנב כזה וכו' וכן פקן שמעל מעל ועבר ה' חרותם ואלמר בו אפי' שחטא ישראל הוא ואית האליל שדרי בכך היל מומר לדבר אחד וכו' היל מומר מה בו הא לא היל מומר להכפיס שאל' לא יחזו לגנב וגו' (פ' מ"ס כ"י בשם מרדכי יד ר"ס שמי' ובס' שפ"ה גם כס' פורת האדם שער בבי' מגניבים) ואם כדבריהם יאלו מין נזירי נזירי הרגלי' ביי' בריבים ובהשחמת פילום ראש חקן. מש"כ הלל מן הכלים להבדיל לקבר ישראל לא ידעא כולי האי אם מוטל על פדום ה' להוליל ממנו על זה אם לא בשביל רשעום הגוים האלם המון עם כול' וגם זה אינו רק חזו המשך זמן אחר שנחלם משי' אחר זמן רב כיון דרש דש אין אומר ואין דברים. וכוה ודאי מוטל על כלי נסיע' בממונו והקדוש לגבול ומקום ההוא מחזיר יומר ומ"מ גוים גם לפי הממון והקורבן כי ודאי לגוליל וקורביו וס' גנאי גדול אם לא נקבר כעבדתי' דלמתי' דריא דאמר לא תחל כעבדך שלא יתן לקבורה. וכן אם יקבורו מחמת הסליה וכס"ג וכיש אם כשאר פלרי' כמ"ס מלך דלים ליה זקיסא' בדיוחק וכו' . ואין רחיה ממה שחקנו המזכ ומפני על כרזי' כיסר כי היו קבל גדול אלפים ורבותם ומימי שדך הקדמונים להשחל על כרזי' מלכות לימס לקבורה כמ"ס למין הכחלם אכלות משנתיאשו לשאל אכל לא וכו' וי"ל דהיינו הקדושים . כי ודאי למס יס ברוך אם לא נקבר עד שגרכ ובהם יאמרו מבידיו כיון משפחתו חסו כותם רש"י פ' עגור הדין וגם הכות' מורים כס' יפ"ש כסוגיא דאבסי לכו קבורה וכו' וכיש אם בעלם דכדאי כיון וקלף משי' מה שחומרים שאל' לה שגכר ממהם עד שיקבר כשפתי' דקרא וישב העפר אל הארץ וגו' לא ידענו לו סיקר ולו יאס כן אין בדידו לחייב יחד לו רבים כזה להוליל פליו ממנו . ועוד דלס כמלרי אסר שיש לו למר כי המקום מסויל שרגלי' להמלכס שמה רוחות ועדים מימ לומר כהחלם שלא ימלא ממנו וכיש שאר הכונים מלן דלמו לא דבר השגור כפי המון אמת. ולא יחל לאלפים ורבותם הסתכסם וסרסרס ואסלו ארון שאלמר כסס לא יאסרו ולא יקברו דלימרו כס'. ואין לומר דמוטל על קק הסמוכי וכיד שסס להשחל מלמו דלא מלן. דהא כיון דפי' מלכות נכרז ולא בלבד שאר מוטל פליסם לקברו גם המלכות אינה מרמים לפשות זה אין פקן גללו דלא מלן ואין רחיה להוליל ממנו משמה . ולא אכל מלס

מלכודים למר מה שחפשימי כלומר סוגיא דס' עגור הדין כדן קטורס וכמה שדברו הסופקים בו. האי כמ"ס שם כמסנה כל המלך חס ממו שובר בליס וליס כתי' דמריבן שאר ממים מפור מלס מקרבנו מ"מ ריבוי זה לא היל רק פשה ומלן לא משנה ודיוחק למר דמפיק יחד לא מלן כי קטר מקרבנו ואמרינן כל שחא בקבור יאנו כלא מלן ככו שליף כשים מ"ס פסחים דמ"ג פ"ב כס"ג דנשים חייבות כחלילם מלס דדך הש"ס לומר זה ולא לסתום. אף כי סיקס כסס לחייב האו דו כשים אף כי לספור מלמו מסר והארכנו כזה כספרינו מ"ק בגיט' . שנים כמ"ס כרמין והסור יד ר"ס ש"ג שחא נסמ כארון (פ' משנה ר"ג) ולא כדו כקרקע פובר על הללם המס וקיל דבמ"י ילף זה מפור דמקברו וכלא כדו למדו מה שגס כל הממים יאסו כלא מלן כמסנה ואין למ לומר מרמי' שמפית מיני' רק במקום שאלמו הש"ס ויש לכל ה' רמז ואזה יסיר והארכנו גם כזה כספרי מ"ק בגיט' . [כסמיק רשמונו כל מרמי' שמפית מיני' דש"ס ובארנו דכמה דוכתי בלאר הש"ס מ"ס חיוס סוכס דמוכח דלא אפי' לחלל לבד והכי מספברל שסרי הש"ס מקסס ככס דוכתי וסאי קרא להכי דלמא הווא מיכפיל ליה לדרוש פלוי ואין לומר דסיכי דמ"י למרן מירון מרווח לא כפי הש"ס לומר פשיס שסרי רס"ד דוכתיס מקסס הש"ס ור"י האי קרא מסיק ל"י להכי ולסכי ולא מלא מירון רק משני מר מנא וכו' יפ"ס חלל פ"ב אין לומר חשימ רק כ"ס סוכסס ובכמה דוכתי אמר הש"ס גוס' איס לימא קרא וכו' ובכמה דוכתי דאמר הש"ס בלי סוכסס ומיישכ לכו רש"י ולספסיס הכות' ובמקום שלא כרזיו מוטל פליס להרזיס לדרקס ולבאר . ובכמה דוכתי אפי' שמתוך הש"ס דמוכח ליסוד כס"י דלי' לליסוד הרלשון לבד לימא קרא וכו' יס לדרקס פפסס כהיפך ולימא קרא כילס ללסו ליסוד כל ככמ"י מנסוס דיד דמקסס הש"ס גוס' ק' וגם כס כרזיו הכות' במקום שלא זכר כפ"ס ככו ככמ"ס דיד דס"ח פ"ב ודיק' פ"ב. ובמקום דלא מירן הש"ס והכות' זס יס להכניסן אס דרש זס קרוב דורס כס"י רחוק ל"ק דלמא קרא להסור דיוחק למר דלמא ובסברל זו מפורן סוגיית הש"ס דמנסוס דריא פ"ב גבי קרא דוסכסן הספית ממוני' מכו' דס' רש"י מ"ס כשים איכ לימא קרא דריל איכ ולא כל רק לליסוד זס דכרימא שס דעלס מקסס אפי'ס שכלל הש"ס פירשו איכ ריל דלא למד מיני' רק הס"ס שנקסס לומר כקוסייך דלרך קרא ולפי פ"ס זס כוונס רש"י דפיכ קרא חלל לדרוש הספיישכ סס וקדוב ללשון הספוס . ופי' מ"ס כססר ק"א פ' ז' דריא פ"ב שדך ג"כ דכריכו רק שז"מ יקסס לפרס איכ כאלמר שס שלא כפי רש"י רק ככלל סוגיית הש"ס. ובסמיק אכרנו גיט']. ועוד דאין זס מנסאר לליסוד ריל רק שאלמר פל מה דמקסס שר חלל לא סכיר ק' להס"ס מפורי' מסי' שחכ דכי קבור למר כפי כס"ס ארון ומ"ס מקברנו לא משמע ליה ומלן דש"ס מסס זס לאמס אדרכס כלא אמר לא משמע ל"י רק דהי' ריל דלא משמע ליה שיהי' זס מספיק להסיר למפורי' דלא מיל פקן ליסוח מריכוי' דחיל וכיש ככמ"ג דיל דכס מורס כלשון כ"י ארס. האמנס לפי האמנא לא קיל ד"ס כלכ"א ואפי'ס דיל סיכא דמוכח מפ"א בקרא לא דרשיק כ"ס ער שפסא דקרא לא אמרינן ד"ס כלכ"א וכ"כ הסוס' כמ"ס כ"מ דליא פ"ב כסס הסוס' לא כססו זס רק אלי' דרלכ"ס ור"ס דסיל ד"ס כלכ"א הי"ס במקום המנסאר דיוחק לא דרשיק לרבות יסר פל המנסאר רק ד"ס כלכ"א אכל אס קיל ככל לאסן יס לדרוש אף להוסף יסר פל המנסאר ולכן לא קיל פס כרלכ"ס ור"ס והי"ס כי' אף פ"ס דמנסאר לא מלן ככלל פל ספן מריבן כל הממים וגם כזה הארכנו כספרינו מ"ק מימ קש"יטו כרלכ"ס קס"א. לן לנפסיר דריס כרמין דלא כפי כס"ס הארון אין כולמו מקבור מקברנו כסל לשון דליסדך לשאר ממים ודלא כדמשמע מסכר המסכיר רק מיל דודי' שמלס קבור אין כמשמע רק קבורה כארן . ומ"ס הש"ס דליסד ל"ס ארון לא ריל דלמס כ' סוא כמשמע רק ג"כ סוא מנסוס פל שאל' סכיר ריא ק' מסי' סן לא מקלל ממנו המפורי' ואלמר דאין כמשמע רק פשי"ס הארון וכן אס יאמר לו יסוד מקברו יסיה לס ללסו ומכ"כ כי שחיקו יסס מדידורו אכל לפי האמנא נמימס המס כארן לא מקרי קבורה כלל . דרשמי

כח שארה חזן שנתקבל בק"ק פ"י ר'נ המרים כנסות
ג' ש"י ומאל חן כפיה' ופקשו ממנו שימקשר
באלה ובשפספה שלא יפס מהם לק"ק אחרת פוך יוד שנים ונשר'
להם כמנאי שנס הס יקבלוהו פוד פל ג"ס ויוסיפו לו פל שפר
ונתמלו לו ונשכפ להם השין ונס הפרסים קבלו פליהם כשפספה
שפלא ידמוהו פוך ו' שרים רק שאלל זה לא היו רק פרנסו הפס
כלי כ"ב. ואחר ג"ס נתקבל השין בק"ק אחרת והרבו לו מכר ומתן
כי לא חלה שפספה שלו מפ"י הר"ל לפסוד פל המלוה כפופ
שפספסר פמנו ליותר מני שרים [פ"י תפונה ק"ג]. לכן ק"ל פופל
יסול לחזור על כמ"ס פור ופ"פ כח"ס ש' של"ג ג. כ"ד פ"ס
קפ"ז גכ' מספספ. ר"ל שאין כדבריו כלום שכבר רמ' הדפוס
לפסוד אפי' ביותר שפ"ס שפכ' המוש' והמדר' וכו' ככ"ס והכ"ל
כפ"כ שס ספ"ק י"ז. ופוד רידות שפחזים ח"נס פל הרוב כפלי
ממשא ומתן וכפלי יכולת ומוכרתי' להשכיר פמנן לשין ואפי' חסילו
להספסר אף לזמן כדונה שרי וכ"כ הש"כ שס פ"ק פ"ז. ופוד י"ל
לדוקא פופל רה"ל כ"מר מג"ש פכד לחרס לפסולמו וס"ל פכדים
לפכדים ואפי' מלמד לראפר כפממר מ"פ פ"כ ר"ן כ"מר כפכר
פפופל רק שפר שימור ופספי' פפמים לרינס מלות כ' ופפודמו יפ'
ואפי' ככל כפכר מה שפפפור וכפח' ופי' עכס ח"ז לר'
להמחזן כמ"ס מחרים פדוה' הכ"ל כ"כ כליח פ"י ר"ג נס רמ"ל
שס ככ"ס מ"פ הו"ל שפכד כקולו כ' מסונו ממה שפספה ומשפספה
לחבר

צדיקה לארץ בניי הקדוה לפרש לא תמנע לה כד ותימנע
 חלוצי דבר מסרי ארץ. ומס דמסין לרציל פס סלי האר דניס המלך
 ממו פויר בליס ארסיס דמקומוס אחרים גילו רציל בטי לשון כל
 פריטו ובר ובי' הלל כל פריטו במקברט ישנו בלא מלך מסרי
 שמו' לא מלך כי אם ובר ודלי משמטמו חסור יחד כשליסל ודוד
 לא יסדו וסוד דלא חסו רציל לפרש רק כשגלמד מזה היסר לו
 חיבור משיכ כאן שארס רק דפויר גם בלאו וממילא מישמטס .
 ולולי דמחמטסלס פן אלס חץ למרס האמס הייח' אומר דמיש כל
 המלך אם ממו פויר בליס לא ריל פויר ממש כמו במלך המלוי
 פיס ביד רק כמס רציל דפויר פברס פהיל ליסח דלא מלך
 וננמי מליט פוירס בכסי' השח פריטו מולך רארי' אומר בלאו וכן
 המוויס לישראל וטרווייו ביוסל וכן כנסס מלי' וכן וסכולס מכל
 לא' וכלס מדרי קכלו ונכסי' מדלי' אמור כי המדחך במחוק' וכן
 וליכ הרמביס לא זו שמיס שס פויר בלאו הוא רק חסמכמל
 כשורס כפמי מיי' שר' נמנין המלס חף כי כרמנין מלך
 פליז ביוחסיס כוכמו סהדין פס הרמביס ומל המססה נקרו ונס
 המס לא ריל דלסון שיש כמס מפסס לוקח אם היו חכרים כמורס
 רק חזיל כיטכו בלשון זו הויל דלסורס דמס מלכריס דליס הוא
 רק כממסס לא מליט בכסי' דכסיס כריכיס אלו פוירין בליס כלס
 ממש פוירס מן המורס כי בליס כשמיס שס ממשמל דומין זה
 לאו [פי' משוכס קסיו בריס ופדיין גליס וס'] . ומה שמוכס
 משמר שיש בו כריכיס ובר' דכפדיס לא נספלו ככר כמס הקוס' ג'
 פירו'י' כפרס כריכיס . מלגד מה שפירן כרמנין כבילו היס יפיס
 וגס דמס בגלויס דמישי פסור ורלויס דמשפס דניס סיל דלא
 נספלו פורס ופדיס נמין בלסון זה . כי דוקא לומר דגלויס סיל
 דמס מיש כמסס פיס כריכיס אלו פוירין הוא דרך גיוס בלשון
 מושלל כמו פויר' דכמס דוכסי' כסיס . דלא מליט כמסס כמסס
 מושללים ויוסמיס כמו ננמי . וגס ממוי' דכמסס מוסק כמיפיקר
 אחר חסמ ובי' משמטס דלדוריימלס הוא . מימ קיל אחר קיימנו מיס
 כל במלך אם ממו ובר' פויר ממש . הא דמס שס כליס לכבודו
 ארס פויר פליז ונמי' שס דמיז כבי' למימר דפי' לכבודו ריל של
 חי משוס דלא חסרס פורס רק דומי' דמלי דלסם בייס כיון . ומלס
 לן הא לפסוד פל ליס מכת פסס סלכדס שפרי לא קיל כריס
 דדריס פסמח דקדל להקל בללו שייך פססס רק קיל אלמס בין
 פני' בין פניסרס לין ממשכנין לומס (ומי' ודלי' י' ליון פסס
 פל מלסם הי' ויסס כי' כסמיס כסי' ליו סיק כיכ אשר כריפס
 רב סולייס פס אם קלס סלומדיס שפרי גם כרמביס ככר כפריס
 כמסס מסרי כסוד ויל דמססס אז כמס כרמביס שנס כשפס
 כללס חסור דמי גיכ חסד וכס ליסל מהסמס הרלכר ומי' מ
 לחקל ולכקל מלר כססס לא סיל כריס) וליכ הוא כיון פסס כקדל
 מפורס כיש גבי לא מלך דמסרס ולס פסמח ובר' כי קללס אלסיס
 וגו' לין כנסס ולמלר דדוקא משוס כיוסל אומרס פורס ולקל
 כהליס לכבודו . ולמלר דכס דלסיו לכבודו לינו פוירס הוא ממשס
 דלמלס ככד הכריס ודח ליס דניכ' שייך כככד המס כמכס
 סוויס השיס דפי' דכריס ריד פק וככמס דוכסי' ולס למי שפרי
 דפריין לנמחילס . אריס דמס ארס פויר פליז משמס כדפריד .
 מי' מלר בלשון ארס פויר לא משמטס מלר דחדיס וסרי מוכס
 מלשון השיס דף מיז כיל דכס דמלי' מפי' לכבודו ומסיק לפי מה
 דקיל כבורס יקדל דככס ריל ככודו של ממ מימ מלר פססס
 דלא חסרס מורס רק דרך כיון . דומס למיש רשי' ככריס ריד פק
 דמסיקדל כפריסן לאו דממלסם כסן וסרי לאו פל ממ מלס לאמר
 מיכו שס לין לס מיפורל דלדזי ולמוס ולמחוס משיכ פס במלך
 ממו מלך לומר קי' . ולפי שרי פספסס דכקדל סיס יסר נכון להקל
 בכל ממ כחיל ומי' ממשמין מסרי דיש לפרס דקדל סה לו הא
 קלמל כי קללס אלסי' ארי' כחיל ולא פסמח אם דלממך ארי'
 הכוין מלסס וגו' כמו שפסס יושפיס כמלי' כנסן וכמכומס לי
 שכיכ מרסדיל ולכמלי' י' לפסקו לומר דכסיס לי' שייך ג'
 פסס דמימלס לרין מלרי קרי' גויס ארסס ממשמלס ומכחיקו
 כמקובליס סוד פל אז מסרי פספסס פומלס ממ מסרי שריוס כריס'
 וסיפירל דמסלכמל מחדכסיס כיוף לורס שפרי בו מדוד לנמס
 ככד' משיכ פריס (פי' כסוסיס ככדל פולס) מימ דח הכוסקי'

אלהים ואנשים לא נקרא כדך עבד לעבדים. ויפס כדך ושמע
הטובה לחי' ביה' והחיל דהיל ספק דרינה היל ספק חסורא
דסי' ולחמרא. וכן יל' שאסור לכל פועל לחזור בו אם נשכר
פל זמן רב או מפס כח' [כי אין זה לים אפי' מדרבנן ואף
יעבור מ'כ] אפי'ם שקנן לא מהרי לרעה השכי' שהשי' פל הריסכ'א
מיהא יל' דלא נחלוך ריטכ'א ויפ' רק בעצן חזרת פועל פל זמן
קצר ופל מ'ש חזר בו ואפי' כחי' היום דהא דמני לחזור בו אינו
רק קולא שסקילו משום דשכר דמי לפעד משי' ליותר מני' גם
הריסכ'א יל' מודה דיכול לחזור אפי' בקנן משי' כח'א אבל מה
שרי' הקהל למפס סיפוקו יל' שאין בכחם שכרי נשכשו לו שלא
ידמוהו ואפי' לא נשכשו רק קבלוהו סתם וכבר היה לו שכר קלוב
מקדם דמי' למ'ש כח'א דק'א נקטוהו ככונסא דלשכנים לנלימא
דאם בידם לקחא שכרו היינו דחיותא. ומה שהנישו הפון פס לוי
שאלן שבעה פו'מ חלה מפני שר'איו להיות קבלת שין עיי' כי
אנשים יל' שאלן זה מהנן פסוק רק בקבלתו מחילה לא אם קבלוהו
שוב שרת ואחיל' שלא יפס פשו מי'ת אחר שה' מנהי' הקי' לא
יסלן יל' לפסור כי' שפועתן כנון אם נקבל לו שכר עבילת נשים
כך וכך רב משחיתים כי'ס לומר שפי' שפועתן כבילת ור'איה
משכונות נשי'א טרה לנכסור' אפי'ם שני' ודאי שלא כהונן פשו
וכמי' ואת פי' ה' לא שאלו מי'ת אם פשו לזה חסורא גדול אפשר
כי קלם מבי' השכילו וצמדו על הדבר ודוק כאשר באמת הרנישו
אמרו חילי' נקביו וכו' ואפי'ם שהיו שפועת' כפועת' מי'ת חשו
לו ולא עבדו הי' . יל' יאיר חיים כדך

קמא שארה

לענין כמנען ולפסוק כרוז עליו והרב מין
שלום מיחה בידם באמרו דאיכא למיחש הפקר טפי ויאלל גי'כ
דבר חסור ויל' חוץ לרם וקולר הפון יהיה חלוי בקהל שסניאו
לידי קר. הנה לכאורה דקור דברי רב וכו' לדבר מ'ש הרמב"ם
הובא בשם כח'מ סי' י"ז שאין בו כח להעמיד משפטי' דתם
על חילס וככני' כ' מהרי"ו הובא כהנ"ה ביד סי' שלד שנהנו
להקל מלמחות בעוברי עבירה וכו'. [פי' הנהי' רמ'א ח'מ ר"ס
י"ב] גם חרז'ל כח'מ פוסק לעולם תהא שמאל דוחה וכו' לא
כיהושע בן פרח' וכו' וכרוב דפוסי' לא דפס המאורע מפני'
הסכנה. ועוד דאמרין יחא למי' ליעבד עבירה ווע' להשג'ים
תרומה שלא מן המוקף כ'י' שלא ליעבד ע'ה עבירה רבה. ומו
אמרין במיד' לחי' מפורש באורייתא מוטב שיהיו שונגין וכו' אף
דמוכחה מי'ס היא מכל הלין איכא למי'שמע דר'איו לנו ללא'ת קל'א
מגד' דתם מחש' קל'ל חבירינו בקלוקול רבה אף שכבר הסחיל
בקלוקול ואכל שום וריחו מודף. אבל כ' מעיינת בעי'ן הדק היסב
סמאל שהרב המורה לא לדרקא מיחה בסקל' וחי'ש'י' לו מחשבתא
דאברה' לו כח'ס היה ללבוש קלחת ה' לנאות לדמוהו ולענין ער' כי
יב'א לקבל השווה ולא יוסף טרה ואם כעיי'ו גם דרי'ן יחוש לגיוס ולחש'ם
פולה לפסות כל ח'ס הישר כעיי'ו גם דרי'ן יחוש לגיוס ולחש'ם
כח' ולא ידרי' דרי'ק וירשי' רשע לנשר חמון ולהשליך ער'ק משי'י
רשעים ותושלך אמה אר'ה ומשפטי' ה' כטליס. ודוקא כעיד' דחבירו
לא פסע כלל חיי'טין כהני' והאמרין מוטב ויחא למי' ליעבד
חיסורא ופ'א וכו' ומי'ס מוטב שיהיו שונגין וכו' גי'כ חבירו לא
פסע שבר' שונג הוא שפס ועוד מאחר דידע שלא יקבל מוכח' ממילא
אין מלוג כלל להוכיח' כי תכלית המוכחה הוא להחזיר חבירו נמוטב
ומי'ס שאין בו כח וכו' היינו לפנן עמידת כז'ל דיי'ה וידי'ם
דאין כח ביטול מלוג כלל כמי'ס ופמדו ש'י האנשים ולי'ה רק
אשכחתי' כמי'ס הסמי'ט וע' מי'ס מהרי"ם שנהנו (וי'ל רח'א למכח'
מי'ס אלמלא פורס אשה וכו' וכני' למי'מר דכפל אגרוף הוי וולאד
עוד ממסקנא דמסיל מלוא וכו' דאפי' פל חש' מני'טת ריוח דת'ח'
כי'ס על גרם ה'וק ממוס' רשאים למנוט' מלגדוהו) להקל מלמחות
בעוברי עבירה טפאו כח'ח מפני חש'ם סכנה של המוחים [כי'ס של
הי'סור פטרי'ט מ'סר'ם מ'סר'ם מ'סר'ם] לא מחש' קלוקול של כטלי'
עבירה ומי'ס לא כיהושע בן פרח' וכו' היינו מפני שהגדיל לשפ'י
טמו' להחזירו כפרסום גדול ולא היה חייב ידיו כהסא' טובל'
שאמר הווא' אכסרי'א עיי'י' פרוטות ועי'י' משי'כ' באם פסע כ'ר

ישראל במיד' דחייב עלי' ממון או מלקות או ידיו אין למטע כלל
מחש'ם שיוסיף ויגדל פון לוח חיו מד'ין ודמ' תורתיו וגדולה מו'
אמרו במשנה [פי' תשובה קמי'כ הסמוכה ומי'ס כמון פלי'ה
כשמשנה] כרם רכסי' מאיי'ן אוחו וכו' בדי'א כשבי'ט' פי' שהכל
הסקר משי'כ' ככל השנה אין להסורו ולהודיע ש'ם בדכ' סלוי'
עבירה מפני דכלא הכי נמי פי'כ' י'ס בו עבירה וזל' זה הלפי'סא
ג'רש'ס וימות ומפולס לא חשו סנהדרין בזמן הכי'ס לז'ס פ'י חש'ם
זה ירבו כעלי' עבירה ועל כהנ"ג אמרו אף הם מרבי'ס שופכי' דמי'
בישראל. וכו' בן אשה ישראלית יל'א מני'ר של מ'ס' משי'כ' עמד'
וגידף ולי'ת דחש' ליה. וגבי' גרים מאיי'מין עלי'סם ומודיעין להם
שפולס וגלוס ישראל מי'ס דאי' טרי'ס לפרס' משום דקשין גרים
לישראל וכו' ש'מ דחוששין למקנ'ם הכלל אף שהוא נגד מקנ'ת
היחיד ועוד אמרי'ן גבי' גרים מפני מה הוסי'רס ככיד' מקומי'
פל אונאות הנר מפני שסורו ר'ס פ' סן יחזור לפורו ומי'ת אחר'
מורה משפס אחר' יהיה לנר ולאוה'ו ולא חששה סן יחזור לסורו .
הי'ן עבדי'ן אכן לשמות אף ביחד נגד יחיד כ'ס כ'ס'ס חש'ם קלוקול השארי'ם
המקולקל'ס שפס' אף ביחד נגד יחיד כ'ס כ'ס'ס חש'ם קלוקול השארי'ם
אשר עיקר' עונס' הרשע מ'סון לזה כמי'ס האורה כח'ה שפמי'ס
והנשארי'ם ישמחו ויראו וככני' חרז'ל כפי' הכחשין שהבי'ד אין
רש'אין למחול על המר'ת'ם הזקן שלא ירבו מחלוקת' בישראל אף
שודאי' אין עבירה במסילתן ומה מאוד לרי'ין אלו לחוש לקלוקול
הדור אף להמית נפש כ'י' דרי'ק מד'ן שנפשה בו כמי'ס שאל'ת רכב
פל הש'ס' כשכח' וסקלוקול מפני שהשפס' ה'ת' לרי'י' לכך כ'ס' שלא
ללא' חוץ מקו' המשפס' מחש'ם קלוקול המקולקל' שפס'ס. ורי'ס שפס'
מקסי' הש'ס' על דכ'י' לפרס' הדרי'ק פח' כמור' השירו' לאחר לרדומו'
קודם שיב'א לידי' חיסור' סקיל'ה וכו' אומרי'ס ללרם חש'א כשכיל'
שיו'ה חביר' ופי' הסופ' היינו משום שחברו שפס' אף כי ררי'ם
הפס' אינו רק חסור' דרכנ'. ומל'ת'י' שכי'ס מהר'א' מל'גוה'ה דמ'א'
רמי'א כהני' יד' רי'ס שליר' ולא חיתא' דשטר' ושוכרו פ'ו' הו'א' כי
הי'ס כפי'י' הש'ג' פל זה אמי'אל אף כי קפ'י' הרב כפי'י' פס'ה מ'ס'ר'
וכד' כיי'ס ושי'כ' דעמי' יל'א ספי' מכ'ד שחי'נ'א רבי'י' חמרא' ואכיל'ה'
בישר'א דמור'א מי'מ' י'ס כי כח' להשי' כ'י' להליל ולסמור' סי'מ' לנמי'
ולס'טון ע'מ' לפרוק ולהפמד' דברי' אגודה' ומ'סר'א' ורמי'א' דמי'ס'
דרכי' כנכ'י'ת'ו קמיל' להודיע' שנכ'ו'ת'ו אמת' אף לנו דוחק' גדול'
מוס' סן מ'ס'ר'א דמי'ת'א כנכ'ו'ת'א שזרק'ס כפיו' לפני' מו'בו' כח'ל' להודיע'
ככיו'ה ורל'ן להוכיח' שדכ'רו אמי'ת'י' הן ממנ'י' שכבר אמר שס' גי'כ
דכרי'ס שפי' כמ'אמת'ו דכרי' כלירת' רכ' אדל' וככח'ה עני'י'ס יעי'ס'
וכמ' דמי'ת'י' ר'איה מ'ס'נכ'ר לפי' ססיל' וכל חמי'ה' אף בו נדטר'
ר'איה דודאי' מ'י' סיכול' להוליא' מומר' כוס' כוס'ר' ביחוד וככור'א פולס'
מי'ס' מלוג' רכח' עשה שאין כמ'ס'טיו' נגד דרם' גם הנמכ'ר מפני'
דחקו' נמכ'ר ורול'ה לחזור' לרע' פתח' אחר' מורה גלו'ת' תהיה' לו
ואין לירך' להאריך' כוס'. ומה' ששכיר' מור' ר'איה מ'ס'ר'א' מהרי'
מין אף התשובה כ'י' ר'ס לי' לשי'ן פס' אי'ה' כי באמת' יעי' דר'איה'
דמי'ת'י' מהרי'ס' מה'ה'א אמת'א דר'ו' עבדי' כה' אסור'א וכו' יל'
שאין סם דכוי' חש'א רבי'ס שאפי' מלוג' דרכי'ס לפנו' אי'סיר' כמנ'ין
מלוג' לשחררו ככני' ופי' יל' ס' ר'ס'ד' ספי'ט. וע' כתי'ס' רי'ס'
שכח' היל' ואם חר'ה' לומר' דנ'ס חש'ם המר'ס כ'י' נפשות' וכו' מהרי'
חקרי' רבי'ס אי'ה' מ'כ'י'ס דאין ר'איה מ'ס'ר'א' למי'ס' עי' : ועוד אחיל'
דמי'ס' ה'טו' למר'ן מה קמיל' רכי' לא מר'ן מה קמיל' הש'ס' דהאגורי'
וכ' שיי'ס'ס דוק. כך לנפס'י'ר' אף כי באמת' לרע'א'י' ממנ'י' דמי'ת'י'
אגודה' אף ר'איה דהש'ס' אשמי'טין דכרי' נכ'ו'ת'א רכי' כשש' מ'ס'ו'
פי'ד מוסף' רוח'ס יפוע'ן וכו' גרע' ה' מיל'ת'א מ'ס'ה' מ'ס'י' וסיפ'רי'
הגד'ה משכחי' חכמי'נו זיל' דמי'ת'א כנמי' וכו'ס' דדוחק' לומר' דרכי'
נופי' קמיל' דין חר'ש' פוק' כט'א'ת'ו ועוד דל'י' ל'י'י' חלו' גי'כ שפס'
למי'ס' היום מול' רב' אדל' וכו' ואיך דמי'ת'י' ס'ס' . ועוד ער'אה'
דל'ס' ה'י' למו' מקוס' לומר' דקמיל' הש'ס' לא רכי' דין חר'ש' ה'י' לא
יותר ויותר לומר' דלשמי'טין דלא יפ'ה פשה' רכ' אמת' שח'מ'ר'ס'
דחוי' מה סליק' כנו' וקמיל' רכי' ד'ס' לחוש' לסמ'ר'ס' כמ'ס' ד'ס' חש'ם'
כמו כהס'א' טובל'א' שחילו' שח' כמ'ר'ס'י'א' דאי' לרע'ת' אגיד'ה' נשאר'
קש'ס' מה לירך' כדכרי' רכי' מה שכבר נחפ'ר'ס' כנכל' וכלי' ספ'ס'
שכמ'ס'ק' הימי'ס' יעי'ס' השמי'טות' גם לא'י' ומי'ת' מה שככני' לקיי'ס'
דכרי'

למורה לנאר כל מלאכתו ומה נקרא דבר אכיד וזהו עשי' מפשט
שבת רמזה מורה וקבלו חכמים ביאור הדבר כמו שקבלו מירושלם כל
המורה ומהו חזן רחיה שהוא רק מדרכן . ויחזק חס ממנו כי
גבי חיסור המעשקות בשלמים ובהמו' סמאות . רמז' לא יחל
ה' משמח חסיד הנאה לגמרי ואמא קרא דלכס להפירי נהאם
ומעשה י' חסיד גם לעשות בהם סחורה מיל יחז' לחסיד זה
ומעשה מסר יסותא דהיסר וילפ' לחיסור קבלו רחל דמסר
הכחוש האסרה לסחורה מפני חשש מקלה והיינו שכאב הרשע
סעס זה וגם מ'ס הרע' והסירה זה כוונתו שחז' גילו ואמרו
שזה א' ור' זה מוסר ולולי רמז היסר שבמורה לא ה' כח לחז'ל
להפיר כחזמן פ'י סעס שאסרה מורה כעס מפני מקלה והיינו
בסחורה דלא קיל דר' (ז' מ'ס כעסמסות סוף משונה קס'ס)
דרס' סעסא דקרא לכוליד ממני סעס שריו' גבי כד אלגז' .
ולפולס י'ל שהחיסור מה'ס כעסמסות דברי הסוף וברא' כחוקס
ש'ס חשש ת'קלה דהיינו כעסמסות אותו ועוד לאכילה מ'ס' חמור
וגמל ורמזה מורה כמ'ס החיסור בלשון לא יחל דמיי' כעסמס
לאכילה גם כעסמסן לו מוסר למחר סי'ק לא לשכח ומי שנטול
לו כלבים וחזירים חינו מחייב למכרם סי'ק מפני הפסד מרובה רק
מכר אותם אחת לחת' כי אין חשש הול'ל שאינו משה' אותם
להריות רק שלא יסיד או בלוקס בחיבו כחז'ל מידם ומכרם
לאחר . מ'ינו למיד' לפי דגרינו דפריסות חינו ככלל מה שאסרה
מורה כלל כ'ס חלק דגמלר גבי יסעס לכל מלאכת מכלל דשרא
לכעסמסות ח'ינו כ'ס גזירות חז'ל חרבה כל השוסק'ס כסבו
חז'ן מן החלב ולא מפני שאין כחח חז'ל רק שלא ראו לאסרו .
ואפ'ס שח'ינו כמ'ס מקומות שאין רמז בהם במורה ש'ס חיסור
מקלה ומחלקו פנאי' ח'ס חייסין למקלה ולפסמס לא חששו לו
במקום הפסד ולפסמס חששו גבי הפסד אועס ולא גבי הפסד
מרובה וזכרונס כספר מ'ק ר'ס לוקק בהם כספ' הרמז'ס מ'ס
אין לסחוט דמס חז'ל בללה ולפסמס חששו אף כעסמס רחוק
בשיל' הלא מוסמס כנגד' דכרונס דלי' פ'כ גזירה שמה' גז'ל
מסס פדריס ומחלקו בפדריסו רש' והרמז'ס ח'ס קלי שחולין
דלי' פיל' חיל' אמאי תשגה חסורא . ושס דרי' הס' שרקוס'
דספס דרוס' ור' מקסס וליסחינאו ח'ס כהו ליד' מקלה פ'ס
כא' דלחירין כסר' לא חייסין למקלה וה' סיל' לכה' שס דרי'ס
ואין קיל' לחסור לססור' ספס פריסס וקיל' גבי פרעולס שחלל'
קמא משטיק לה וסו'ל כיריין ש' דמוס' דאס סוסס לסחון ממסרם
ומסוני' ספ'ק דפסמס מוכח דלפסמס י' חשש מקלה ח'ס' כחון
מוסס וכן גבי חיסור הדלקס שחון אפרסמון כעסמס לו שחון פחור'
ד'ס חוסרין כרי'ס חכל' ו'ס כרי'ס המעסס ו'ס כח' וסל' . לכן כרי'
ח'ס כחון להפיר וסל' נחש' לחשש מקלה מפני החזק ס'ס קסס
פלינו ח'ס' ח'ס פ'י שמוכרו לאלפר מפסיד קא' מהק' מ'ס ח'ס
גבול סחון לו' וה' כספ'ק דפסמס דחיו כסוני' דמס שהיין
כאסר כפסיס הול'ל דמ'ס ח'י לולוף לא מקרי הפסד מרובה ופ'י
כמ'ס שנת דקרי' פ'כ ואין הפסד מרובה כנחלר בחיסור זה
דומה למ'ס כעסמס' דרנחא' ד'ס להקל כהפסד מרובה דרי'
כל שפסמס עסקין פ'י כ'כחגס חיסור והיסר ש' הכ' כש'כ' וסוד
דאין ללמד דבר מדבר ואין לנו להקל ח'ס' כהפסד רכ כמקצוע
שלא חסר כש'ס שסחיו ומה גם כנכילות ופריסו השמ'י' כמסנה
פס שקל' ור'ה'ס דנסקי מקרא . ואין סבר' להקל מל' שהכרי'
המיעסס מיוחד להם מקוס הן כעסמס חייכסס שהם מלוי'ס לכד
כעסמס פסח המיוח' להם וגם אחרי כן מיוחד להם מקוס כחד
ואפ' טופס כחד לכד לומר דמסמס ז' לחס' למקלה ואין לנו
להקל מסכר' כיקוס שאסרו רחל' ודמס שסרי אין ריקוס ותשס ז'
יוסר מגידול חזיר'ס שח'ס ש'סמסס ויאלכס ואסור לגדל' ואסילו
חמור סוס וגמל לולי שמחלכסס אומדיס ואינ' כני' ח'ילה דלא
פלוג רכ' . ואפ'ס ש'ס לחלק מל' מה שכתבתי דכריות ופריסו'
לא נפקי מקרא חיסור הסחור'ס כמו כעסמס סחאות דאין להם
שסס כוסר ומאפ'ס ספ' ופ'כ אין סכתין ס'ס פ'ס מוסס מ'ס'כ
כריות ופריסות מ'ס חלילה לי להקל כדבר פ'ס סבר' חדסס
שחדשתי לא שפדוהו הקדמו'ס וה' הכי' כח'ס ס' מ'ל' ח'סר
לסחון כחדו לוי' כלי חיסור ח'ס' גסס פסר' קסומ' אף דלא

דברי אגודת. לנספ'ד חמס וכן ואין צ' לומר דבר אחת לא יס
עשה דלא סדף מן פרחי :
ח'ס יאיר ח'ס ככר מ'כ' ח'ס'ס לסי'ק

קמב שארד ילמדנו רבינו ח'ס שסר פכדי קל' מיוסני
כסרי'ס שמיכסיס מלכ'ס וכסר לחורייס של
כעסמס כלמי מנוקריס וכסר כעסמס פריסות שחזמן להם כריסס
ומוכריס חזון ח'סס לחת' ומכריס ספס מפני שאי' להם למכור
כל ח'ס ס'כ' כשחזמן לו כריסו ח'ס לא פ'י היק' ש'סרד ללול
דמייסס מל' הי' היסר לדבר זה או ליד' למחוס כידו :
תשובה חון כמ'ס' כריס'ס גבי פירוס שריס'ס פ'י מ'ס ולא
ילכס כסכר שאין סוסין סחור' כפירו' שריס' פ'י ר'ס'ס
שח'ל לאכילה ולא לסחורה ולא ככרורי' ולא ככרומי' פ'י ר'ס'ס דלמל'
ח'ס' כה ליד' מקלה ומלחוריית' שרי' . ולא ככריות וכעסמס שקל'
ורמז'ס פ'י ר'ס'ס דמלחוריית' סח'סס ח'ס ומה פיל' וסעגלי'ס ס'יו
לכס אחד חיסור ח'ילה וח' חיסור הנאה ור'י פסור והרי גמל
למלאכתו סו'ל פומד וכמ'ס' פסח'ס דרי' מ'סמס דממל'ס י'יו נספ'
חיסור המכר'ס דהיינו הסחורה וממ'ס' לכס ילפין כעסמסן לו
מוסר למכר'ס כעסמס' ה' כסרק הרל' וקס' סס שר'סס כח'סר
כחמס לא מלי' לשון י'יו רק כשר'סס וכעסמא'ס נספ'ק ל'י ממה
ד'י ככל חד סמא סו'ל לכס וח'ר לכסו'ס סעגלי'ס ח'ס לכס . והנה
הכ'ס כמ'ס'ס סס סק'ס פל מ'ס'ס סס הרע'כ' ולא חסרו למשו' סחור'
רק כידר הסומד לאכילה דמ'סמס דמדרכן סו'ל ממה דכמ'ס' פסח'
הרל' נספ'ק ל'י מקרא וס'כ'כ סמוס' ככ'ק פל לא יגדל ח'ס חזיר'ס
וס'כ'כ כר'ל'ס וסירן ספ'י'ס דאפ'ס ש'ס לימוד מן הסורה מל'סר
ש'ס לימוד היסר ולימוד חיסור מסרה סבור'ס דבר'ס לחס'י' כח'ס
דרך חסור וכח'ס מוסר סו'ל דתמל' לחיסור מלאכת כעסמס' ור'
פ'ס' . וכדכרי' חלס מ'סס ככ' כס'י' כ'ייד' ר'ס פיון קרי' סג'כ'
סמס פל מ'ס כרשכ'ל' מל' חיסור סחורה כנכילות וכריס'ס שחל'
יכ' לאכל' מ'סס דמ'סמס סו'ל רק גזירות רחל' וממ'רן מ'סס כמ'ס'
הח'י'ס דהיו כמו מלאכתו ח'ס'ס שדבר'ס מסור למכריס רק שמה'
סעקסס מדרי' סמוס' דסוכס דלי'ס ד'ס ולי'כ'כ ור' ויחל' ל'ס
פ'ס הקדמס כמחוס קייס לו דכל ססמדיס מורה כפריס' ח'ל' לומר
ז' כלל שחכמיס יאסרו'ס מ'סס גזירה כעסמס' וס'ל וד'ל' ליס'ל
דגדולס מו' [וסוד גדולס מ'ל דקרא אמר כל פ'ן ג' ש'ס י'יו לכס
פ'ליס וכעסמס כריס'סס וג' . וכמ'ס' ר'ס כ'כ' ח'ס סח' דמ' כרס
רע'י' פ'י פ'י'ס סח'ס פ'י' מ'ו ח'ס'ס דכעסמס' לכ'ס אין חילוק ולססו'ל
מיד' גם מדרכן שרי' וכן זכר רבי כדור משניות כרס רע'י' ולא
דמי לרין מספ'ר דסיל' לרוב פוסק'ס דחיו מן הסור' רק דגון
וסירות דמ'ס מדרכן סוכ'ס ככלס . ועדיין י'ס דמק'י' דגורו רכ'ן
אין ססור סס שח'י'ר' הסורה שחלמ' כל פכח'ס זרס' ויסר' ה'י'
מל' לססור ססן ור'ס וליד' ססכו על גזירות'ס] ח'ס' מה סו'ל דלמס
קל'ס מל'ס מן הסורה מ'ינו שאסרו חכמיס מ'סס גזירה וס'ל לכרי'
ססד' שחז'ל חסרו'ס שחל' ילמד ממ'ס'י' [פ' סוס' פ' כריס'ס
סוף ד'ס וככחובוס דלי' פ'ל' למ'ד מפסס שסס דרכ'ס וסח'י'
קיל' ח'ס'ס דכמכס מורה כ' קודס סו'ל ואין מפס'ס קדס] וכרי'
סמוס' כחמס סמוסין מל' לא לכד מל' קוסי'ס רבי'ס סס'ו רק
דאין סרין מ'ס מורה או מכד לכרי' סוס קוסי'ל מ'ס' פריס האחד
מל' שחלמ' כנכילות דאין לו פ'ק' מן הסורה כלל דקרא כעסמס
סח'סס וכשר'סס נחמ'ר' סל' ה'ס להס שפס ככוסר לכן דל' ח'ינו
רק גזירות חכמיס ואח'ל דרי' חיסורו מן הסורה היינו לפשו' כו
סחורה וס' עי'ן או מכור לכרי' דחירי' כשחזמן לו כרילס כריסו'
וגם כעסמא'ס ח'דמנו לו מוסריס ממ'ס' לכס וסרי'ס כמ'ס' שריס'ס
סס מיי'ר' ג'כ' דברי סמוס' חל' ככסמון ח'סר וסריסס לרי'סס עבר
להולמ' ופ'ס' . ואף כ' אין דברי גדולי' הרל' מוכרדין כמ'ס' שחל'
שכמסס הסורה רמז היסר ורמז חיסור סכר' מסור לחס'י'ס דמל'ס
ככסי' ל'י יחון הסדלר ככסורי' דלי' פ'ל' וככמס דוכתי' גבי
מכסל כעסמס דלי'ק מ'ס'ס כ' קודס מה קודס חסר' וס' יכול ח'ס'
כעסמס מ'ל' לכס יכול ח'ס' כסונג מ'ל' מחללי'ס ומ'ס' סיל' מ'ססס
שסס כמזיד חסור מה'סס כח'ילה ואין רח'ס מל'סונס היסר וחיסור
לומר סו'ל רק מדרכן כעסמס מסור למכריס וס'ל' ח'ס'ס שח'ל'

של הסינים עובר מיד וגם החזירים חייב. ומהם מאכלי נפשתי.
גוים ומשפחה רחוקה הוא חשש פקלה. משכך נדון דין זה ממנה
כיון כנשר פריסה וחלבים ויש חשש פקלה קרובים ובי דאין כלן
חיסור דאוריין הן מלך פלמו לפסיד כיל הן ממנה דבהסירה שחם
והיל כחמדנו לו מיני סמאים דודאי שרי למכרו פליק משכך לחסוף
חסיפות מהם שנה ודאי יש חשש פקלה שרזיל חששו לזה כמנה
דוכתי והרי השיכ פסק ב"ח דנחמדנו לו סמאים עם פהורים לרד
למכרה יחד לא כיל כשי פלמו כ"ש אם מכר הפהורים ומשפחה
הסמאים עד שידמנו לו קויע דיוקר ולא הקילו רק כדכחו לא
פכיד מדי כגון שפלנו לו חזירים כדכחו למירון פוס' האחרון כפ'
כל שפה דכ"ג פ"א. סוף דבר חפ"ש שטונד נ' שחבנו ק' כמס
וכמה כ"כ הגוים מיושרי פרום מבלי מזה מ"מ יד חל סביבו
לסמארו אם לא שוררי יודיעי הסמארו על מה לסמוך ק' לנפסל
יאיר חיים ככר

המג שאלה

שאל דוד בשמים מעיר וקדיש וראשו בשמים
וב' דברי כללי נגדים ראשי שני דברים
הבונים בלי פסוק מה שלמדן לרד לפנים מסכירות כהל' לומר
שמומר הוא כי טובה יש לפקפק כהו. האחד מה שנוכחים בחורף
שמי מלפס לילה על ראשם מחמומה של פשמן ופליגה כ' משמיו
שקורר אותם יחד חתם סגנון וסגנון שמחברים כים לוואר פשמן
בשני לרדיו במלכות למר במחמם ולנפשים ששאר ק' משכח לשכח
כי כפסעו בגדו כשאר כים הלוואר מחובר כבד :

תשובה

כדור י"ד ס' ש' מיימי ממחלה דחידר שמי כפיו
היו חיבור כשקורר שני ראשי החיטים דבעין אחד
ליון מתקיימים ובמכירה אחת חיו חיבור אחי קושר שני ראשי
כחוט על שפה הבגד ובראש' כי לחסילו מכירה אחת וקושר
שני ראשי החוטין או שני מכיפות חסילו חיים קשרים היו חיבור
וגיל דגם דעם הראשונה והוא דעם הראש' דבמכירה אחת
לא מבחי קושר היינו קשר אחד משכך שני קשרים מודים דהיו
ח נור דאל"כ למח הולדכה תורה להסיר כללים נליגים דלמח רכא
בגמ' מחומו זאת אומרת קשר פניון דאוריין דל"כ מחי חלופך
תורה להסיר כללים נליגים הלא הסובק מכירה אחת חיו חיבור
(ס' כפסרי מ"מ שכתבתי שזה מוכח דעם תורה נפשות רק
קצב אחת לא כמ"ש קלם קדמונים והסכים אליהם כ"ח לעשות
שני נקבים לכל קרן דל"כ היל שמי מכיפות ואח"כ מל"מי כמנן
דוד) ואחי שפיר לרמב"ם ופי' ס' דה' כללים מ"ד דמיימי גמי
זו חלל לר"ש וראש' קשר קשה אחד דס"ל דמכירה אחת חיו
חיבור אחי' קשר אחת' חיו כלן כללים אלא ע"כ כ"י קשרים ודאי
היו חיבור ומ"ש קשר פניון ר"ל שני קשרים זה על זה אלא
דלמחי קשה הלא גופה שיהי רק מכיפה אחת נליגים מנלן דלמח
יהיו דרך כ' מכיפות ולא כפי קשר כלל לרמב"ם ולר"ש סג'
בקשר אחד ולי' . עוד י"ל דל"ג דס"ל להר"ם דגם כ' מכיפות
כפי' קשר מ"מ ס"ל ג' מכיפות או יותר לא כפי קשר דאין סברא
לומר שיספור כמה ספירו' ולא יסחיב כלי קשר וכ"כ הרמב"ם
גמי חיוג דשנת כמס' שנת קיד דמליה למדו ר"ש וראש' (ורמב"ם
ס"ל דכללים ודאי חמיר פסי) וכי הרמב"ם ס"י מ"ס דהלכות
שנת דאופר כ' ספירות וקשר ראשי החוט מכאן ומכאן כדי
שפצמוד הספירה ולא שפצמם חייב ואם חסר יותר משמי ספירו'
חפ"ש שלא קשר חייב ור' ולמד לרין כללים לר"ש ובראש' דס"ל
דשוין הם וק"ל. ואי לאו דמיספיקא חמילא דאין סוגה הרמב"ם
כמו שהכינו בראש' וכושר והספיקים שריל שקשר יחד שני ראשי
החוט דל"כ ל"ג לכלאור דלמחי קשה קושי' בגמי דשנת שס וסא
לא קיימא דדוחק לומר דמיימי שקשר שני קשרים זו פינ זו (ואי
תמה על מ"ש כ"כ בשם הר"מ ק' על הסופר שמי ספירו' חמילא
למח לא כ' שיחייב שמים משום קושר ומשום מוסר ואי כפר ולא
אין דודאי אחי' לפי מה שהכינו והוא שקשר שני הרמב"ם סכ"פ
לא מיידי כ"י קשרים ואחי' מיידי כ"י קשרים אך יסחיב ואינו
מפסח אומן כמ"ס שם ר"ס הכהן) לכן היה מ' שריל ששנה קשר
בחוט פלמו סמוך לכניסתו כבד וכתב שר' סמוך לליאמו ומחוקק
מ"ס הרמב"ם והוא שקשר ראשי החוט מכאן ומכאן. מחי מכאן ומכאן
וסוד

שיך סה לומר דמלי שחא לא כדיל מייניחו כמו כחם פולה כל
סמן כספה מ"מ מי יכל ראשו עדר ולי' כ"ש כלן חיישיך גם
לאחי ופירי סן יקח בגיבה אחד מהם ויכשל כהם ולחן לומר
כמס' הלפסיהו לרשע כמ"ס רש"י כדיל כשניס' גבי לין פולה
ורכבי כ' פה אחי סמן מכשול לפירו' וגם אופו משנה ל"ג מלך
הסברא ומגמי ואם ק"ל הכי והארכנו מה במקום אחד [משנה
רפ"ה דמשפך שר' כרס רכפי מליין וג' ארש"ג כד"ל כשניס'ים
וכי' ופסק הרמב"ם כפ"ס דמשפך שר' מ"ז כרש"ג וק"ל אמנה
דלמחי ס"ג מ"ה הטמן לפונדקים מפער אם שחא נוסן לה וכו'
והכי פסק במיימוני פ' י"א מ"ב דהלכות משפך וכן ספ"ה שלא
יהיה הקלס להגדים משמע דקסדיק על המכשול של הבונק . וי"ל
דברמב"ם ס"ל כפי' רש"י והרש"י דמסכונת הפונדקים נפוכה
ודלא כפוס' דחולין ד"ו . פ"ל דכיון דמסן לה כידים חמיר פסי
אין כירושלמי משמע דפונתסח דמחי פלי כהא דמערר שר' הנילו
כפיו"ט (ומנה שלא זכר מספירת ספקי הרמב"ם) ומ"ה שס
כירושלמי מוכח ג"כ כהא דלמחי חמיר פסי דחוקת חכר שחמי
מולי' וכו' . והנה פספס דרש"ג דהלפסיהו לרשע רמזם וכן
מפורש בגרייהא שכתב כמ"ס כ"ק דפ"ס פ"א . ואי מנה מלך
על לשון זה דהמשמט' כפספי' דלא לזכר כהלי מלמח גופא דלא
נקפיד להויריו מחיסור אם כלהי' יש בו עוד חיסור שיפוד רק
כגן שחוקק רשע גם משמע דשרי לפסידהו חיסור כידים ואיך
יחכן זה ואינו מחסרין על כל הים ישראל להויריו כחשש שוג
ונמנשו ככל כוחיו המוד (פ' כיד ס' רביה בס' ו' כהגיה) ואפי'
הסיל כזה דלא יוכל הכי רשע הוא לכן לא מוטל להויריו מה
כדבר בפלמו והלפסיהו ללו דוקא מ"מ קשה הכי ק"ל בחשוד לדבר
אחד חיו חשוד לר"א כ"ש אם חמיר מיי' (ולכן ק"ל עומרה לדבר
קל ה"מ לדבר חמיר) כ"ש שחמי חשוד לדבר שיש בו כ' חיסורים
ה"ל חפסר שיפרוש כן הגול פ"י חיסור מוסף של ערלה וגם
כל"כ פולה חסירה דאסור כהנלה הוא וחיסור גז קולה לחסרי
כמ"ס מיי' דחשוד אממונה וכו' חפ"ס דלא ק"ל הכי מ"מ סברא
יש דלפסר כמס'ה ופירושן וכו' שכתבנו ר' אחי כהננו כמס'ה
אי דגוי הוא קול דמקבל דתי ואפשר שיכלל פ"מ נשלים נפסיו
דיא דשרי חפ"ס ר"ס ש"ס (דף ש"ס מגריה ס' ש"ח) חפ"ס
דלא שפיר פכיד דהילפו ר"ל מגזילה ישנם כ"ק מ"מ פכ"ס קילא
לחפ"ס ח"כ סבר שלא יקפיד על גרנר מאסכול שיפסוס . ולכ"ס
כהי דאסור מ"מ לא לקי ולא מ פסל לפדות ולשפעה כפוס' מש"פ.
וכ"ס דכפירות הרומחיים כגון האחרונים והחפוסים מיתקאדי קריני
גראפול דמ' להנות מריחם כבודם מהוברים והה פרי הפן
כדמונה מברכתה שיש לייסם דקול מרחה וריח חן כהם מפילה
ומ"מ חיסורא ח"כ כמס' כל שפה דכ"ז פ"א . ורש"ג פסק ומי
דאין פנין לזין כשאר ימות שנה דמה דנקט כמנהג כרס פ"כ
ל"ד גבי פריה רק שגבי רכבי ח"כ סנה דמני כרס ככרסות ר"ס
כימ . ומי שיפלה ארובה למחלמי כזה דופא אומן יקרא]. ואף כי
כרס הגדול כפ"ז כמס' להסיר נחירם מיישים כמ' קיין לזורך
העורות כיון דמיעקר' בהסיר עושה היל אחי כחמדנו לו ושרי
למכור הבשר ודלא כהגיה שוים משחם כנימין עוד למד שס זכות
על שוכרי פירות וכפדים שכל ההכנסה של היחודי השוכר וכללס
חזרים שהיבוד מגדל ומאכלי לפוסלים מפני שפיקר כוונה השוכר
על הסהורים ואם יש ג"כ כהם חזרים היל כחמדנו לו וכו' אין
דכריו מזכרמים כי בעל הגיה שוים מ"כ שפיר דייק וגמר כי אם
ימכר הבשר מחירם ודאי פפולה המירה היי פיקרה למכלים ריוח
גם דמרי כבשר שהוא כרילה כנולא מלך זה לאו כהסיר עושה
כרילה כי כל מעשה שפוסה כפסק דבר שחשור להסתפק בו הו'
פוסק בליסור וכ"ס כר"ח ס' מקרא הנילו השי' ולישפסמ"ס
לחמנו כפ"ו וכשוכרי פירות כ' כ"ה שלא יפה פושים רק שחמס'
פ"ז לימד זכות לקים מנהג כסברא דחוקה ואין ללמוד ממנו במקום
אחר . ומלמד כל זה דחן דין חן ללמוד משם דכ"י דמספיק פסם
הממריים לנולא אומן השאלום מכלל חיסור דאורי' וכן נכילות
ופרישום לפי מה שלא חלקו פוסקים ומשמע דס"ל דג"כ חסורים
מדאורי' (אף כי לי ל"ס וכו"ל) ומלמד שחן כהם חיסור דאורי'
משמע י"ל דגם חן לאסרם מחשש חקלה מדכנן כיון דבשר נחירה

והוא דלגל וכו' שקד יחד וכו' אלל ס"כ כדמכיר וכו' שיהי
 פיל למכר וכו' ודן כללית חמיר מדן שכן דלא נמי שם חנני
 כקדור כלל וכו' כפי יד שט סק ג' וכו' שם וכו' דמכר
 סוף כללית שם יחד דין כללית והשומעם בשבט היינו לפני
 כחלוק שם בין ספרה אחת לשנים וכו' . ואפשר לי לומר מה
 דקטן שם והשומעם בשבט דכללית הפשטו לכן קרוב לומר כמ"ס
 גמ' זה חומר נחמק מבטוב דמחוק אדם גדולה כדי לכבוש כ"ס
 חייב כי נהי דלא מחייב הפושט אפי' ב' פריט' לולי שקד
 דכסג' מידי אומה משה מ"מ השומעם מחשבתו מחייבו דמיני
 מיירי ש"מ למסור ב' פריט' דחולת זה ודלי לא מחייב ואחר
 דמ"ס דכו חיבור לפני כללית לכן השומעם חייב ולא יאמר
 בקורא כי הוא דוחק עד שיראה ישוב נכון ומרווח ממנו . ומ"ס
 נמשנה חיבור וליט חיבור ופי' כר"ס לפני קוממל וכו' ולי"ס
 אל ג"כ מיירי דקדור וקשה לי ממשנה כי במהל דפריה כגד שחא
 ספור כללית חיבור לקוממל וליט חיבור להזיה ולי"ס עוד ממשנה
 פריט' דכלית מ"ב ושייכס דכרי הרמב"ם פ"ב מה' פרה אדומה
 ואין להאריך בהלכה נמשחא . והנה הכי סתם בש"ס כדעת
 הרמב"ם רק דמ"ס ב' כהני דעת הרא"ש בלשון וי"א לחלוק כבוד
 נר"ס ור"ס ככלל כמסור בדיט ממנה"מ . והנה לשון הרמב"ם
 בפתיקו בש"ס כיון שמתחבר דמיט סם הפשטן לך חיבור בעולם
 וס"ס נמשנה ג' פ"י דכלכות כללית שח"א למד ופשטן יחדו מ"מ
 כיון שמתחבר הסור ואפי"ס שדכרי הרמב"ם על פריט' דרי' שזכר
 קא' מ"מ חו למידן שכלל חופן שחיבור והדיבור למד ופשטן
 חוק שח"א נקלים לפרדן ולסול חתחון עד ש"סול הפליון מחילה
 בין דפריט' בין גלי פריט' רק בקפירה אסור דכהא חלילי מיל'ם
 גם יכול לפרדן בקל ולכן כגד למד שפריט' אל איתו יכול להזיל
 ראשי בקפריט' מכפריט' שפריט' אסור למסור בחופי פשטן מ"ס
 מוכך שפי' ככר' ונא קשר נקל ממסור וכמ"ס גמ' דשכס והא
 נא קיימא ונא ידפתי ממה כתפסל כרס כפי' סק ה' . מליט
 למידן דחיסור גמ' הוא מה שמתחבר יחד בים לוי"א פשטן במלכות
 למד במה"ס דח"ס לפי שמה הרי סן מפרידן הגהט דומת שפי
 שפריט' דל"כ איתו שומד כלל וכפ"ס חכ"ס' הוא חוק שפריט' וק"ס
 מאל כהר כמ"ס שפסמ"ס מליטן איתו זמן רב והוא לובס
 מלכותו סם כה"ס לוחר של פשטן כנה אחת לכן אין זו היסר .
 ומ"ס משה מלכות מלי' אל העניינה קשורה אחת סנכור מחוק
 שח"א לפשטן מלכות פשטן כמתחבר עד שפריט' קשר של הפליונה
 י"ס אסורין וכך ראייתו וסיקון נוהגין בשפי מ"י כפי שוקים אלל
 רוב הסולס נוהגין היסר בהם בימי החורף ובעל נש יחש וימנע
 בהפסר לי ואין להורך גדול : יאיר חייס בכרך

קמר שאלה

אשה חלמנה עשירה ששחיה בנה ונאכנסה
 אומה ומפושטת פשה לה מלכותי יקריס וגם
 אחר חתונתה הליכיה בדי שנה בשנה וגמ' לה חמיר מפסי
 דזורני' ואחר חיות שנים מה בשלה והיח בן קטן מהו דין
 מלכותי' אל מנכין מתחברת אל לא . הנה מומן רב ששאלני
 בענין הזה מהו אל מהו האשה [כלי ז' אחר ג'ס] ובקשה אמה
 נומר דחורס הפנה הכא דקלי גבי ממהה חולין כתר אומדן
 דעתן וכו' ולי' לא טעמן אמה לה מלכותי' שח"א ממהה חקחס
 בשלה [לא ככס במלח'ס אחרויס חון ממלכותי'ס] והשכתי שהדין
 טם הכעל חדל דלא חמירין פנין אומדן דעת רק בענין שהיה
 אומדן דעתו כפשוטו נשם המתנה כגון זה שכלך בנ' למדינת היס
 ושם שמת וכו' כמ"ס ס' רנ"ז ואפי"ס שסס כסור למד מזה מי
 שנתן כל אשר לו ללחריס מפרי שהיה לרד לברוח וכו' ולכסוף
 כמספר וכו' מ"מ י"ל גם זה לא הפלה על דעתו שיתפטר וי"ל
 בלומדן כדעת שסנר היס שלא יתפטר עוד ואלו נסמק בזה לא
 נתן כל אשר לו ללחריס והיינו טעמא דמתנה ש"מ כולה חור
 חל"כ צו שנתנה מלכותי' ומכש"ס' לנתנה וז' היה הכרס כלל
 בדעתו שיתום בשלה נתי' בנה ואין לומר סנורה היסם שמשאל
 נתי'ס [ומ"ס אל חמרה ח"א לי לרלות ככרי לכוזה כגד' כפי
 ששש"ס' זה י'מסו ואשלו דמיסם הדין פמה דגרס משורך פדח
 לפידין דמי'ס חקט חורס דין] ומכלה כגד' דמיסם שכיח ור"ס
 עוד מומן מתנה ללגמו דכתב כרין נשם כחלויס שלא חמדין

באלו אלס מה או כמגרס חרסתי' למיסקל ומיסק לא יכס לה
 ומשנת חליתו מגרסה חמיר מגרסה ופסמס וכמ"ס כפי' י"ס ככרי
 וכש"ס והאכרתי עוד שם כמסוכה . וכרי' למי' דכל מלכותי'ס
 שפשה לה חריס או חמה או מי שחא בין לפני יסחוי'ס או אחרי
 כל מה שחא לידה חון משל בשלה בין מלכותי'ס או ממנה כפי
 ופי' נותנים לה מלכד כמכנסת שקיל כפי' פ"ס ס"ז שדיס כרין
 כפי' מלוג קנסה ובשלה לכולל פירות ופסלם אומס אחר גירוש
 ומי'סם הכעל גם משוס אומדן דרסמס די"ל כסס שח"רלי לגבי בשלה
 שפשה לה למיסקל ולמיסקל לא חקנה לה הי' י"ל במלכותי' וממתי'
 שלה מחמירס הסכרס כפי'סך וכל מה שכתב כסור וכו' ס' י"ס
 מיירי במלכותי'ס שפשה לה בשלה דשיך לומר חרסמ' למיסקל
 ומיסקל לא חקנה לה זה הוא אומדן דעת גדול ואין לומר וכו' הי'
 סנר שפריט' סממס היל' לפני די"ל סנר הי' שמיסלם פריט' רק
 כריס' ממכ"סנתן וכמ"ס הרי"ר ח"א ואין זה סומר למ"ס למסלה
 ואפי"ס שסוסקיס סממס דכריס וכמכו כגדיס ססס וכן כש"ס
 גופי' מה שעלי' ססס קאמר מ"מ כריור סדכריס ק' סס שסנכרי'
 שפשה לה הכעל מיירי רק בלשך כריס'ס ססס הי' רגילי'ס ססס
 לכוזס כגדיס חדשיס מדי שנה בשנה כממשנת בש"ס ס"ס ח"ס
 וכסור ס' פ"ג וכשיסור אומס מלכות סממס לה הכעל מדי שנה
 בשנה הי' מלכדין סכלס ככסור וכו' ס' י"ח וכש"ס י"ז ופסיקוד
 בשנה רשונה קלי דעול כל לך מה שהכריס על כן סממס כל
 הסוסקיס אלס דכריס וכמכו בלשון פ"ס . ולגבי גררס חמדי'
 לכורדיך מה שקשה עלי' כמורמסס מה ששפסס לדפתי' מספרי'
 דלא דידיך דכפי' כפרסון סך כל כמכונ' לבר מסי' ולבר מכל
 חכשי'ס' לסי'ס' ורדי'ס' ופל זה ראו קלס לימן ללמנה כל לפריס
 שכלין אשכס שויס לפש"ס כחלי' כמכונ' ויומר שפי'סן לה בשלה
 אחת ללחמ לפי חיבתן סיממן וכו' ולי' אלס היס נוסח מפורסם ככל
 שפרי' פנח'ס וכמכונ' והיס הפירוש כפי' סנכרסס הי' נראה לומר
 חפי' אלס היס בל לפיטו שפי' כמכונ' אחר שלא חזר בו כד הייט
 סולין כספסרל דלא ידע לחחוקי' כרלוי' כמכונ'ר בחיל' ס' ס' ח'ס
 ס'ס ח'ס' רנ"ז ס'ס דשלין כספסר' במה שחנכר כספסר מנוסח
 המפורסם לכל אף דלא חלין כספסרל כשפיי' לשון ככס' ס"ז ס"ס
 לפני שמיסס ודוקא כדכר שידוס לכל כ"י אלס ועל כן הייט
 מספסקיס גם בזה שחא הכעל לא ידע שומכ"ס ק' ככל שפרי'
 כמכונ' וסכרל זו כ' בש"כ ס' ס'ס ח'ס ס'ס י"ס . ופי'ס מדקדקי'
 מה מקרי חכשי'ס' בזמן הזה ופסוס הוא דכל מה דהוי סכשי'ס
 חלי'ס כגון פסנת ש"ס פלי' חומס וכן כגון הוא חפי' פכשם שחין
 פלי' ח'סס כמ"ס הדין והי' הכילו הכי' חלי'ס ס' שחא אף שלא
 מלחו לצו הסוסקיס להקל הלכס למשנה לענין שכן כמכונ'ר שס
 מ"מ לפני כמכונ' לא יביכין לה רק מה שיקרס פכשי'ס חוקא ללחש
 ושידוס שפשה או שקנה לה דלחיה אף דמקרי' פכשי'ס מ"מ לא
 מקרי' פכשי'ס' דלדס פשו' לפשוס או לקנוי פכשי'ס כזול כדי
 לחזור ולמכור בלס יודמן לו קויה שמתקסס בו חשמו לפי
 שפה או לקנוי לפי'ס' לפסס לנת' הקפיה אלס י'סח'ל רק בלס לאו
 בר הכי הוא לקר' לציסס לכרוי'ס גם חין לו נח ואין דרך
 לקר' לפי'סס להציסס לזון יסחוי' בנ' ללחמ גם חין סנר' לקר'
 פכשי'ס ללשך פדין לא נולד שחלמר שקנאס ללחלי' יסח' לו גם
 כל' מדרס כ"ר מנך שחלמר פלו מילי וקלמדין לבר וכו' ודוק .
 וסוד היינו לריכס לדקדק בקלס הדכריס הפשוין גם לשמוש ככס'
 הכיל ס'סל ונכנה דכריס . אך בלשך נוסח יחוד לשון זה הוא
 חדס ומקורב כל בודלי' חפי' אלס כמכס כ' בקלמס ואפי' כרוסס
 סיטנין ליושם שספוסר כ' ק' בלל המלכס הכעליס וכפוי'ס בזמן
 הזה סמכין כסחדומן של פ"ס סמס לא ידעו ולא יכינו ולא יקשו
 לקרי' ככל שער שחמתי'ס ומכ"ס בלס הפדיס פלגן יגידו כן
 ככח"ס ס' פיל ס'ס ססס נלמניס . ומ"מ נראה לחסס קלס
 כוכס סופריס הללו דשיסו'ס' לדיש'ר' דככסו בראש'ס הסער גם
 הלכ'ס כמר פלוגי'ס אלס כמו כרלור ונמן לס מלכותי' ככור ומכש"ס'
 לפריסס ורדי'ס' ואלל חלס חלכרו גם לכסוף לומר שסכשי'ס'
 לציססס ורדי'ס ס שסס ודלי' שלה שחרי'ס נומס לה אלס חלס מקה
 בלי ינטי' ודין נוסן זה כמ"ס שסס ככלל ככס' מלוג כגון סוס
 שחין שפי'ס אלס המלכותי'ס סוך ככלל הכין שחא הקדור ל"כ ואפי'
 כ"סמס

נס פשוט כל החוב וכלו לחזור ולגבר ממנה המל' או אם כל הכיס
 לגבר ממנה המל' . מש"כ אם כל ב"ח לגבר מיתומי' ופרשו הם
 מנכין לה מל' המזבז בפרשן וזכר משמט בסמי' . מש"כ אם כי
 לה משום מיוחדים ים להם דין שיתפוס שלו ונפשו פ"רים זה
 לה לכל מילי . ותמיהמה מחלה חיה עשלה ואינו מוריד כי
 כשנפטרדם החוב כלפי' חיי לומר דבר עשיתי לבטלה (פי' בש"ס
 סי' ז' סי' ב' כה"ג חיה ומש' בפנים חדשות יד' יז' בש"ס ש"ס
 מורם חמה לא הנגמ') ולכן תפק כשנחלמה: כשנפטרדם ונכסי'
 לפרשן החוב רק אם מברר קרקע לא מל' ב"ח לפרוק זה לא
 כהנז דלאקרי אם לא שם נכסי מלוג דוקן ובמקום שא"כ נישא"ם
 ומסרם לבדם הנכס בדילוג הסג"ס והש"כ להלכה וזכר לא חגריק
 בש"ס שלו וה"נ למען זה במקום שא"כ נישא"ם ומסרם במתן
 כפי' פלמן שפיטין ליפמי שבעה פרש הכל והם פטורים ואם ים
 נאמני' ככ"י הר"ל של שמואל ואשמו ויורשיהם חזר הדין כשאר
 ח"ס ואשמו או ש"ס שלו המבזבז שפרשים ע"ל אחד מ' ובא"ל
 לפרוש מאלה נפרשן מהש"י הכל דאין חילוק בין כ"י פס נאמני'
 לשאר פס נאמני' רק לגבי פרישי' לקומי' ואם ים נאמני' על ח"ס
 ובטלה ולא על יורשיהם לא נפרש רק החי' מהש"ס שהרי נכסה
 למלוג הנאמני' על פלמה ועל ח"ס חלק היורשים פושין שאל
 פרש ח"סם ואם אין נאמנות ככ"י וא"כ נאמני' על בטלה נאמני'
 והש"ס פושנם פרישי' מאלה או כולו נאמני' לגבי מלוג ב"סם
 רק להוציא מהיורשים המל' ח"סם נאמני' הוציא דלא נק"ס' שפרש
 וה"ס ח"ס' נק"ס' כ"י בידם ח"סם נאמני' ופשיקן ליפמי' שאל חזר
 בטלה ופרש לה דוק : נאם יאיר חיים בכרך

גיטומה שירטה מאלה סך מסוים ורכ ממכש"י כאלה כל מה
 שלא היה יחוס בנזק תקדי' בלש' . נס פ"ק הדין מן שמיקחי' בלי
 רכי' מיד' דמי' חממה שיתן לה וזכר ק"ל בלש' סי' י' כמ"ד
 בש"ס קידושין לסינועין נאמ ח"ק שכבז רמ"ל שם כה"ג וכל
 זה לא מיד' רק מן האירוסין וזכר י"ע מנחם מי ילאו אלו הדברי'
 ורמ"ל לא הזכיר ולא מאלהם ככ"י כלל ח"ק ד"ס לומר שפנא
 דמילתא כי מ"ס רז"ל קידוש' לא הדרו הוא משום שאל יאמרו
 קדושין מופסים בלחוסה וזה לא ש"ך רק בלחוסה מש"כ בשאלה
 דאם היה כאל קידוש' פשוט א"ך בשאלה וזהה פנא ובכ"ס' מאלק
 בש"ס כה"גה רכס דל"ד פ"ד וכו' וכו' וכו' ח"ס' וז"ש סי' י' י'ו
 סכ"ז מ"מ כל הפוסקים לא חלקו ופסם נכון הוא דהא רב פנא
 ספק הלכתי אפי' מה הוא קידוש' לא הדרי' ולא משום ששם נזירה
 דאחימר אמר לה וא"כ ח"ק אם ים לחלק בין אירוסין לבשואין
 בהדרי' בה ח"ס מ"מ נאמ הוא לא ש"ך לחלק דוק ואל כן בודאי
 שהפנא קידושין שלה ומכ"ס לפ"ס שמהגין לכתוב כן בכל הכתובי'
 דכל מל' שנמנעו קיים גם סבלומי' שלה פיקח פ"ס הדין כי עד
 כאן לא פליגי בש"ס ומייד' ככ"י הר"ל רק בחדרה או ממה לפי
 הנשואין ד"ל לא נאם לה אלא פ"מ לסיכסה ועל כן מישך ש"י
 בה כל ד"ים הנזכרים שם מש"כ אם כנסה נפקים הפנאי וזכרה
 נמנה וזכר הן נכסי' מלוג שלה ופסקהם ככ"י כל ימי חייה והן
 הן פירודי' ולאחר מותו פ"סלם בלי רכי' וה"ס כל הממשי' שזכרתי
 ליתן הנשק' בזמן בין הקנס לבחממה אם שלה החמן להכלה אפי'
 באלף דינר הכל שלה בלי ירכי' ואם ים פנא והפירה ב"ה וכן
 היורשים אם ים לה מינו שלה ראו עדים דברים אלו בידם נאמני'
 כמ"י ואם לאו מוציאין מידה והבטל נשכפ' היסמ' בנרשה וביטומי'
 פטורים בלא שנוטה ר"ל ובנא"ס סי' פ"ה וז"ל וכן משום אין
 חזקת וכסף חובב ושי"כ הכל שלה והמנהג שמהקום לפ"ס להרכה
 חפ"ס שאל דין אם ח"ס פנין קטום היה רשום לבטל למכור (פ'
 בלש' סי' ז' סס"ו) ולקור' מכם דבר שנוטה פרי' כי דין נכסי'
 מלוג להם ופרי' פקדי' בלי רכי' וא"ך כי ידעמי' שכמה מחכמים
 כמ"י בדיקס' אלו מה שר"מי' מנהגן ופיקקים גם לפ"ד כתבתי
 יאיר חיים בכרך

המו שאלה

זו ושלף אחד מהם פרי' כשפסו ופחסי' בלב
 חבירו ומם וזכר הרולח לרין לחרם מחמם מרין ובמחילה נאמני'
 לפסות משוכה ובאשר ק"ב לו אחד מן הגדולים פשוטה הראוי' לו
 פרק פול ונעשה ר"ס גריו' וחב"י נכדים ופוסקם על גריכה בקיסלם
 גדולה . ופמד אחד לויכס הגנב כש"ל סג"ס ונחלמן להשגדל
 ולהמלין נפשו וקרא אחד מחבוי' פיר ולומדים חגר ואמר שאלו
 להל"ל מן המות בדמי נאם ח"סו מישאל אשר הרג ואחרתה ח"ס
 היה אחד מקרובי הגולה שם היה יכול למסור למלוכה כד"ל גואל
 הדם וא"ך כשאל להל"ל . ואפי"ס כי מלמ' ה' פיהם ח"ס ולא פלמס
 ביד השמולין ולשוא לרף לורף ובטלה מ"מ פ"ה על כ"י אם
 היה ח"ס שאלת ח"ס מה נאמר ומה דבר פ"ה . והלכתי לא
 להלכה כ"ס למעשה כי הם דיני נפשות וכל שפ"ה דברר לזכור
 של רולח הוא ק"מ חובבו של גולה מלך הכסף וכדנעין למימר
 גו"ס רק דרך שיקלל ופרי' נחזי א"ן . דמי' המצטרע ש"ה רש"י
 לגואל ה"ס למסור למלוכה לא בדירא לן מש"י פנאים ה"ל דל"י
 ח"ס נאמר שהמורה נמנה רשום לג"ה להרנו סי' כי ים לבס'
 ורדיפאו אחרי' ומפנמה ה"ל דין תורה ונמשפס סנהדרין לא יפן
 לו רשום למסור למלוכה שאל' כשפ"ק' ממון לא נעשה עני' (רש"י)
 מי שאל להם ש"ס דת וכופרים בגולה פולס) פ"לים כ"ס כשפ"ק
 נפשו' ורבי דרש אותו הרגם בחדר בני פמון ש"ה לך לזונו כד"ן
 סנהדרין ויש קפירה גדולה בזה פ"ד שאל"ל סנהדרין שראו שצ"ר
 אחד את הכסף אשר להרנו פ"ד מומדו לפ"י הערה כשפ"ס ש"ס
 הרמזים . ופוס' ד"ל אפילו החזר בו ג"ס ככ"ס שאל' ש"ס
 הורנו דין וד"ס תורה הוא וא"כ למ"ד פ"ד רמזים ג"י יאל עמדות
 מקלסו דמלוח ביד גואל הדם וא"ן ללמוד מ"לם למסור . שית ים
 להסתפק אם ניתן רשות לגואל הדם בלופן שאל יאל לאמר לו
 מותר להפטר דמי' דאם הרנו גואל הדם ח"ס נכרר הגואל פלי'
 ח"ס לא ניתן לו רשות לבחמילה להרנו וה"ה אם לא היה ב"למסור
 הפראה לו הרג בצד אחד וזכר נמלס הרמזים מהשגת הרל"ר
 כפ"י מהלכתי רולח דהראב"ד סבר היה דגואל הדם פטור ומותר
 הוא . וא"ן להקשו' על זה מהא דאמר ח"י' שם כשפ"ק: מהשגת
 כמ"ד ח"ס יאל יאל דברר תורה בלופן ארס ולא חמריק לרש"י
 יאלת שונג שרשות ביד ג"ה להרנו שלא יאל כוסו חזיר מתחילתו
 מה מחילתו כשונג גולס וז' ואם כן אחר דק"ל כסוף הרשות
 ביד ג"ה היה ה"נ במחילה דא"ן זו קושיל אורכה מש"ס רל"ס
 ולמס' א

קמה שאלה

עד שאלם רולח שהולח כ"י מנאם ר"ס
 על האלמנה מרת רחל ועל כ"י חמומים
 רחל ואח"כ בטלה שמוען ורחל פושנם שכעלה לקח הכל ומה לה
 לפרוש חוב בטלה סממם שאלתך ולא ככ"סם על כן נזכרתי לבאר
 חילוקי' ד"יו . אם אין נאמנות כלל ככ"י רחל נאמנת במנו דפרשמי'
 שלא מלך לפרוש ויורשי' שמוען אם פושנים אפי' בשאל פרש
 הכל ר"ל נאמנים וגם הם פטורים ואפי' אם לא פשוט שפיטין
 להם . ואפי"נ דכ"סם שלו ומה האחד והיח' יתומים קקרים והשי'
 אין לו גרור י' דכ"סגדלו היתומים או בגדולים משיקרא אם ח"ס
 טופנים כ"י לא שפיטין להם רק על חלק ח"סם שהוא הח"י כמבזבז
 ככ"י ע"ז ולא טענין שמה פרש ח"ק חלק חבירו שהרי ח"ק אם
 גבר היה זמן פרשן מ"מ לא נחבזר או דא"ן נחבזר דמי' דפרש
 מה שאלו מחוי' (וכמ"ס בפי' דב"ב מל' ימר דמחייבו לי רבן)
 שח"י ח"ס' פנאם נאמנו לא שפיטין להם י"ה וכן ק"ל כשפר
 שמוען בדי' יורש ככ"י ס"ה ס"ד וכל פנאם ולא שח"ה לא
 שפיטין להם מ"מ כה"ס ובטלה שלו ח"י' דק"ל שדיס' פשים
 שלו סי' ע"ז ח"ס' ח"ס' בתלוג כשפר רל"ו הח"י חלך לפרוש פ"ס'
 דלא נאמנה כשפנא פרשמי' ובח"י השניה גובה מהיטומי' אם הם
 גדולים ובכפוסה מבלי נאמני' או בנאמני' מבלי שנוטה ואם אין
 להם או ש"ס כאל יתומים קקרים גובה כל השקר ממנה והיא פחזור
 לגבו' מהיטומים להשגדלו ונמם לזה כח"י מלוג אין יורשי' המלוה
 גוים רק הח"י ממנה אם אין בה ג' דרכים החבירים מש"כ בש"ס
 לא שמועין ליפמי רק על הח"י שיהיה ח"י' מש"כ כה"ס
 ובטלה דרך הבטל לנות לפסמים ולפ"סם חשבו שחכמים פלמה או
 בקיין או בחכמיהם לפרוש ח"כ' הכל וככ"י לא חמריק אלו פרש
 כ"י ג"י מלוג מה כפי' בחפוסתם וא"כ אפשר שהבטל פרש הכל
 ורולח לזכר מ"ס' הכיר שוין שאלמנה לומר הבטל לקח הכל
 אם ככר פרשו יורשי' הבטל הכל [גראה ד"ל שכבר פרשו כפונתם

שונג שלא חזן למקלסו ששירי שם לא כתיב ירמלא ולכן סיל לריש
 שליש מלה וכו' קיל ובמחנה מיש כשים שם שרי כמניס וכו' סא
 אר וליס ברטיל ורטיאל אם לא ארטיזו ומה פתן ילסום דעממדין
 לו גולל למח שרסות לשרנו ככל דבר. מיסו מרלס דמקס סא דמקלו
 דינ אפי' סורג כמזר לא יסח כמח של גיה מוח סמכסדין וכל כתי
 דינ יסרלל. וכל עוד דלסי כמקס סמכסדין מיש כקדול גיה ירמל
 כרומל סייו סאר שלא דיע למוח כמכסדין רליו לומר סמול סייו
 מישס רק שמינ חיל להמיסו מזל סקרון סמכסלס או סדוכ מיומיר
 וכמכז גבי סמכסן אורו לכיסס ומיימי ליה סמכס' שם סיד מיש
 וכמל וכו' מיש כמכסלס ומיימי לם סמכס' כלסוס כמחלס אחד
 סמכסן וכו' ס' סמכס' מישס ממיסין אורו סמל' וסמס אורו כיד
 גולל סרס שליס מיש וז סמכס' כיד גיה אם כיד ממיסין אורו
 אלל סיכ כמיס דקדל סמלל אפי' חיל לביד להמיסו קל' יסמכסר
 לסס סכרנו מזל סקרון סמכסלס או סלר דכריס יסמס אורו כיד גיה
 ריל יס' רסוח לגיס לסרנו וכן אם כמיימי ממש וכמל (וילל דס
 סיכר וכמכס' מיידי ופי' וסמס אורו ריל ייסחוו [כמיס' וכל סמס
 אלסיס לסרס סמדין] דכליק קסס למח לא יכמסו לכריס וכמכס'
 קסס מל סכ' כמח ש' מל סכסס סרלכיד סיו מיש ייסי' וכו' וכו'
 חילל כמכס' מיש סכסס דייכ ורמל גולל סרס אם כרומל יסל
 מיד ס' מל סדור לסני סמדי סמכסס וכיכ סמכס' ריש סלסס
 רמל מ' חמל סכסר כדוק חין ממיסין אורו סמדיס וכו' וכמכ
 כרמס דסלס גבי יססר דגבי גולל סרס (וליס מל סמכס' שמיס
 דריל' וסמל דלמל מיי' חין גס מל מיש כדוק) וליכ כמקס
 סמכסדין ריש סמס סלר חין קלל לגיס לסרנו כרומל וסל' סכסר
 לו מישס. מלכ מל ס' גולל סרס דקדל לא חילסר לן חלס כל
 קרוב לרמל מזל לרדוק ולסרנו כרומל כי יסמס וכמ' סמכסדין
 שם סמין סלס חין לו גיה סכר ממיסין לו גיה ס' מל כמכס' ס'
 מיש וסמכס' לא זכרו (וליס ככל מקסס סמכס' לגיס לסרנו לרמל
 שונג אם סמל רמל ממש וסרנו לגיס אם סכר כרומל אם סיס
 סדיס וסמכסלס) (וליד ססס דדוק לומר ממיס דסלסמלס אר
 וליד סמכס' סמכס' לו סיעמיו לו גיה דלס כמח סוס ארס
 לרמל כריסמל שמיס ממיס זרמלס וסמכס' ממיס דסל' דדוק לכריס
 מקמי ממשל דמסדין לרמל שרי מיש סידכרו לגיס וסמל' כמדי
 וכיכ סמכס' שם סיס שמיס דמכסדין לסליו חל ודל' עד מיש
 סמכסדין לו גיה) ובמחנה שם חל סכסר כמסעס לו גיה ומסרס
 כמ' סלר לו כמ סכסלס וכר סמכס' ריש חמל וסוכולס אר
 לסקס סמכס' דיי סללו רק ססס סלסמלס למשילל וסמכס' וכר
 דכר חיל כמכס' ס' כי ז דכר. סוק דכר דכר אחד ממיסיו
 סכר כמיס סללו סיס סלן קרוב לסכסלס סיס יסל לסרנו כרומל
 כמלס ומסכס' כ' לסמל לסלסלס ס' לא לסכר רק מלכר
 אורו כמס סלכור לסכסלס סכורו לסליו לכאורס לא דכר ריק סול
 דכר כמס' דרס דסיס סכור כר גיליל דמקס סלייסו קלי דקסלי
 ממשל אורו לקמיס דריס ח'ל לממיסין מל אורו לס סכר סמכר
 ח' לא אסמרינוס מוו לס אסמרינוס סל אורו רכס סלי יסיסל
 רישל וכו' ס' רשי' סמל סמכס' וסכור לסליל אסכס') ופי' סוס'
 סכסלס כמס סלסלסוס ס' ארס מ' מ' לא חלקו וכל סמכס' מל ס'
 ריל' ומקדל מלל כמכס' כ' ח' ארס עקוס כרס כמס דל כר יסס
 ס' יסמכו כ' וסין סיס ס' מסיס') וסור אסמל' לומר דל סמכס'
 מל דכר ריסיס כמס וסכסלס סללו ס' סמכסדין סיס מללו סלל
 ארס לסכס' לביד לקייס וכמכס' סרס מ'קכר וכמקס סלל סלל
 כריס עכ' לא סכסל לסליו וכמ' סמכס' ח' ס' מ' מ' מ' ס' ס'
 דמיס כרסרלל: וסור מ' סמכס' וסכור כ' כ' כ' סמכס' סכסר
 לא ימלל ממש מל שמיסל סמכס' כרומל ויס כמח רליו ללמיסוס
 סכרס ממיס' סכר גס מדכר ריל' מל מ'קדל קורס גבי קין ודמי
 נכוח ורס זכריס מל לחי סלל ככללי סכסות. רק סמלל ז' סיס
 גרמלס חלק ולומר חרמל אם סמכס' מל אורו ריסיס חין לסכסל
 סכורו כי ודל' מן סמכס' סול לקכל דיו דין סורס כלמס דמו
 יסכר מ'כ' אם סמכס' ח'כ' מל גריכס סמכס'ס לסלסו ולין ז' ז'
 מישס כרומל ופיכ' מקדל סול לו וכרריל כסרל אריס דל' סדין
 ד' מישס לא כסלו וסליס' סלמל' שם מ' סמכס' סרס נמכר
 למכס' סייו סדוקמן סמיסו רלסו וכיכ רשי' כ' וסכס' ר' כל
 מישס

מקלין גם בראשון בשבוע ולא יד בני פסח) ובי שבתו לסביר
ולבא עד פסחם בירור הדין אם יש חסור בשבתות או מצו
או רשות יבדים מה שאין פסח ולא כי היה ובלתי רק בביאור
קמת חלקי פסח של דוד זה ולפי מה שנתפסר .
הפסח יאיר חיים כבוד

אדר

סומך מלאכי דברי קדושם בנאון פסח דאורייתא חרי
זקני מוסרי שמואל ז"ל שגרנים כמה שהרשעו סוף
ביאורו לשאר ספרי דבית רב כל מ"ש שם ורמז גואל הדם שומע
אבי בית לבין פסח חיל ולא יעום הרומה פד פסחו חיל בנאון
מלה במלה . ובגמ' אמרו שאם הרגו ג"ס קודם שהביאו לפני
הסנהדרין נהרג פלו מפקד דרש"א וא"ת אזכרה ששמו שמוע מן
דיל ככל היה בכלל מכה אים ומה מום יושם והוליה הכפוש ג"ס
מכלל זה ודיון שהתנה שלא ירגנו בית לבין פסח היו בכלל מכה
איהם ובגמ' זו אחת בריא וכו' ומלאכי ברמב"ם פ"א מהלכות
דולח חיל רומה שהרג בחזון חין מציין אורו הפדים ולא הרואין
אורו פד שינא לביד וידטורו (ליתיה שאל) ולא יעום הרומה וכו'
וכי הכיט דהיינו ברי' זו וכו' דרש"א דבריי' זו יכול ירגנו מהסגר
ופשקא פיל ולא יעום הרומה ובאמם שכן מלאכי פילקוס ואולי
הוא משפטי ופסח שברי הוזכרו עוד דברים אחרים שאינם נספרי
שלי: אכן פירושו הוא שנגה ודברי הרמב"ם הם מלומם ברייתא
יכול מהסגר ומשקא והוא סיוס למע שאלמו ברישא שאם חרף
להרגו ולחלוק ניתן להליל בפסחו אבל לאחר שפסח לא יסן לפדים
להרגו וכן הוא בברי' דרש"א פילקוס ולבין הרמב"ם ומה דלא הוי
סיומא דבריי' דהכל דלילי מצי מהסגר דקאמר הרי כבר הוזכר
בריי' ההרגה לפיל וברורם יש לתמוה עליו שחשב שדן זה הוא
בריי' פיק חלו הן בגולין שברי בגמ' מוקמי' לס צבואל הדם
שהרג את הרומה בשוגג שילא הן לפיר מקלקו ופד דבריי' נוסף
הכי משמע דהא קרא דורמא ג"ס ברומה בשוגג כי לן אומר ארי
שזה שנגה והרמב"ם לא הביא ברייתא זו משום דריא היא ואין
ק"ל ברי' . וברור הוא וקשיא מיל לריא דהא קרא אייר ברומה
בשוגג שילא חין לפיר מקלקו דלגא אייר ברומה בצדו ודברי
הרמב"ם וי"ל ברומה נמדד ליסין מדמכ"ס כל מכה נפש לפי פדים
ירמא וגו' וכדאיתא לקמן איי משום דקרא דהכל כתיב גבי שוגג
פיל הגאון ודברי פי חכם חן ושפתי יסוק והרבה מצינו בכלל
דבריי' האמנם יש לדקדק קמת בגוף דברי בנאון רק שאין זה
הפסוק של חבור ולא הפסוק של הפסח קמת רק לכבוד כי זה האיש רמז
שאלמו פלו כמו ר"ה נר סון כי מה בן ארבעים ולא היות דבר
קמן ודבר גדול ש"ס פס כל הפוסקים והפוס' . ושאר כל הפסוקים
ומדרש' דיל ספרא וספרי ומכיל' ופס' ומלכות ימלל בביאורם
וכן פסוק ימלל בברכן בביאורו פל קידוש חודש לרמב"ם והשיב
השגות נמצאות פל הכיבין וכן פשה בירורי' פים ארם הארץ ואל
כמה ספרי האוכיני' ורובם נאכדו לבד מקיבין קונטרסי' משם
מהרבה שכלו ילדי והנחתו לכורכם והם מונחים בני גואל ידיר
בפיה :

קמו נשאלתי

אם יכול אחד מן הדיינים למנוע מלחשום
פל פסק דין כי אמר ששני חניניו פשו ודמ
פלו והדבר ברור לו שאין הדין בן ואין יחוסם פל שאל ושקרא לא
יפסי מקום לשאלה זו כלל שברי חיל הרגישו בזה ואמרו בפרק
זכ דיל שאל בן אם לא הסכימו יחד יכתבו ומדבריהם יאל פלוי
זכאי ופלווי חייב ואין לומר כן דמלא חזיל ספקה דלא לכוז מחזי
כשקרא מימ אם לא ירמא לחתום לא טבל לכוזו לחתום פל דבר
שאל דפסח מהסכמם . דהא ודאי ליתא דאם אין לו פסח מחזי
כשקרא גם כן הוא מוסר שמים מלאך שטור הגיד דפסח
לשי' כאשר נראה לו מה אים ליה או למיעבד והטור' אמר אחר
רבים להסות. ואין לומר דהשם סן יסבד ששם בלחשום ששקרא
הדיינים לשלם מימ גם כן מורא פל יפלה פל רשאו כי פסחם זה
שכיועם דפסח אל האמם פסוק כבסגים פי כי פסג מגמ' שם
דיל ואחר שאין לו פסח נכון בן שידע שסיה אים מולח וקבלה
שוד וגייעה וככסיג לז האל ודאי רמז לשם הדין הפועל
לחשום מלכד מה שסותין אורו שברי כס הוא סולך רכיל מלגה
סוד וגרם פס' מלאך (לכיל' מביד ארי מכה וכו' מפסי שזה
הדין

מימות מלכות היה ביניהם קונכמניה שם דניב מתחין ראש
כדך שהמלכות פשה מצי' פליית הגכס הוא חק וא"ל לומר
שקדונו לו זה בעון הרומה והרי בש"ס שם פי ארי' הקצו והאי
בר מזה הוא וכו' ומימ חין זו הוכחה מ"ש החיים' לפשעמים
זכום מעין ולפשעמים פי' זכום חיון בקלה וא"ל יל לסיכך ג"ס
י"ל שגם נפש המה תמלא מנוח בלחש פין שיהרג לן חור הדין
לומר שאין להשחל פסורו אם ידעין היה שרמא נפש ישראל מקדם
כ"ס נטפס שכתבו שלא נחפסל לקיים בקרבנו מה שהיה מוטל
פליט לבשרו. וא"ל איך כל רשע נמיר שחפס לא נשחל פסורו
ופד גם כי ימלא או כבולו לדי כל פכסה לא נדקק לו והא ודאי
ליתא שלא אמרו לא מורידין ולא מעיין באסיק רסין ומאורות
ורשעים להכעיס וכו' משי' שאר רשעי ישראל ופסלי פסירות .
דליק דלאן לא אמריין רק בביורה שחייב עלי מיתה בדין מה רה
ותנא לו פסח חון למכר עולם וגם זו רפא ירדי דלפי זה אם
הכל פל אשת אים או הרומה חוכב נהרג לא נלילה ואין זה נכון
כמ"ס הרמב"ם ספיד דרומה והביאו טור ח"ג סי' הכ"ה ומציין
ואין מורידין כל שאינו שומד ברשעו ממד ולא אמר חין מלמדי'
דלין חילוק . ועוד אפשר לומר נתי דלסמרו בידים אסיר מימ
להשילו פסח ולהרמיה לו מקום נתי דמיר דהא דמלכותא אסור
מיר דין חורה מומר וקל' יש רמיה ממס לכו זילו אסמרו
נפשיכו דמראה דהרמיה להם מקום דל"ל מה אמר להם בזה ודיוק
וכן נראה ממה דשקל' וטרי וחיפס אחר הללם . ודפתי קלרה
מהכל מ"ש הרא"ש הביאו הטור י"ד סי' רמז שניי הטיב פל
אחר מכל המלות אלו בכלל וחי אחר עמך ואין חייבים ליתן לו
לדקה ולא ירמיה לטוף דפסח שהרי מסקיין בפ"ב דפ"ו לכל ביורה
אחר לרבות מומר למילחון הביאו הרב הכי בכי בסור שם
ובמיימור שם גם בחימ סי' רס"ו ואפשר דסיל לרא"ש דגבי
השכח אכירם לאו משום דאקרי אחר דאי לא לריך רבו' יחשם
רמיה דלמסר ריבוי מכל ומוכח בגמ' שם דלין חילוק בין מומר
לגמרי או אולל נכילות. ויש סברא לחלק כי לא ריבתי חורה מומר
רק בהשכח אכירם דלא יידי ליה מרד' כלום ומדע שפסי' גבי
ישראל הליכה חורה לכחוש לא פסמוד על דם רשע אפי' שגבר
אחר' מהשכח לו לרבות השכח נוס' דה"ל הימ כנפשי' אבל
מסרה ואגורי לא כנפשי' בן סורר וכבר יאלו זרה הללם מתשקטין
ונחזור לפסח שאלם שכלה לדינו הכל שודאי שדן רומה חיו: רק
כסור לתחילתו לימורי יר' הרס וכבג' דשכח גבי קורט כחממו
ואל אחר זה נחפס כביל גרסה או דבר אחר כ"ס אם בל ליר
סכנה מלוא להשחל כפדו חיו אורו ברשע ממד כדך קמת נגדים
שהמה בכלל מורידין ולא מעיין משי' כשהרע ורך מקרה דיו
כשראל לכל דבר אבל אם נחפס כביל זו הרומה פלמו שרמא
נפש נקי מוד יש פסח לומר אחר שיש סכנות לכלן ולכלן שב ואל
מטשה טריף שלא להשחל כפדו ויש לומר אידך גיסא אחר שזה
כבר אכר וגבי זה הרומה אם הפק בגמ' או בסברא ופסק נפשו'
להקל ויש להשחל לן חין ביר להכריע לחייב השחלות אפי'
מממון הרומה שזה בכלל מוסרה ואגורי דלמסר ריבוי גבי ישראל
דמלשין למיטרה דנקס כל דנס זה לולי דלמסר' ממי' חורה לא
פסמוד פל דם רשע היא אם אין בידו להליל כעלמו אורו מחויב
לסרה ולכסור אחרים אפי' מממון של חנינו (ולולי של הפוסקים
פס אחד שמחייב לכסור מממונו להליל חבירו רק שחנינו יחור לו
כמי' הרא"ש) ונודע מו' כי בגמ' ספיר דלכות רומה ושמירת
נפש בשם חירושלמי שמחויב לכסור לספק נפשו להליל נפש חבירו
ושים דין בימ ריד סיב נמי הכי משמע דדוקא הכס שאלם יסחו
שניהם יעמו ודאי משי' כספק יל יסחו שניהם ולא יסחה היא
לכדו ויסחו חבירו ודאי וא"ל מחויב לכסור לספק נפשו' אפי' כספק
סלס ופי' היה אפשר לומר שאינו מחויב להסכר משלו אם יודע
שאין לחבירו להסכר לו דלא רכבה חורה רק לקרוע פסורו ומימ
י"ל מל חבירו דונמא לרבר דק"ל כיבוד אב משל אב) ובה הרומה
אין לחייב להשחל כלל . ומימ אין למחוס ביד המשחל אסילו
מכיו (משי' כל איתן שלא מורידין ולא מעיין אסיר להשחל
פסורם למלס מממון ואפי' בהשחלות קמ מעיין אם אפשר לישראל
להסגל אסור להשחל פסורם דם חיו בכלל השכח אכירם ורמיה

הדין שאומר לכל דבר אר מצא לא בריר ליה שזה הכפל דבר
 יאמר כי כל א' משלש הדיינים מלי למישר כן ולכן ג' לא שכת
 זה ואדרבה כי לא הדין לחת שיהיה נכח וממלא בפניו זה הכפל
 דבר מלכו מתוך סכדי שיקרא לאורייכו וזל. מש"כ בה שלא רא
 ראה לחסוד ודאי יסרסס ויודע לזה כפל דבר שלא חייב ויחזק
 לו פונה ויסיל שגאה על ריפיו וגדול ממשא פוחו של דין זה .
 [ואפי' נזכירא דלא שייך מנל' סוד דכלאי ידעין כפרס דדורסוטי
 שפוסין בדברי רש"י (יפוי' אשרי' פ"ב סי' ב').] מ"מ איך לכרמו
 בה. דלכ"כ נודאי ככל דיי' זכנלא יהיה ואף אח"ל דמי' כייסין
 לכפל דבר פ"פ פסק זה לא יסמך. ואם מלי דין לפשום זה יהיה
 דבר הרגיל ומשפס ככל יוס וירבו מחלוקת כחראל. והלא על הרוב
 אין השלש מספרים וזה מוכח ממ"ש בנמ' שם על פסם פסק
 מיכנס היכא כסרין ואמר שפוסין מדבריהם מרדכ פלוני והלא
 כל היה נחלם הפכמה שלשמן כחמד כפס הכמ"ס פלוני כוסרין
 ומדבריהם וזו ופי' מאמר שהשם נקט הכי משום דפסם פסק
 ביד לא היה כהפכמה כולם ואיך הא"ך ישלם על דפם שיהיה
 ספוריה זו סמדי שיחמו וק שים. וגדולה מזו אח"י ים סמחון
 ס' לדין זה מקפסם הם למח אינו רואה לחסוד כנון שיאמר כי
 שר כפלי הדיי' הם מקהלה גדולה שאינם מקוס הדייני' ויאמר
 כי יבז ככניס הפסק לאומה קין ויאמרו פנס הוא ככניס פס
 כעוטים ואפי' נכנס ומדבריהם וכו' מי' מי' מפי' סן יסכדו שאלי
 הוא כעוטה ומפי' כך לא ראה לחסוד. מ"מ אין בדבריו כלום וזה
 מוכח ממ"ש כפמ"ס שדקוק בענין מ"ש בהג"ה רמ"א ר"ס י"ס
 כדרך שפגנאל לפיל סי' י"ד ס'ד שפונמו פ"ס דקדוק לשון הסוד
 וכנ"כ בש"ס שהחילו כלשון שאל אחד מבפלי דייס וכו' דמיי'י
 כשרואה אחד מבפלי דייס שיכסכו לו שפ"ד כי סכר שפסו דין
 ורואה להראות הפסק לביד הגדול כמ"ס שם הפ"פ בסי' י"ד פ"ק
 כ"ג ויש קפידה לדין אחד שרבו פלוני כי יאמרו הכ"ד גדול כי גם
 הוא פסח ולכן לריך שיכסכו ומדבריהם וכו' כי כהמ"ס וקשה אם
 מושם הוא לכך יומר היה סוד שלא לחסוד כלל כי ככניס ומדבריה'
 לא יא' נקי לגמרי דמי' מפי' אלא פ"כ גם ככה"ג אי' רשאי למנוס
 מלחסוד איך דלמי' יודע נודאי שינא דבר הפסק לפי גדולים
 כדרך פירור וקריאה מר מבפלי דבר וסוד דייכרס קאם שלא
 דבר ריק מה שדיין רואה למנוס מלחסוד כי גם כפל דבר
 קורא סגר ולטח ככוכיא מ"מ אינו רשאי למנוס כ"ס הלן כאן ודאי
 שאפי' הכפלי דבר מקי' גדולה רחוקה שמכריחם הדין לחסוד.
 ויש סברה ששכפלי דבר אקיק אחרים פסי מסתגר לטף הדין
 שיחמוס מחשם שגבולם לפירס לא יוכל אחד מהם לטף חבירו
 פ"י פסק זה כי לא שם ידשו שיטבו שלשה וגמרו הדין מש"כ כשהם
 מפיר הדיינים ר' כי יש סברה שלא נטף לדין לחסוד רק כחף
 למסכר לקיים הפסק כאלו חסוד גם השלישי וכן האמת והמנהג
 הפשוט ונפסח כמס פסמים נקי' וורמ"ש' החריבה כפ"ס מוכ"כ
 אם אין הכפל דבר מנקש לטף הדין. מ"מ כשמבקש ים לטפו
 ממני פירקין פולס ולפשו ולפשוט מקנה על זה. ואין חילוק בין
 אם זה שלא ראה לחסוד קטן שבדיינים או הגדול שכהם אכל אם
 מארי האמרא יושב דין פס שר דיינים כמו שהיה בקיק הכיל
 ולא ראה כרס לחסוד ודאי קשה לטפו ומחויבים לחוס על כנידו
 ולגבר על לבו ומ"מ אם יסקס יחמו שרס ויטפו הכפל דבר
 כאלו שלשון החותמים כי חליל לפוס ארס בריו מפי' ק' . סוד
 ב"ל שפוס דלמי' שדיין לא הפסק פסק דין זה ואמר איך מסרי'
 ואיני רואה לחסוד ואפי' רן מכ"ד רלוי לפוש מספמים הכיל
 ואלו השרים גומרים ופוסקים הדין מכלפדי הדין ואפי' יאמר
 הדין שאלה דבריו לביד הגדול או מוסף דיינים ואלו השרים
 אינם רואי הדין שמהם ואפי' שאל ראה כי כל הספמים ובראיו
 הרל שייכים גם בה כי בלי פסק יכולה הדבר מי מהדיינים הגורם
 לכל החדרם האלם. ויל' סוד רלוי' מיתור לשון דכמשה פ' ז"כ
 שים חומרים זכאי ולי' ואמר חייב זכאי וכו' דמס קמיל דקרא
 כפי' לחרי ריכס לכתוס ולא יחא לן למימד דנחלם לא קמיל
 בה מ"י רק משום פיסא דאחד ואמר איך יודע מקי' רק דהיק
 שרס אומרים זכאי ופי' זכאי ר"ל כבר הוא זכאי מחלם אם זה
 סוף דמסם ואינם חומרים ולא מלי היתור לפשום מרדה ופערורי'

כשליחם דברים לביד אחר או כמסופר דיינים זה דקדוק נכון
 לפסכר . אכן אם יאמר זה הדין שיחיד אפי' כבר אמר דמסו
 וגם הדייני' שכתבו כבר רבו פלוני שגמ' אל לבו דכריסם והוא
 מסוסק בדין מלי להכריח בה חבירו שיוסיפו דיינים כדין אחד ואמר
 איך יודע מציקרא ר' שפוסר הדבר ועל כיוצא בה לאמר ויראם
 מאל"ה מ"מ אין השרים יכולין לגמור הדין דלמי' דמסקנס כש"ס
 דבאי דאמר איך יודע כמאן דלישא דמי ולי' אמר כמר הכי סממא
 לא שפסק ליה פ' ספיק דפגהדרין דיי' פ"א ולפי' זה היה נראה
 לומר דהיה כפיסך אם אמר כבר דמסו פו לא מלי למימד איני
 יודע ולמאורס כ"ס הוא כי דרך דבר המוסק פומד להסכר
 בפיון ולא כהיפך שבה פיי פסום ושגיאה רק שמדברי הרמב"ם
 מוכח ומכואר דבאי גמר' שוכרנו מיי' דוקא בדיני נפשות אכל
 בדי' מלי למימד זה שאמר איך יודע לומר דמסו וכן הסכמו
 כל הפוסקים וכ"כ בש"ס סי' י"ח (שמוכ' כד) ואפי' היה להיפוך
 דלם אמר דמסו מלי למימד ולומר איך מוסקס והסכרם מסכמת
 למכמים כי יומר רחוקים הקלום זה מזה ממרחק מן הקלה לאמצי'
 ונל' יומר להאזין שיפול פסק בדבר אחר שהיה נראה לו ברור
 משה שיסכסך דמסו אקלה לקלה. ולולי דמיספסינא לחדש דבר שלא
 שפרוהו קדמוים אחזו שפר למינא מססם זה שאם חור בו זה
 שאמר איך יודע בדיני נפשות אמר שהוסיפו דיינים ואמר זכאי
 שפסקי' לי' וסכרם חוקה היא כלור החלמים דוהללו העדה כתיב
 ואם המחייב מלי למימד היה ולימד זכאי' (אפי' קודם גמר דין)
 כ"ס זה שאומר איך יודע רק שפסק לח"כ בין חור זה שאמר אי'
 לזכור לבין שחור למכס. והרמב"ם לא זכר גבי דיי' נפשות דבר
 מחורם זה שאמר איך יודע. כך מדומה לא כי אין ספר היד אחי'
 יאמר ח"ס ככרך

המח נשאלתי

מקי' טרי' כהמה נפוחת רגל זולפה
 שאמר הגוי לפי מכריסה שאלו פליה מס
 פיה ואמר שלמי' כמה שרים כשברה רגלה ופלוני ראה אותה נפוחה
 כשוקה סמך לארכובת' ושחפה ואלל אם כשרה ב"י שאלם מהם כלל
 והכלל'מו שפעת השחיפה לא ראה שום ריפום וכן אמר הפוסק.
 הלפפכיד שאין המללום לרסו פלוני פולה יפה כלל שאמר שכתב
 ראה רגלה של כהמה נפוחה והיא זולפה היה לן לדקוק ולחמוך
 כשר יריכס וקנס שמה ים שם שבר במקוס ליה דקיל' אפילו חור'
 ונקשר ונפרס' יפה לדין סריסה הוא אלא לא חור הפלס למקומה
 כרלשון או שמה נפסק רוב כין וגמין של שלשה גידים ואו היא
 ג"כ סריסה מדאורי' אחי' לא פחוש לדברי הגוי האומר ששברה
 רגלה ומה ככך שלא ראה פסח בה שום ריפומא לכן פנש יפנש
 לפי מה שהוא ארס ובזמן חכמים היה חייב ידיו . אכן בענין
 לאמנוס הגוי גר' כסרק האשה כסרל דף ק"כ ככרי' שפי' מוכר
 פירוס כשוק ואמר פירוס הללו של פרלה הם וכו' לא אמר כלום
 לא נסכוין זה אלא להכריח מקחו . ומשמע דוקא בדליכא להימר
 להכריח מקחו ולי' מהרש"ל סרק כל הכשר סי' פ"ה רק כפי'
 סי' קכ"כ גבי פסח ב"י גויס חויס ב"י והשיב סי' קכ"ז פ"ק י"ס
 הסינו על מהרש"ל רק דדפם הש"כ דכל מקוס ים לימן חיוס
 פסס למס הגוי אוגר כן (ולפי' סוגיום הש"ס דפס זה מוכרס'
 דלמי' מס גמ"ס ראה שם בנמ' מזה פס פדום אשה דלישא
 שא"כ בדוכאי אחרימי' דלחן כנוי נאמן אלא כלי סכרל דלהשגית
 מש"כ כפדום אשה דנאמן אלא סיכ' פ"ס כפי' רכי דלפסיר לא לא ינו
 כי שמה סוכמו לככשיל מ"מ לאסיר ולפי' פומו הוא נאמן גם
 בשאר ליסודים אם לא טבל לומר ככוכמו לאסיר מאכל ישראל
 ככמ"ס סי' ל"ב פ"ס או להכריח מקח' או שום סכרל ועל כן
 שסיר מיימי ראה מקוס ארס שאוגר לויסיר נאמן משום דאמרינן
 דלהכריח מקחו אמר ככה"ג (ליהר אשה) ומ"מ פ"ס שם דקיל'
 דלחן כנוי נאמן אפילו בלא סכרל דלהכריח מקח' וכן כמס בש"ס
 הרש"ר סי' ק"ח הוצא בש"ס סי' פ"ו וכן הפ"ג שם בש"כ על
 רמ"י וכן דפם המדברי' לפמן יין נסך סוכה פ"ס ק"ס וכן סי'
 קיל' פ"ס ככה"ג לפמן כלי יין נסך וכן כמ"ס סי' ל"ב פ"ס .
 אכן ים כמס לדידס שקיל' שגנו נאמן להסיר סכרי' כמס זכרס"ל
 שם דהיכא דליחריס חוקים כהרם כנוי נאמן וסרלם שפ"ז מודס

לו נכבדו ו. וסם סיים הסי' סיק שגנוי ואמר כך כלי שאלה כלל נראה שגנוי נאמן כמו גבי כבוד סי' ש"ב ואפי' שזהו רק איסור דרבנן. והסי' כמב' שם גבי כבוד ששם נאמן הגוי נאמן דליתן דעם הוא שגנוי ואמר האמת. והרש"א נכבדו הר"ל שגנוי בשל לפני מביטיו נאמן אם אין כאלו שכלבשניה מקומו חו סבדא נכונה הביאה ש"כ טקד"ז ואח"כ כ' בשם הר"ש דשי"כ ל"ס רבי וכו' והוא סבדא המוכה ונ"ס וכן מה שסיים מיטו היטא דמסיח לפי תומו וכו' והלא הכי מיירי כל מ"ש שם. וכל הר"ל מיירי בנאמנות גוי לאסור היתר אמנם בלחסיור האיסור הכי' הש"כ וכמה מוסקים בסי' קל"ז בשם ה"ס דהגזול במרד דף ק"ר דאין גוי מסלים נאמן רק בעדות אשה או בדבר דרבנן ולי' מאלד דכל מה שגש"ס פ' הגזול לא מיירי רק במסל'ם דקטן לא בגוי כלל ומיירי דגוי נאמן להפיר אפי' בדברנן רק לפדות אשה הקילו וקטן מדין מגוי כמכח נכמה דוכחי' וכש"כ וסי' ס"ס מ"ה. רק הריב"ש כ' בשבועה דבהחזק איסורא חייב נאמן אפילו בדברנן וכמב' הש"ך שם דכח' יתורן מה שגנוי נאמן בנשים לומר שגזול מפי'ם כנכחי' סי' מקרינ'. ולי' נאמן דהתם מיירי בדיוט שאין גוי בקי כפי' ישראל א"ל נאמן דגרוש גרע למקחו וד"ק וכש"כ סי' נ"ח פ' דלפי' בדלוריימא נאמן היכא דליכא למיקום אספספי' ולברר הדבר פ"ס וכל זה אינו שייך ליד וימ"ר ראינו שם חילוק בזה בין איסור דלוריי' לדברנן והרי כ"ד י"ש כאלו כל סבדו' ולדרי' המועדות שזהו איסור דלוריימא ואין לנו שום סבדא לומר שלכך נפסדו' הגוי לשקר גם כוחק איסור' ואיפרי' חוקים כשרות וכמו שכתב' בסמוך גם בשם אמירם הגוי בשל דבר ואומדן דעם הוא שגנוי לפי תומו האמת דבר וזהו נאמן הוא. גם בפני' הכלים י"ס להכשירם דאין להכשירם מכה ספק ספקא כיון שלא נוכל להפסדו גם הוא איסור דלוריימא. וכדבר אחר כאלוון שאפי' אם לא היה הגוי נאמן אין בזה ספק ספקא להפיר וכל לומר ספקי' כלים דכסי' ק"א חייב פני' לכאן דכאן כיוצא שלא נוכל להכשיר בכשר ובשר זה נכבד' באלו הכלים ליכא למיעבד כלל ואפי' כלים לאחזקיייהו דלא שייך רק גבי מקום וסבדא וכן גבי פניג'ם סבדו' דלפי' הסבד' פסול לפי'ם י"ל בזהמה לא איפרי' ובשעה שששם בזה שלא היה משי"כ בזהו זה נכמה ודאי איפרי' (ועל כן לא יפ' השי' הסי' של מהרש"ל בסי' קכ"ז). וגם הכלים אחריו. ואין לומר גבי נכחמה כוסרה והפניג'ם של חזקתם שגרי' לא אמרינן הותרה רק מכלל שסיבה נחיה נחזקת איסור משי"כ מידי רישות' דלחילול בזה מחייב לא י"אם רק פ"י דיקא שגרי' אפי' המקלין בסי' י"ס וס"ל בנאדנה הריאה דכשר הי"מ היכא דלא חזיק בזה רישותא אבל בדליכא רישותא כל דהו בגון סבדא קודרת פ"י משמוש מורי. דנאדנה בלי נפוח ודליקא עריפה וכ"כ בסבדא בסי' וכן מתין דברי הש"כ דאין לה מקנה רק פ"י דדיקא כמו ריאה דליושא ואפי'ם בריאה וליגל' כחסי' סומקא ולא אמרינן גבי הסי' חיומי' דהו' משגרי' כרע' וכו' שיגרוני' הוא דנקים לה ואין חוששין לה רק דלא חזיק בזה רישות' אחריתא אבל כ"ד שראה נפוח נמקום מסוכן לאסור אסור וכ"כ רמ"א ברי"ד כבד' גבי' סי' כ' ואש"פ שהק' עליו הנאמן מהרי"ם מלובלין מ"מ כד' יפנה בסי' ס"ס מ"ה בדברים נכירים וכ"כ בסי' כ"ס רק שבהפסד מרובה מיקל' לכן ועל כן נראה דיש להכשיר [ד' להפסד'ם] כל הכלים שזה לא מקרי הפסד מרובה רק דאין לחוש לפסדו'ם וספיקו' אחרים נמקום הפסד מרובה. כך פלה ברש"י שיוני. הסרוד יאר חיים כנרך.

מפסיק גבי נכסי' גר י"ש ליתן פסס לזה משום דגבי איסור שבת פסק ברכה [פי' פשוטה יד ד"ר ריב"ז] שיהי' רמיהם של אכ"י ורבה להחמיר וכו' משמע ליתן ה"ס שם בהלכות שבת ש"כ חיל וספק ברכה להחמיר משום דלכ"י ורבה פלמירייטו הוי נקט להחמיר מפסיק גבי זכ"ס דכסי' גר ר"ל הוא דלכ"י ורבה פלמירייטו ס"ל דכרמלים הוי הפסקה כס' מרי' לגביה דהו' והוא רבה כ"ס להוליא אם בא אחר והחזק כסי'. אבל מלשון הרמב"ם שכתב אפי' ה"ס ברייהם רשות שחולקם בגיטין ולא אחר ג"כ אפי' גבי כרמלים משמע דגם כרמלים מפסיק לשבת מפסיק פיסולא לא ונלך לומר דגבי שבת נמי פסק כרמלים כמרי' לגבי' חד והוי הפסק והדר קושטין לדוכחא מפ"ס בהלכות שבת דכרמלים לא הוי הפסק וזה נחזקת הקושטא יומר. ומי'ם כל זמן שלא אשמע ישוב כהן מהל' אפי' מחזיק בו כמ"ס ורואה מנה שפארך הרמב"ם בדבריו דהוי פני' בלומרם כל המפסיק לשבת ולגיטין מפסיק בנכסי' כגרי' אלא שכלי' להדיסמו בקיטור ג' דינים שזכר ג' אחריו וה"ק כגון רה"י דקא על הלכה למעשה דקיל ברכה ולו' כ"ס מירם. או כרמלים דהוי מיו הפסק לשבת לאכ"י אף דלא קיל כוס'. אפי' רשות החולקת בגיטין דלא ס"ל גם לאכ"י שחולק בשבת רק רבה ס"ל הכי מ"ס לגבי' כסי' גר הוי ג"כ הפסק. רק של"ס נמה לאנאם פסק שח"ס פיסולא שבהו חולקם בגיטין שיהי' הפסקי' בנכסי' גר שח"ס רבא יחידא הוא כס'. וי"ל דס"ל להרמב"ם דלא נחלקו רק לפני' שבת מפסיק לפני' נכסי' גר ס"ל דמפסיקין. ולפי'ד י"ש לדקדק עוד אף יפק הפסקה כרמלים בין שפי' שדות וכרי' השדות פלגן י"ש להס' דין כרמלים כמבואר במשנה פ"י דסבדא ומי'ם לה ס"ק דשבת סוף ד"ז וכ"ס הרמב"ם בפי'ד משה ר' ואם נאמר דחוקא בקשה ש"ס כס' שדות ברכה נקראת כרמלים מפסיק שדה הוי רה"י פ"י גבוליה איכ' לא שייך הפסקה רה"י בין השדות דלמיר' הרמב"ם. ובגמ' ל"ק דלא מליטו בסבדא דין הפסק רה"י וכרמלים בין ש"י שדות. ולי' נחלם משנה אם לא אריג' בקושטא הר"ל:

יאר חיים כנרך

(משמתי שנשים מהר"ר יעקב לוי' הקשה זה ומרע' בחוקם)

בג' שאלה ראי' כמה פשמים בענחים שקורים כול שוריי' ככלתי' מפורסם שאינם גבי מרבות רק מועדים לזיוק כל הקרב אליהם ולכן נמכרו כול לסכמי' ישראל ואח"כ שוכרים הסנחים פגלה שנאמר מפורסם ובעל הסר הרגיל שם כהמנו קשרו אחרי' הקרון ונמשך בכה גדול ויד חזקה עד בית המסכחי' שברחוב 'ישראל וסם שודו קשור מפילין לומר כמורת גדול. וסחי' בידם אם הקור ישראל הוא הסנה הולך אלא הפגלה שגרי' פק אין קושרין אם הסוס לגרדי' הקרון ולא לאחורי' קרון וסיה לסיק וכ"כ הסור וס"פ ב"ד סי' רנ"ז ספי' וסבדא מפ"י שדחה הקרון כהליכמו ומעטם זה יזכר י"ס איסור ככהמה מקום כו ואיכ' אם ישראל הסנה הולך אלא הפגלה וסל הרוב כד' פרע מיה' וקרא בכסף פס משיכה וס"ל הסנה ההולך אלא הפגלה מנהיג הקרון ככלא'ם דמאחר שהסנה אינה כס' מרבות וכמה פשמים שמשכבת פ"י מירדמה הקרון מליך וסבדא עופק על הסוסים דומה למ"ס כס' סי' ררי' הביאו כבד'ם בש"פ סי' רנ"ז סי' א' ומשם נראה דאם אין הסנה הולך אלא הפגלה ואין חושש שילעק מותר ולי' דסוף כל סוף הרי הפגלה הולכת בפסדו' ודחוק גדול לומר דמיירי ישראל אחר שאין המשא שלו הולך פס הפגלה שגרי' אחר דה"ל הידיעה ישראל ור"ל שזכר מקמי' הכי ויש לחלק דכשהוא פלגו יושב על הפגלה שאין לכן הסכמה הפוסקים שם דחייב חזקתם ויש לפסוקם של ליתן כ"כ בש"פ דכאס' ליתן אסור דודאי זה לכ"ס הוא רק כחיד חזקתם נחלקו גדולי' הפוסקים ומסקנתם כ"כ כמחמירין וס"ל לסבדא דיושב בקרון לוקם כמ"ס גם בראש הסימן. וראיתי בקפילה הקדושה המפורסם ורמקסורס שמונעין לפתלים מלכוילך פגלום פשיטת פ' למוך סרחי' אפילו לא מכרו גוי מדין והוא סרחקס ימירם כ"י מלך סרין ה"ס מותר אפי' כד' קנס ישראל הפס' וסרע דמי' שאין גוי מפקה לישראל אם שלו נקבלם כסף. לכן אפילו ישראל הולך אלא הפגלה וספסו

קמט מה דמי' הרב המופלג המקדד כהורים דברי הרמב"ם מהר"י נמי' כפי'ם בהלכו' שבת משנה כ"ד ח"ל

הימה ביייהם כרמלים הרי הם כרשות אחם וכפ"ל מלכתי' זכ"י ומתנה משנה י"א כמב' ח"ל כל המפסיק ברשות שבת וכו' בגון ש"ס בין שפי' השדות רה"י או כרמלים אפילו ה"ס ביייהם רשות שחולקם בגיטין עכ"ל קושטא חזקה היא באמת. ומפ"י שחזרתי על ד"י לדידי' וינאמי' ולא מלאמי' ישוב כהן רחוק רי'תי' לדקדק ולומר דמ"ס הרמב"ם בהלכות זכ"ס בגון נא קלי' רק ארסמוך ל"ס והוא מ"ס שיהי' בין כ' השדות רה"י וכאן הפסיק פני' וכמב' הכי' כמב' לפסוק בגוף דין הפסק בנכסי' גר ופליג' אחר או כרמלים דגבי

ודענו לקנותו או קנאה יל דלא שייך מ"ש נח"ה שינעק הישראל
 על הכהמות דכפיר לא שייך כלל דלפנינו העגלה נכנסת כמו
 בדרך ובשדה וסם המגל הוא של ישראל ואין להקשות על הסה"ד
 באמם למע לי ספס דיעק על הכהמות וכו' הא כללוא הכי חשו
 רז"ל שהכמה חלך בשמינת קול הדבור כמ"ש בפ"ק דפ"ו דט"ו
 פ"א הא ל"ק דשם מיירי בכהמה דידה דמכרת בקליה לכן חיבב
 מכרת קול דכריו ולקולו חלך. ואכתי חיבב למידק על כפ"י סה"ד
 ומיפוק נ"י גורם משיכת הכללים שהרי מיירי במשאל ישראל והרי
 מעתה זה היסוד בקרון סופג ארבעים וכפ"י הרשב"ם מילת' בעצמיה
 מפני ששיבתו גרמה לכהמה שחמור ואפי' אם באמר שאני שם
 שהוא טלמו נמשך פ"י כללים מ"מ י"ל הכי דשאר גורם פ"י משאו
 חז"ט לוקה מ"מ איסורא מיהא חיבב ואפשר לומר דבה"ד מיירי
 בשעתה חיה הולכת בשביל משאו של ישראל רק הולכת כללוא
 הכי והיסודי הכי משאו עליה וגם זה דוחק. רק לפע"ד דלפ"י
 למע דק"ל דרשב"ק בקרון דלוקה וסינו ודאי כדלולא בשבילו והכי
 אזולא שיהי דכ"ה בפ"ק דומא דרובכ ומנהיג שם מ"מ אסור
 אפי' לא אזולא בשבילו ודבר הזה בא לידי כאשר חזרתי לבדי מצינו
 חמי מק"ק בולדא לביתי בק"ק וזירמייא בחורף שנת ח"ך כפננה
 הבולמב ירקיתי כללוא הכי משם לק"ק ורנקפורט וביהמות נוסע
 דרך הר סאלגשלארס וסין ימי גשמים לא ה' אפשר לו לפלות
 ארס פס שני סוסים השפלים ולקח מבשר גיזולני שור גדול
 לסיוע למשך על ספה וסיומי לבדי נער ורך ואין איש אחי ואף
 כי בחמנסי מאד לפני העגלון לא שמע בקולי כי אמר שא"ל לו
 לפלות הכרה בלמי סיוע השור וגם כתיב לא ה' לילך ונשארתי
 יושב על אחי ועל חמתי כי ה' במעט סבת נפש ולולי זה ה'
 י"ל איסור פכ"ס מפני מראית פין אף שהוא בשדה חיבב למיחש
 לארחא ופרחא הסופים בו בדרך (ככה"ג בנא"ג רמ"א נח"ה ר"ס
 רמ"ד) ופרט נפשו ככפרים דשחיתא שם בני ישראל או דיירי שם
 וגם כלל"ג אף אמ"ל שירד מהעגלה להניחו לכסר או כשראה
 מרחוק בר ישראל מ"מ הרי לא ק"ל שותחן בחמה חבל לא כנגד
 העם רק כרד דס"ל כל מה שאסרו חכמים [פ' תשובה ט"ו דף
 י"ב פ"א] אפי' נח"ה אסור. וא"ה הרי ק"ל ליכור שפלו בו קשקשים
 ממעטין בללמם גם ק"ל פוקק לה זוג בלוארס כרד הקשה בש"ג
 דקס"ג פ"א באלפסות הגדולים (ועמ"ש דרס"ג ונכר"ן) שהרי
 בש"ס ר"ד ס"ה בשנת מוקי הכי דפוקק כמ"ד שותחן בחמה
 ובה"ה לא ק"ל כוונת' ובכ"ש דל"ד פ"ד מתרין לה פ"ס דברי התוס'
 כתובות ד"ס פ"א דיש חילוק בין חשד שיחשדו מאיסור דלורייא
 או דרבנן ואפי' דמוק' בש"ס מק' שנת דרס"ה הא דרב דלמך
 כל מקום וכו' כמנאי דפוקק והיה לא הוי רק קשר דרבנן דלוריי
 כעלמא הוא ולכן דם דנים שנסו שאסור כנכריותו דכ"ז פ"ב
 א"ס אין בו קשקשים אפי' בבימו אסור. מ"ש"י שישל כשר שוף
 חלמב שקדים א"ל להיה אלו שקדים כמ"ש רמ"א ס' פ"ו (ועכ"פ)
 דל"ג פ"ד ותמה שלא זכר רמ"א (ורש"י) ורש"י אומר מהיה סוגיא
 דלפ"ס שהוא סקוק הכל והרב נפל ש"כ הסכים פשו. וי"ל דכפ"י
 רבים ליבא מאן דשרי דגם התוס' לא כתבו להקל בדרבנן רק
 בללמם דלא אמרינן ב"י כל מקום שאסרו וכו' רק במידי דהחשד
 הוא מאיסור דלורייא והא דלמרינן שם כתובות דם שניו כיוני
 מוללו ופי' רש"י דליבא מאן דחוי ל"י ר"ל דל"א בו כלל חשד בשום
 פנים ודוק ומלך פלמו הימר גמור הוא ודם שפ"ל הכר גוררו דיש
 בו מלות פרוש ואין עינין לתסם חשד ככפרק דם שמיטה א"ס לא
 דם ארס שנסו ופ"ס בכ"ש דל"ג פ"ג שהשיג על רש"י הן כמ"ש
 בשמו דליבא הן כמ"ש דלא כאמר דם ארס מפני מראות עין רק
 דדסירי הן למת דכש"ס פ"ס פ"ו ונח"ה ס"ף כלל ס"ב משמע
 כך (פ"ס שו"ת רש"ל פ"ב) מ"מ כסוגיא דגמ' לא משמע כן רק
 דלמך מפני מראות עין וככינוס חללא. והנה א"ס ללך בדרך הכ"ש
 דרפת הרי"ף והסופים דסוגיא דפוקק לה זוג בשנת דרס"ה דחיות'
 הוא ה' אפשר לתרין מנלי שנחלק בין דלורייא' לדרבנן דל"ק מהא
 דפוקק לה זוג וכו' משום דלוי יהיו שם אלק איש לא שייך למימר
 כמאן דלוי לחינא כי דוחק לומר שמה שטייל בחלך יחשדוהו
 שנמר הכי ילך לחון לשק וליסר שפלו בו קשקשים ודאי ל"ק
 דהימר גמור הוא אחר דכפיר כללמך יד דלא גזר רבנן וי"ש בללמם

לרווחא דמילת' וכמ"ש בכפ"ג שם כתובות גומה יונק וכו' יפ"ס
 ולא חלקו בין כפרהסיה או בללמם ותמחתי מאד על התוס' שם
 בזה האמנם בתוס' חולין דל"א ספ"ל כפ"י התוס' בזה ומ"ש .
 והא דמשה ספ"ג דמ"ק דיירין וכו' ובדל"א ס"ס חקל"ג חז"ט פנן
 למראות עין רק דס"ל מללכות חש"מ דרבנן בהתוס' חגיגה ד"ה
 סם אמרו וסם אמרו ובכפ"ג גבי שכירות וקבלנות דבית ושרה כפ"ק
 דשבת ובסור ופ"ס ס' רמ"ג רמ"ד. ומאור לדברינו דל"ל דאסור
 ליבב בקרון שכלאי בהמה מושכים אפי' דכללוא דיד' אולי מפני
 מ"ש דס"ל חשד איסור דלורייא' דיסברו שהוא שוכרו דלפ"י שוכר
 לסחורתו ויושב אל סחורתו ג"כ לוקה ואין להאריך עוד. ומ"מ א"ס
 ישראל ש"ס על פון מונה על שפת הכר . נראה לי דמוכר אפי'
 לומר לגוי ליקח בהמותיו להביא לו פלו לביתו אפי' שידע שאין
 לו לגוי רק סוס ושור ויקח שיהיה כי אין היסודי בזה מנוק
 האיסור והוי נכבדתי' טריד לזרך פלמו ואפי' אומר לגוי בפרוס
 קח סוסך ושורך וכו' לא י"ן או סחורה ממקום פלגי ולא דמי
 לזמן בהמתו לגוי להרכיב או לומר לו חסום פרמי ודום כה
 דאסור. דלפ"ס שהגוי פוסה לזרך פלמו ולהנחתו פרי בכפ"י ר"ה
 ה"ל ככר ס' הש"ג שם דהיינו בשנוף הדבר של גוי מ"ש"י כשהוא
 של ישראל וה"ל י"ל הרי הפן של ישראל ופ"י ה' מקום לומר
 דלפ"ס שהגוי לזרך שברו פוסה אסור מ"מ לא דמי דשם שהישראל
 מקבל הנאה בדידיה מנוף האיסור דבאמרו נחמסר או נרכש
 או נחמסר ודעה חלואתו מ"ש"י סה דהנחתו הוא הנחת מעלפלו
 הן שיהי' פ"י פרות או סוס' או שורים או כללים אפי' שמהו
 שיקה סוס ושור שלו מפני שידע שאין לו זולתם לא מקרי הכנה
 מן האיסור ודוק כל זה עלה מלודם פיוני גרשם פמיית דפתי:
 נאם יליך חיים ככך ח"י חשן כמ"ב.

קנא שאלה ראונו ה' לו סוס עומד להשכיר בשכירות

ידוע ח"ו ליום מליאה עד ביאה ולוי נלך
 לרכוב אל השר מהלך ג' ימים ולקח לקום על ח' ימים וביהמות
 שם העיל עליו השר ויכנסו שם ויהי לעשרת ימים שלא ראונו
 שליח מיוחד אחר סוס פלו ופ"י לוי כי כמת מחר יגמר פסק
 ביש דידה יחזור לביתו וחזר השליח ריקס. ולא ה' כאשר דמא
 לוי רק נחמזקע עליה דברים פ"י פדים ונחפכב עוד שם חודש
 ימים ובכנאו חפכ ראונו שברו לכל הימים גראש עד סוף ולוי
 הכיב כי נאכס וראונו חפכ מזל לוי שלא כפדים:

תשובה חיתא בירושלמי מבטל כיוסו של חבירו פטור. הביאו

הכ"י פ' המקבל והעפס משום דלא הוי רק גרמא
 ולפי זה אפי' זה חפכ מעותיו והתרה בו ואמר שיכול להריות
 כסם וזה משכב פטור וכ"ס רש"ל וחולק על רמ"א בנא"ג ס' ר"ב
 ס"ז שכמב שכב"ג חייב הביאו הש"כ שם ס"ק י"ד. ולבואר קסם
 מש"כ מהדר בחלך חבירו שלא מדעתו שא"ס החלך פזיז לשכר
 חייב הדר לתם לבשל הבית שברו ככ"י שס"ג ס"ו ואמר שהרי
 חקרו ממון וכתב הסמ"ע ואין זה מחשב גרמא בניזקין בין דזה
 דר ט ואכל את כספו והרי כל ממון עשוי להריות בו וכן הסיק
 ונטל ספינתו של חבירו הפשו' לשכר חייב לתם שבר כמבואר שם
 ס"ה. והם ברייתו ומימדות . ולכאורה יש לחלק ולומר דהא
 דמבטל כיוס מיירי בשבא במשום כהיר לידו והכי משמע המשך
 לשון דה"ה ס' ר"ב לכן מה שמצבכ הוי רק גרמא מ"ש"י זה
 שחוקב כפזינתו של חבירו וכן זה הכנס לבית חבירו ודר בו שלא
 ברשות אחר שפוסה להשתמש בשל חבירו לא הוי גרמא רק גרמי
 ולפי זה מי ששכר בית חבירו כסחות או שאלה לו חסם על שנה
 ואחר שנה ח"ל ללאת מבימו ונחפכב על ביהמו כמה שנים יכ"י
 פטור מליתן לו יותר ממה שכתב לו לעירס. וזה לא משכב ויומר
 ל"ל לחלק דבית וספינה שפומדים להשכיר ודרך הפולס שא"ס
 עומדים פמיים דשכיחי סובא שוכרים ואין לרך בפלים דדמו לשום
 טורח ועמל להמל"ה פירותים שסם שברס דמלילא כו' . מ"ש"י
 מעות דלרך המחבמות ורומסות קניא ומכירה וחליפין וכו' ככה"ג
 לכן אפי' א"ס ידוע וכדור שהי' כפל המעות מריות כהן א"ס הוי
 מעותיו בידו מ"מ פטור זה כ"ס בלינו כדור דמ"י למימר מי יימר
 שהיית מריות . והנה בנדרון דסוס ה' לכאורה נראה דנ"כ רינו
 כספיה

הספיקה דלא הוי כמקל פיסקו דספור דכיון דספור להשכיר כל
 שנה פסקו דספורו קדים דשוכרי סוס' שכיח ולא מצי למימר
 בלד מה הספיקה ואפי' משום דכנסתה לא פסקה מלאכה בימים
 אלה מה בכך דגם בדין ובספיקה חייב לשלם השכירות ואפי' בלא
 טהור כלל. רק ש"ל דכל מה שמינו בדין ובספיקה הכל המשתמש
 בהם וכן במתקל כיסו דאפי' רמ"ל רס"ל דחייב ליתן הריחו אם
 למד מן לי פקדויו היינו בהרד"מ מש"כ בשאר המעות כעלים
 חלל ודאי חייב לשלם לכל המעות הזיקו דדמי לסוגר בית
 חבירו וק"ל ס"ס ש"ל דאין שבת נכנסה וכן הכריע רמ"ל והסכים
 פשוט בש"כ ודלא כמ"מ וכדון דידן דלא שפס המפסק לכ"ס פסור
 ואם הש"כ ס"ל דאין פלוגתא בזה וכן זה שלא נהנה בסוס של
 חבירו. ואפי' דק"ל דהרבה חבירו דפכידה לאגרא חייב ליתן
 לו שבר אפי' דהוא נכרה דלא פכיד למיגר דמכ"ס דר בו ונכנסה
 דמכ"ס שם הסמ"ס מש"כ זה שלא נהנה מן הסוס כל ימי חייתו
 שם חלל השר חרבה ה' מוה"ל הוללות במזונותיו חס. ופסור
 הרי נאנס כפכנס הסוס ואפי' דדון בזה דין גרמי כאלו למחלוקת
 הספיקה אי גרמי דין חייב זה אפי' שוגג וכבר הכריע הש"כ
 בפי' שפי' כמ"ק א' שהוא רק קנסא ושוגג פסור וכל שאפי' איתן
 דס"ל דרינא הוא ובשוגג ג"כ חייב מ"מ כדון דידן קיל משוגג רק
 הוא חונם ואם מאמר פכ"ס ה"ל להחזירו מיכף שנתפסק או אחר
 ששנה ככל הסוס אחר פסור. הלא דבר זה שישב ולא פסק מפסקה
 להחזיר לזה פסור ולא קיבל הנאה מן הסוס ה"ל גרמא קלה ופסור
 ואחר דפסור מזה הדין ואין כאן טענה להפירה מפסקה אין מקום
 לטענה לראובן כמספיקו כלום רק חייב להחזיר מה שחפס ולוי נותן
 לו שכירות כ"ח ימים וכו' לא מדי. וכל זה בשכרו לו פל ח'
 ימים מש"כ בלקח הכסף בשכירות סתם שידוע שכרו לו שפסק פשוט
 ח"ו ליום ולא זכר סך ימים אפי' שהמחלך ידוע שאינו רק ג' ימים
 גם פסק לוי ידוע. שאינו דבר שנלמד מן רב ויפסקו לו יום או
 יומים לפחות מ"מ לר"ך ליתן לו ח"ו לכל מראש ופד סוף זמ"ל
 שייכא לו קנה מפני שישב ככל מפני דלא איכנסה לו למשכיר בכך
 ולאפשר דמ"ל למיגר ביחא לי פסי שישאר בגרמא דרכייה דוגמא
 למ"מ ביחא לאיכס' דלא ליסתר פכ"ד ואפי' אם שאל המשכיר
 להשכיר נכמה ושהש"ס חלל השכר והשיב יום או יומים לכל היותר
 ולא"כ לקח הסוס סתם דמי כשכרו סתם ודאי מתחיל דמיכר שכתב
 סרמב"ס ס"ל מהכלות מכירה וכו' וכל ס' ר"ז ס"ד מש"כ
 כדון ששאלנו שפירוש שכרו פל ח' ימים והלפת"ל כמכתי :

נאם יאיר חיים בכרך ז"ה שנת מל"ד

מסופה כל דמי שדך מ"מ לפשות כפס לימסר ופי' גם כדורי
 מש"כ קפ"ל ופיסוק וריקוד מוך הסלול איש עבד רפסו שזה גורם
 בלי פסק שחבירו ימכר לפשות כמסופה וידקוד ג"כ כעוד ויר"ס
 קולו בלמקס גדולה ומרס יומר ולא ישמע איש שסת חבירו ואין זה
 רק מנהג יסוף וכל המכרס קס ה"ל משוגג סן בחילוקים או בדלוקים
 אם לא שהוא כדדוס או כרס המקשה ומסרן בחירות של חלום
 ולרס כמספיקה דכרס מזל השגם המבוקש גי"ל וישמע פד שמרוב
 שמסח ילג ויכס קי ילמגר הלא חסופי רלחי לור תורס חלום
 כמ"ס גבי שמסח ויכו קי ימחלו קי אף כי רוכס לכלס ורפס
 וגם האר"י לא יפס לריק מהכלת כס"ס רק לשם שמיס ה' מקשה
 ומסרן לשכור הקליפות בקול וכנס כפין שיתן כך שמסת' כגדיל
 מסקנא כי מסיפוק כס"ס לא יכל לדי ויפס וקרא דייגס כס"ך
 כפס"י דכל מלאכה חרס ומסקיו יחס לידים כמ"ס חת פניי וחת
 יניס כסו כפוטל כס"ו טקס וכן לאכנסות כמ"ס שמ"ך מפסקה
 לאכנסותיך ולכן גם שקלא וסריא דיאודס ויניס רבי ייחס לידים
 ולאכנסות וברי רבי מלמוד ירושלמי הוא דמנא בלישנא קלילא
 הוא מקל חוסס ולא יפ"כ כס וחס לאמר כפין זקיסס " לאכנסות
 ומה שחמר רבי ודאי יס בו סוד וקרוכ לפסופו פד"מ כפסרס מלמרו'
 וכו' והס הס סוד " לאכנסות ואחר כקסן שמו זרס הוא עבד מלמגר
 אחרון נפסח חרס ומיחד לר"ס שהוא חרס ודאי שכי' כנרס
 כשכילו ומה מחקו דברי הרד"ס הגדול מוכרר"מ אלשך שפי' כ
 כשקפדנו המלאכים פל נפסח חרס חוס"ס לאכנסו הקסנה בייסס
 ותרסן ולכן חמר רבי שמ"מ לא נהנס כפס"ל אף כי זה כל חרס
 כמין כל הפולס ריון כשכיל חרינא כ"י וכו'. וברי נוכל לפסל
 כנחם ובקוס ופי' שישמע וס חתילס מה שחבירו ידבר ולא יכנס
 מוך דבריו כי זה אחד מ"ו מדוס ואח"כ ישיב דבר ומי לא ידס
 מפלט הסלול שברי שול"ן לחרס פלפלט כחכמס וכנס"ל ס"ו קוס'
 וסירוס רש"י וכו' ר"ל כפרס כ"מ וסל ר"י ור"ל כס' הסופליס
 וסיוס נמי מ"ס פל רכס שפוקר כריס וסל ר"ס לק"ס כרי כריס
 כסנסדר"ך דרי פ"ל וסריפס סכ"י וכן הוא דרך חכמ"ס. המפוכחיס
 וכן ויכו"י פלסופיס הקדמוניס ובמקום אחר כסדקמס ספר הארכמי
 כפניי החילוקיס אשר סה חסיס ידי למוסי פין כס' רלחיס חכמס
 שפר כקדוס [פי' חשו' קכ"ד דף ס"ד]. וסוכרר"ל כחילוס חרס
 ס' כסופלי. וסחור למכוסיס שמ"ס רב ללי מדרסס לי שח"ן לו
 מוח כקדקדו בייכוס ד"ס מ"ל וכמחוס ד"ס פ"כ ללי דמסחסי'
 לשלוח ידי כמסיס ס' כי ידוע שרי הוא רב חלס פלמיד המוכסס
 וסמוכרס מלמדי רש"י מפלי חסידוס כמ"ס מכרמ"ס סוף ספר
 יומס חלס שכל מקום שחמר שסך רב ס' לו להשיב פ"ס ספר
 ולא רלס לגלס (ויס שס סחוס כ"כ שכתב רב חכס ו"ל רב חלס)
 ואף כי קסיפי כוס כססר מ"ס מרסקיל וסרי ככילס ד"ל נחס שסס
 מ"מ חלילס לחרוס דכרי ומ"ס ד"ל דס"ס שסל וסרי נחס שסס
 דגס כגלס ס"ל להשיב ומססס ז"ל ג"ל חן להקשות מ"ס כ"ס
 ס"ל חלס מרסקיל רב לאו דיעס הוא דרי חל"ל דלא ססקין
 ללחיס פ"ס חסודוס רק פ"ס חלילס וכו' האר"ך כוס כססר
 מנרף לסכמס ופי' ככמס דוכסי לא ק"ל כרש"י. נק"ס מיכס דק"ס
 אלחיס קודס קדסיס ס' לכן גורסי חמר פליו כי כחמס חלס כחון
 דיבר ולכן שקלא למורפס' בלשר ככמס דוכסי חמר רב כשס חליו
 כד רי"ס וסרי חמר רב לנח שמסת' כמלולר כמ"ס יכמוס ד"ר
 פ"ל חק"ס פ"כ ובכ"ך ומ"פ פ"כ וס"ס פ"ל חס"ל. פ"כ ומס ד"ס
 פ"ל וכדדוס דב"פ פ"כ מ"ס חלום יפסס. דרס כי מלמגר כד רי"ס
 וסרי חלס לגנאי רק. שנת גדל ומוסל שגרי שסלסו נמדרסו של
 רב חלס חמר פליו שפסס כשסס כס חלס לא שסלסו כד רי"ס
 וסרי. ולא חמר כד שרי ורי"ס כמ"ס חסות כמ"ס פ"ס שיש ק"י
 נוחל חלום חל"ל כחלום חסיס. וסלסו ככוס וסלסו ו ס' שפסס
 חפ"ס שישס כמלמו מלמו. שסמלר וסלר מרס' חמר כספסו
 וחמר כו חל"ל כדריס וחל"ל שרי. ומ"ס רב כמלמוס לי וכו'
 סייס שמוסר ל"כ לסוכיס לפלמיו כדריס קד"ס כד לורס
 שייסי וסליו וסמרו מן כספס. וסליוס ולי ס' פלמגר רבי
 ככנ"ג סרס דסלמגר למיך לפי חק"ס לי מל"י וסל"ך שדריס
 רבי. לא יל"ג לסרס"ס. ש"ס שחרי סרס לקסוס. פל פלמיו חס
 חלס שסמלסלס סוכס כס"ס יד סיון רמ"ו ס"ל לכן ממי
 שרי

קנב שאדה

נשאלתי אחר דדברי חכמים בנחם כשמפין
 ומלמד כמסנה יס כבוד חבירך חביב פליך
 כע"ך ח"ך מליס לפספס קסודריס חלוליס כש"ס לפסין כד רי"ס
 וסרי רב חמר יל"ק שמסת' בלמגר ככמס דוכסי וכלסר דריס :
חשובה יל"ק שאלתי כי ודאי אפי' שנקרא מ"מ שכתב
 מוכליס כמ"ס בי"כ לא מזה הקדוים והלפוקס
 גרולוס ומלוח. וסכ"ס כף אל כף כאלו נלחמיס זס מול זס (כ"י)
 יל"י מ"ס חלס ק"ס שדל יס נרגס שח זס פל זס ככילס וכלוסס
 זכרדוסוס) או מזה הקסודריס חלוליס חלילס כי לא פל כגון
 זס חמר כי ידברו חס לרי"ס כשסר שלכ וכו' רב וסלמיו נפשו
 לרי"ס רק. מזה שסס מחגדיס כסמדיסן וברלויסין וכן רלחי
 ככדקמס ספר כקס ח"ל ואל שמס ואל חלסס לקולוס וברק"ס
 זכנ ככ"ס ס' מי שהוא מוסלר סן ככסמסוס קול ולססקוס
 כק"ס [פי' סוף מסיכס ק"ס] (וכריס כמל זיקוקן דמלס ס' גדל
 ססרסו כסולס מכדור חסכנס ח"סכנס כמ"ס ככנס סלסול לכר יניס
 סס"ך כי חלל סל ססיקס כס"ס של סמ"ח וסכ"ס מ"ס רבי למי
 מוסו יפסו כססר אלכנסו וכו' ולכן חס קיל יפסך מלסלך ומכ"ן
 כריסס חן יד. פ"ס. שולקוס וסיוס מ"ס פל יכודס ידיו רב. לו פל
 בלל ידס למסקל ולמסקרס כמסמסס וססס חל"י ס' מלסלל קיס
 כמ"ס פ"ס מ"ס. וחי חמר ססדריס חללס חלויס מל כלי מה
 ולא מלסל חס כ"י רב. דמי ככוס מקוס מדר"ל שיש בו לרסר
 מלס. כמל שמי"ן. כמלסס. וסמסס רכס. ככ"יס לרבר מלסס כוסר
 סמסן כס למלס"י וס"ס שכתב כריס וכו' נמן כוסר ססס פל

שרי ים גלי שאדם גדול ומסוגל הוא ולא הי' ראוי שיטעם אס לא מניסות פיו והשגחה לכן דיבר אליו קטות חלילה לא מנעם לא מנוגה רוחו וכרי תרע סוף סוקה משגת רבי בטלה פמה . ולפעמים אמרו לשונות כאלו בדרך מליצה ובדיחה כמ"ש ר' יוחנן לר' חייא בר אבא זכ"ב דק"ז פ"ב ובכבודו ד"ח פ"א עד דלכניתי כפתי' כנבל וכו' וס' פ' החוס' שר"ל כסנית' תמרים גרוס' וכו' פ"ר מה שפ' הרפ"ב ספ"ק דפרלה על כפיות שפורס סמדר וכו' קאמר לי' כי בבל התמוקה מכל הארלות ודאי שם התמרים טובים מאד כנמשנה פ"ק דביכורים רק שראוי להמתין עד גמר גיפולם והממחר לאכלם לפני זה ודאי גרוס' הס ה"נ לא ירדה לסוף המשנה ולכן בשני המקומות אמר לו תרגמיני' מפיא' ובעה"ה בניסין דמ"א פ"א משום דלמי שפיר נאה הוא וכו' ובעה"ה מה שקראו אמוראי להנייהם חרדא כמו רבה לרב פמרס ב"מ ספ"ק . ור' חייא בר אבא לר' זירא בזנחים דכ"ס פ"ב . ואב"י לאבא בן חנן כנרימות ד"ח פ"ב . ובעה"ה חרדא פ"י רש"י אין לב רבא לרב פמרס כנ"ק דק"ס פ"ב . כלס י"ל שסיו חכריהם וגדולים מהם ולא קפדי כלל ולשון משום דלחית ממולאי וכו' ג"כ בכה"ה . ובמס' יבמות דפ"י פ"א פ"י החוס' שם מקום ממלא וכו' הערוך ופי' ספר בית יהודה חובר מהר"ר רב מקאליס על ששה מסכתות ובס' החסיד הגאון שלום אחר סדר א"ב שפ"ל הש"ס הרגיש כזה ובקנ"ת דברי קטורים שש"ס יפ"ס והרב מהרמ"מ כתב שהוא מוסר פ"ס מ"ס רז"ל בזנח ומנחה חנו ממחבר אבל מחבר הוא נד"ת [ונספרי ט"ן החיים חלק פרסראות כנבתי שהוא נוסריקון רמז ר"ח וידבר ה' חל משל למר שך נאמר ברוב פרשיות של תורה רומז למ"ס רז"ל בזנח ומנחה חנה ממחבר אבל מחבר נד"ת גם הוא ר"ת מוידבר משה אל ה' נאמר שרומז על עמוד החפלה שזה מקרא פ' טחם יפקוד ה' שהוא בקשה והענין כלפי מ"ס אס יכוסר לכס שון הזה בזנח ובמנחה שכל פרושו מפני דה"א שיתקנו כזה מה שחשאו בו כמ"ס למה תנפסון בזנחי ובמנחתי כי לא חשאו זולת זה כנבתי' רשנת דל"ס פ"ב פ"ס פ"י רש"י ותוס' ואפשר הטעם שאין קטיוור נפשה קטיוור נפשי כנרפ"ג דר"ה לכן שפיר ארז"ל שמתחבר נד"ת שפולה במקום קרבן כדחז"ל על זאת התורה לפולה וכו' סוף מנחות . וכן מתחבר' בתפלה כנמדרש הביאו רמ"ס בע"מ מחכ"ה ח"א פכ"ג כמ"ס ושלמה פריס שפתינו ונראה מלשון הכתובים ונדפתי את זרעך וכו' כל מדינת ביתך דגם על הנקיבות נגזרה נזירה זו ומ"ס ימותו אנשים ר"ל כנערוסם טרם יזקינו ולא ר"ל דוקא זכרים . ולכן א"ל למ"ס החוס' מס' ר"ה ד"ח דרבה וחגי' תריוויו מניית עלי ולא גר' רבא דלא הוי כהן ד"ל שר' קבלה בידם זו ופי' ל"ל כן שר' קבלה דמפני שהיו כהנים אין ראה שריו מניית עלי ומוכה זה שגם על כל זרע עלי גם בבנות נגזרה נזירה דל"ל רק דוקא זכרים לבית אבותם לא יחנן משפחה שלימה מניית עלי דנבתי' ופיר שלימה כנמלא דנמדרש מש"כ לפי מ"ס יחנן שכיו נזכרין שלא לזיון חנן למשפחה ודוק ולפי דרכינו אפשר כי שני תקוני תורה ותפלה נהו כי נקיבות לאו בני תורה נהבו לכן ראוי לו לדקדק יותר כדי לתקן קלקול פ"ס . ול"ס מה דקרי' לי' רב אבא בר' זירא כנסהדרין דכ"ס פ"ב על דאבנ' לי' ידרה לו דמות חמור מן השמים והשיב לו יארוד נאלי וכו' ופי' רש"י תמן שופה ומספיד תמיד והוא לכאורה דבר גנאי ובזיון גדול לקרות לו שם סוף אכורי ארסי שופה . ואחר הפיון נלפס"ד שגם זו לפוסה ולשנה ורב אבא בר' זירא היו מחולקין כמו דפליגי אמוראי כשורה בתפית אס נקרא קדוש או חוטא כמו שמלינו ג"כ שחרמ"ס אפליג בננאי המלערים נפסם ומרבי' בתפיתים ופסטי' דקרא הכי משמש הלא אביך לכל ושהת וכו' ולכן נקרא הנזיר חוטא ובידיהלמי שפחיד אדם לימן דין על שר' אפשר לו להנות מאשר בנא אלהים לנברואיו להנות בהם ולא נהנה וזה הי' דעת רב אבא ובכנאות דס"כ פ"א דלישתת ביה בנאי מתותי' וליהרמי' לי' שפחור ופליק ובהקיותו לתרי פגדא דסעכו לי' מ"ס פ"י רש"י וכו' מתפשט ויפה הווא ובכנאות ד"ז דלמכת' דבי קיסר משרייין קמיה וכו' ובמס' חגיגה שר' נשוא פנים ביה קיסר ואפשר כי מפני כך לא הי' כחזו להפטיק בהלכות וכו' דורש דברי אגדה כנבתי' סוקה (וכנר בלרמי פ"ס זה שטינו שאמר כד אחזו לי'

סמוך לנחמו י"ג נהרל דארסמאנא וואי אמרתי לריק ינפתי וגר ואין כלא מקום הררוס) ולפי דעתי הא דנכריות ד"ח ספ"א רב אבא נסך בין גברא לגברא ה' לאורך השתדלות בפסק יחיד או ליבור דלמא יסיר אונן משמוס קריאת התורה בליבור ומ"מ לא היקל בין ססוקא לססוקא לכן ס"ל לרמב"ם להחמיר כדמוכח בהלכות חסלה פ"ב ור' זירא הי' להיסק מסנף נפשו מאד ולרוב פרישתו פלה לא"י כנבתי' בס' הפועלים דלס שי"ן תפנית' ובדק נפשי' בתנורא יפ"ס ובס"ק דחולין ד"ח פ"ב דלכל מוגרמת דרב ושמואל אפ"ס דבני בבל מוכנא יאסור מפני חביבות' דא"י לא ראה להחמיר להראות דאין כייסין לבו כמבואר שם וברוב פנויותות' גודל חביבות' לא"י קרי להו לבני בבל כננאי ספסאי בנדרים דמ"ס פ"ב וכמכנו לזה שלא יהיו נגד חסידותו ופרישתו (ונס) מלד זה אפשר כי ים רב אבא דקרי לבני בבל ספסאי דקרי לי' ג"כ נאלה לשון שעות) ואפשר כי מפני סיגופי נפשה כסור והושחר פניו על כן כי סמכוהו [שם בכחכות] שרו לי' לא כחל ולא שרק וכו' ויעלה הן ר"ל מלד חילת אהבים היא התורה ולכן תמיד הי' שריו בלפס כיוון וינחה כנבתי' דמדה שכן הביאו ר"י לר' זירא ליד גיחוך ולא נחך שפני וימא דנדה רבי במס' נדרים ואפשר כי רב אבא חשבו להסירות של שעות ומ"מ לא קראו לננאי רק להורות על התבודדותו ופרישתו ויגונו תמיד ומדוקדק מה שפ"י רש"י וז"ל יארוד נאלי תנין שופה ומספיד תמיד דקשה מה ענין הכפד לכאן ולמ"ס אחי שפיר כי ה' מתאכזר על גופו לפנות נפש והמיד שריו בהספר ודלגה על פנויותיו ומיפוט דקדמו ומימרו בעיניו כראוי לשלימים ורב אבא חשב כי פ"י סיגופיו ועינו נפשו נתמספו כחות נפשו מהם פומק העיון והחריפות ושקול דעת הישר ולכן על שאבנ' לו ידרה לו דמות חמור שכנר ככלל בדברי רב אבא קראו יארוד נאלי וכו' ואין זה רק פרוש מופלג כמ"ס תנין דהיכלי סיגו ומפון חסיד . גם חסיד חללו עד שמורה על התבודדות ומיפוט רחמנות וממלה. בכה"ה מה שהשיב ר' ינאי לר' יוחנן תלמידו מה בין לי ולך במס' שגם דק"מ פ"א חנו כדברי גאון ורס לבו ומנחה זולתו כי מותר לרב לדבר אל תלמידו לקטירו על מיפוט הכנחו לסיבת המרשלותו ומ"מ אפשר דר"י שקיל למטרפשי' אכן השיב הוא לאיסי מס' חולין דק"ז פ"ב ובשניהם פ"י רש"י ידענא לפרושי מתניחין פסי ממך וזה ל"ע דבשניהם לא הלי הדבר בפ"י המשנה רק שך קיבל ולולי פה קדוש דר"י הייתי אומר שסם דברי פשוה והגדיל משלת תלמידו או חנידו וכך א"ל בתשובתו שך קיבל ולולי ששימש רבותיו מאד ופי' רבנא קבלתו מה בין לי ולך כי מלד ההשגה ופיון וחכמה אין חילוק א"י לי בין לי ולך כמובן לכל שודאי טובא יש רק שמתל לי ולך פנינו הבאת הדבר ממקום אחר אל האדם כנודפ ור"ל שהרבה יותר קבלתי ושממתי רבותי מאסה דאס כפסטי' להגדיל משלתו על משלתן היל' מה ביני לביןך וק"ל . ויש עוד בכה"ה לשונות קטות ביחרוס כנ"ה כספרי מ"מ וכעת לפי שאלתך יפסיק שמונתי בדרך קלה יאסרב נא שיחי אליך :

קנב תשובה

בהמכר כתני ז"ל ובפנין שככת ככ' שיפרס לו פלוגי לזמן פלוגי בקים מאה ר"ס ל-ק"ס ר"ל דמסתמא הלוה משפסד להקדש שנקלהה שלו ואין בו משום אסמכתא ומוטל על הנכחי לתכסו וכנר הארכנו במקום אחר [פי' בתשובה קל"ד] דכתיבה כאמירה לענין דבר כל שכן נפיון הקדש לפני"ס ד"ח דגם כנמחנה מחיוב לקיים ממ"ס כל דברי לב עולות . ומ"מ אפי' עבר זמן אס לא תכסו ג"ז חנו עובר פלוגי כמו ככל חלון ואחר שפנר כוזנן ונתחייב אין ביד המלוה למחול ללוה מש"כ מקמי דמטי ז"ס רשאי המלוה למחול או להרחיב זמנו ופי' כסור ופ"ס פ"י ר"ח גם בח"מ פ"י ונמה שככת פוד ככ"י ובקנס מאה ר"ס להסדרה . ודאי מלד המשפט אסור למלוה לתכסו ללוה בערכאותיהם כנח"מ פ"י כ"ז . רק בלס ככל דינו אלס דק"ל שנוטל רשות מנ"ד ודין בערכאותיהם וככ"י זו מוטל מאד על הכ"ד להיות מתון ולהתרחק כלום על היק דלפטר להניס לו מלכד חוסר ואס לא ישנית והמלוה טובע את שלו והמה מוכפסם סקס

והיינו סעמא ג"כ כרופא ששכרו קבוצ ירוש וס"ה ס"ז בספרור
ושדכן אם חיל זה שדך לי פלוני או סוסר לי בית פלוני וקבצ
לו שכן אם לא חמר לו לשכתגמר הדבר רק סתם וזה טרם נוטל
מה שקבץ. אם חינו סך גדול ורב מהרצוי לטורח כזה. שאז ודאי
בין שדלן בין סרסור חין לו רק הרצוי לטורח האוא הרצוי לראש
הבוא. ואפי' עלתה בידו חין לו יותר. והנלפעלד כחבתי:
נאם יאיר חיים בכרך

קנה באשר הרציתי ספרי מקור חכמה וחיים לקחת מגדולי
וחכמי אשכנז ושאלתי אחד המיוחד שבהם חמ"כ
ההיסב אשר עשיתי ודברתי השיב אלי אחר המחילה כי מאלו בו
חסרונות לא מעטין הא' כי בכמה מקומות החלמתי בשיקלל ופירא
בדברי חס' או רמזים או שאר פוסקים ובאשר יצאתי מאד ושויות'
שמעתיא כגרי מסנקו נשאר הדבר האוא תמוס אלי כנרשונה
וא"כ פונה היתה השתקפה (פגמ' ח"ט על דברי הרשב"א מס'
כלאים) הב' כי במקומות ידועים תקצתי פגמי לדבר הלכה יותר
מן הראוי לחלוק על גדולי הקדמונים לומר כי אישתיצט' מינייהו
גמ' פלוני או דברי חוס' דמקום פלוני או לומר כפסג' גמ' נגר
סברתם והבנתם וכו'. ולמרת' לו פ' י' חדר מינייהו חמר חלף
הוא כסוגיא דפיר העשיות בקשת בן דרמתי נדר לבאר ולפרש קלה
באריכות מה שחדשתי בספרי באותה סוגיא יכירו וידעו כל המשייני'
האמת אחי אם לא. גמ' בסרק כילד מעננין דף ל"ה פ"א חמר
רב הונא פיר העשיות בקשת אם י' בן שני ראשית פחות מר'
אלפים מודדין לה מן הימר ואם לאו מודדין לה מן הקשת ואחרי
כספרי שיל מלשון שאמר מודדין לה מן הימר או מן הקשת דלא
אחי למימר לפחות שני ראשי הקשת של העיר הווא כשתי פיירות
ולומר שלא ילכו בני ראש הקשת דמאי זה אל כפר שהוא חוך
אלפים לראש השני של הקשת דלא להלוס דין זה כלל בלשון
שאמר רב הונא וסוד דאין הסברא נופתה זה בשום ענין רש"א פיר
הווא חדא היא ולמה תגרע כאשר היא בקשת מאלו ה' פקצמותה
פשוט לדרך הישר שאף אם היתה גדולה כאלעזריא הולכים בני
קלה העיר עד אלפים לקלה השני וה"ה ה"ל כל שקרוב חוך אלפים
לכתי הקשת הן שיה' חון לעובד הקשת או נגר ראש' הקשת כל
בני העיר מותרים לילך לשם ומ"ש רב הונא בפחות מד"א בין שני
ראשי הקשת מודדין מן הימר הוא חידוש שנחמיל למדוד ממקום
שאי שם בית כלל והוא באמצע להימר לבשר שהוא חוך אלפים
כשנמדוד מאמצע הימר אף שהוא חון אלפים משני ראשי הקשת
ולפ"ד סברא ישרה היא זו ואם דברי הסו' מעגדיס קאמ' לכאורה
וכן קאמ' פוסקים מה הוי רוח אל עשני כמזי כמותם ואזי לא
אחמתי קבלו דפתי הלכה למעשה רק לא אשא פני איש כח"ס
ואיכרה בעדומוך ולא אכוש מתת טוב טעם לדברי ומלשנא' על
ספר מה שנחקשתי בדברי הסו' ההמה (ובספר מורת חיים חמר
קונטרס שבה סוגיא זו) אימת שם גמ' וכמה הוי בין ימר לקשת
רבה בר רב הונא חמר אלפים חמה רבא ברבי דרבה חמר חצי
ימר מאלפים וחמר חצי' כוות' דרבה משתברא דאי נפ' הד' חצי
דרך כמים וכמותו הסו' דקשם דלרבה אם בין שני ראשי הקשת
פחות מד"א חס' בין קשת לימר ימר מאלפים מודדין מן הימר
ה"ה חס' אם בין קשת לימר פחות מאלפים חס' בין שני ראשי הקשת
ימר מד"א מודדין מן הימר ובסוגיא דשמעתיא שם בדף כ"ז ע"כ
בפנין שלשה כפרים המתולשים חיל רבא לאבי כמתיא בן חנין
לאמצעי חיל אלפים חמה ח"ל וסא חס' הוא דאמרת כוות' רבא
בריה דרבה משתברא דאמר גבי פיר העשיות בקשת חס' יומר
מאלפים ומשני הכי השתא התם איכא בתים וכו' ונחר הכי עוד
חיל רבא לאבי' כמה יחא בין חנין לחנין ח"ל מה נפקא לך מינס
כל שאלו מכרים וכו' ואפי' ארבעה אלפים חמה ח"ל והאמר רב
הונא פיר העשיות בקשת אם יש בין שני ראשית פחות מד"א וכו'
ח"ל התם ליכא למימר מלא הבא ח"כא למימר מלא וכתבו הסי'
ג' פירושים הס' הראשון הוא לפ"ד דהתם גבי פיר העשיות בקשת
כיס יותר מד"א חמה בין שני ראשי הקשת באופן דא"ל לילך זה אל
זה דרך הימר ליכא למימר דמ"מ ה' באלו ימר משך מכמים דבקשת
ושנמדוד לבני קשת מאמצע הימר דאי הוי מקו' בני קשת בימר מפסיקין
מקומן

הקמס חין ללוה על המלוה שום תרומות. מש"כ בני רשות כ"ד
ודאי לא מהני תנאו חס' נכתב בס' שתיקף שיפסד יורשה זה
להניד הקמס להשררה ולא יח' לו דין מסור כל זה לא יופיל למלוה
למנוע אותו בדין ח"ה או להניד לשררה מהקמס לבד לפע"ד
ואפי' ינמא דמה שכתב שלא יח' דין מסור כאלו התנה פ"מ
לפטור גבי קרע את כסותי פ"מ לפטור מ"מ יש לחלק דהתם חמר
דאין הנאה להאומר ודאי ספר ל"י כלב שלם דאל"כ למה חמר לו
מש"כ כאן י"ל כהונת המלוה ה' שפ"י זה יתיירא הלוה ויטרם
לו ומ"מ אפשר שהלוה חין לו לפי ששה ואחר כי לא פרק ממנו
עול כ"ד למה יזיקנו זה. וכלל התנה והחיר לו חס' שפעה להכיל
את שלו פסק מהר"ם דנקרא מסור וחייב לשלם ללוה כל הזיקו
כ"ש נדון זה דהחזיק בר"א וגלוי וכמהר"ט הכריע בש"כ ס'
שפ"ה ס"ק כ"ז רק נאם שלא לו שליח כ"ד כמה פסמים וסירב
ולקח כתב סברנות והלך בערכאות ככ"י כזו והפסיד חכירו ל"ס
מסוס דלא ברירא חס' מקרי אי אפשר להכיל שאם ה' הולך לב"ד
או לפ"ה וסבריו אפשר שה' מוכרח לזייט דין ולפעל"ד מלשון
ש"מ הרא"ש דאמר שפעה סרן טוב חין זה מחויב לשלם לו
הזיקו ואף כי אפשר לומר דכס"ג לריך פכ"ס להזכירו ולהתרות
בלוה כפדים כי הזיקו ברור ואפשר כי נשכח ממנו שכחב קמס
ככ"י להשררה מ"מ חמר שמסר מ' יוצא ממון ע"ל הסברא לכן
המלוה פטור: ופ"ד בן סורר שמנזם וכו' חין לרזי להשיגך דבר
מעטס ידוס. נאם הסרוד יאיר חיים בכרך

קנן שאדה ראונו שתיקש משמעון שיטחל לו חזק
השתדלות חלל השררה ופסק פמו ליתן לו שכן
פסרים ר"ס נשכרו ושמעון פסק את שלו כטורח גדול ויגיעה רבה
והוציא כמה הוצאות וד"ל על זה ולא פלגתה בידו. ומבקש מראובן
שיחזיר לו ההוצאות וגם יתן לו שכן הכותב לו דחילו דיר' פכ"ד
כידוע לכל והרי כרופא נוטל שכן פסיפותיו וכתיבתו חס' מת
החולה. וזה משיב:

תשובה לא ידעתי למה לא שאלת גם בעלתה בידו חס' נוטל
גם ההוצאות מכלל דזה פשיטא לך ומכשיל לי כמו
דק"ל בכל טענת שדין כה"כ לפועל יד הפועל על התחמונה שהוא
בא להוציא ח"ל דה"ל לשדלן להפנות על ההוצאות שיחזיר לו
מדלא התנה דפתו ה' [לכן חין לומר דמדיס מודיעים] שיהיו
מעט מוציר האלוות או שיש' מתקוקו בלי הוצאות כלל ואיט
נוטל רק מה שספק. ואפשר שגם אחת פסוק לך זה רק דמיכסי'
לך בלא פלגת בידו כי חין סברא שיפסיד זה מכיסו דא"כ חין
לך מי שיטחל בעד חכירו וא"כ ה"ל השאלה בעינה חס' פלגתה לו
רק שההוצאה מרובה על השכירות. מ"מ חין לנו להוציא ממון
מלאמדנא וסברת הכרס וגם מפני חיקון עולם ליתא שהרי
השתדלן בר דעת ויש בידו להפנות ולפנות מה שירצה ולא דמי
לרודף אחר הרודף ששיגר כלים ואם שחק ולא התנה הרי הכנים
עלמו לנסק הזק מפני ריווח מפות הקלוב כי סבר ה' שלא יסרך
הוצאה כמ"ס ולניה אנסי' כמו לא פלגתה שמתקיים שמתקיים עלמס
לספק חזק מתקנות הריות. ובפסיקא עלמו שפסק עמו להשתדלות
ולא פלגת בידו יש לדמותו לירד להכיל ולא הכיל דמ"מ נוטל שכן
הראוי ואפי' לא חמר לו שילי וא"כ חוך ס"ד זה וכי הוירד
לשדה חכרו שלא כרשות ולא השגיח כלל נוטל שכן ינישו ודאי
חין זה דאפי' הוצאתו הפסיד דק"ל ידו על התחמונה כי גבי ירד
להכיל הסעס הוא תמוס שהתנה כמ"ס מהר"ם פדוואה הביאו רמ"א
בס' רס"ד ואם לא התנה חינו נוטל כלום. ודחיה לזה גמ' פ"ז
דשנפות דמ"ה פ"ב מתוך שיכול לומר לא שכתבתי וגו' ודוק
וסי' הסמ"ט שהתנה פמו סתם שיתן לו שכן ר"ל שלא חמר שיתן
שכן חס' חס' לא חילי יפ"ש. וא"כ ה"ל הרי זה שירד להכיל
וכתנה סתם נוטל חס' לא הכיל ואפי' שיל שאני הכס דהפסיד
חומר עלמו ולכן מפסדיק סתם כתנאי דר"ל חס' לא יל' מש"כ
שתדלן דמנא לן לחלק ככהי ועוד דגם שם י"ל דלמא רחא שא"א
לו להכיל שלו או סמך על שיפלה מאליו ועוד גם בשדלן הוי
כתניה את שלו דמסתמא יאמר ומן ש"י יכול להרדים בדברים אחרים
דסתם שדלן בעל פסק הוא ולא בפנין ככה"ג כפילה דמוכח

מקומו למספר מלאכי דין כפרים המושלם הוא לפני ארץ יחד
כאלה למדוד לבי החלום לכל זה תפסח מדרושים ואין המושלם
למדוד לבי למעט מהלך הרוח שכן שני החלום (ואם)
למדוד מן כפרים החלום (כל) דור לא יפסח מן דמם ארץ כל
אדם רק אלפים מחזורים דמיון המושלם בקשם שאר המושלם
סיפור הוא מן חלל הפיר דור מוכח מני מניין כזה יאזר בין
חלון למעט אלפים אמה ומתפתח שם ים יוסף ממונה למעט
מאלפים אחר חזים דמיון רק אלפים מאלפי למעט חלל שכן
שני החלום מני אחר והוא משום דלא חזקת לן במעט חלל
שכן החלום ואין המושלם רק למדוד ממש כפר השני אף ליושבים
כפר זה וגם רבא הכין כך רק דקשה מקצת במלוא מניין
המושלם בקשם ואולי ביד לו הספרים והחלוק שנייהם וכמו
הפוס' דהיה גבי פיר המושלם בקשם דמי רשם בקשם אף מורדן
לסם מרשם בקשם האחרים ארץ ים בין שני ראש בקשם יוסף
מר אלפים וכלכד שלא בין יוסף בקשם יוסף מאלפים כמו בין
למעט לחלום דלא שרי אלא מן אלפים פיר ודברים אלו ודאי
לריים פיר רב כי לא די דספרו הכנה שהנחת כמה דממש
מדברים דמיון למעט מלא הוא דמורדן לבי ראש בקשם זה
מרשם השני של בקשם ארץ ים יוסף מרשם אמה ביניהם ואנחנו
כסננו דור מוח קיים בלי ספס מלא שכל שקרוב מן אלפים
לראש אחד דקשם כל בני הפיר הולכים לשם ומכין כמה שסננו
וכלכד שלא יאזר בין יוסף בקשם יוסף מאלפים דממש מה דלא
דמיון רב כונה ארץ ים בין שני ראשים פחות מרשם מורדן מן
סיפור מיידי כפחות מאלפים מקשם יוסף דלא מורדן לבי קשם
מן סיפור והוא נגד מישם הפוס' דריש פיר דלכד בריה דרבה
דסל ארץ יוסף מאלפים בין קשם ליוסף הים ארץ פחות מאלפים
בין קשם ליוסף ארץ לו יוסף מרשם בין שני ראש בקשם ומוכרח
למנו לומר דלא דכחו הפוס' וכלכד שלא בין יוסף בקשם
יוסף מאלפים כמו בין שני ראש לחלום לא להלכד כמו כך רק לפי
מה שנקשו שם לדמות ולהשוות יחד ממש דין פיר המושלם בקשם
לכפר המושלם מכלי שנייהם אל החלוק רב שנייהם כמי שסם
איה בנים ובי דהוא האמה הכרו גם לדמם הפוס' דסל דמי
סננו למעט מלא דלא לפני לילך דהא לזר השני של בקשם
ארץ רחוק יוסף מרשם ביניהם וגם יוסף מאלפים בין קשם ליוסף
שרי דרכ כונה דמיון ארץ בין שני ראשים דלא מורדן מן סיפור
לכד דסל ארץ יוסף מאלפים בין קשם ליוסף הים לסיך כמי
הפוס' שם וכתב ללך לומר לדמם הראש דכח מידן הפוס'
הפכר וכמו וכלכד ובי גם דברי הפוס' דריש דכחותין מאלפי
ארץ בין שני ראש בקשם יוסף מרשם מורדן מן סיפור ומיני ים
דסל להפוסקי להדיים לנו דין זה כי חש וחדות הוא שאליו
ים יוסף מרשם בין ראש בקשם יוסף מאלפים בין קשם ליוסף מורדן
לבי זה זה מלא אחר לבי דכחו דממש למעט מלא כה סיפור
זה שרי כמה דין דלא ים מוח מרשם בין שני ראש בקשם ארץ
יוסף מאלפים בין קשם ליוסף מורדן מן סיפור ורל ממונה סיפור
אף שנים הכחות מן לאלפים ארץ מרשם בקשם וכן כהיך ואיך
פיר הא דמורדן גם כפיר המושלם בקשם לדמם פירם שפירשו
הפוס' לפני שמונה לבי ראש בקשם לילך לזר ראש בקשם השני
ארץ יוסף מרשם ואפשר דלא פסחו מן מידן זה בקולה הכולל
ממש אחר דהפוס' פירשו עוד שני פירושים אחרים ורל דרשנו
כסוף דלא פיר. פיר המושלם בקשם וים בין ראשים שסם אלפים
אמה ואורך לבי בקשם אף אמה ופיר אחרים יושבת כמד מן
ליוסף שכל רחבה אף אמה ורחוקה מן סיפור אף אמה בני הקש'
אין יכולין לכותב לפיר יושבת ובי אכל בני אמה הפיר הולכים
ארץ לקשם ובי ורל לי לפיר דברי כל ארץ ארץ סל דכל דיוסף
מרשם בין שני ראש בקשם לא ממי מה שאין אלפים בין קשם
ליוסף. והעור גיב פסם שני פירוש הפוס' ראשון ואחרון להחמיר
ולא להקל ובי והאמנתי ארץ מורדן לה אלא מחמתים וואו
הכולל מידן מוס' הראשון דהשוו יחד דין בני בקשם לכפר
האמנתי ופיר זה ודאי ים מקום ללן דסל לומר ארץ לא שאין בין
שני החלום יוסף מרשם דלא ודאי גם לה מורדן מן החלום
כמו לשני ראש בקשם מן סיפור דמם שם לא למעט לבי קשם

יאר חיים ככד

דרישה מה שכתבתי במשנה לפיל זה לשוני (דקמיה פיר שור
ייר) דממש מה דלא דמיון רב כונה ארץ ים בין שני
ראשים פחות מן אלפים ובי מיידי כפחות מאלפים מקשם יוסף
ובי קרפי מלא וכלי לכל דממיהם כוחם הפוס' שפירשו מה
שפירש בשים הכל לכה מלא ובי שאין שני המידות כפי הדין
דהיינו בני כפרים המושלם וכפיר המושלם בקשם שורין. כי אלא
גובה הפיר הוא ככפר השלישי ושני ראש בקשם הם שני כפרים
החלום. וכפיר פשוט בקשם לפני דמיון מורדן מן סיפור ורל
שני גובה בקשם יוסף מרשם מאלפי יוסף ארץ קרוב לו להלכה לזר
מורה מן מקום שהוא יוסף מאלפים ארץ לבי ראש בקשם ולכן
לר

מקומו למספר מלאכי דין כפרים המושלם הוא לפני ארץ יחד
כאלה למדוד לבי החלום לכל זה תפסח מדרושים ואין המושלם
למדוד לבי למעט מהלך הרוח שכן שני החלום (ואם)
למדוד מן כפרים החלום (כל) דור לא יפסח מן דמם ארץ כל
אדם רק אלפים מחזורים דמיון המושלם בקשם שאר המושלם
סיפור הוא מן חלל הפיר דור מוכח מני מניין כזה יאזר בין
חלון למעט אלפים אמה ומתפתח שם ים יוסף ממונה למעט
מאלפים אחר חזים דמיון רק אלפים מאלפי למעט חלל שכן
שני החלום מני אחר והוא משום דלא חזקת לן במעט חלל שכן
שכן החלום ואין המושלם רק למדוד ממש כפר השני אף ליושבים
כפר זה וגם רבא הכין כך רק דקשה מקצת במלוא מניין
המושלם בקשם ואולי ביד לו הספרים והחלוק שנייהם וכמו
הפוס' דהיה גבי פיר המושלם בקשם דמי רשם בקשם אף מורדן
לסם מרשם בקשם האחרים ארץ ים בין שני ראש בקשם יוסף
מר אלפים וכלכד שלא בין יוסף בקשם יוסף מאלפים כמו בין
למעט לחלום דלא שרי אלא מן אלפים פיר ודברים אלו ודאי
לריים פיר רב כי לא די דספרו הכנה שהנחת כמה דממש
מדברים דמיון למעט מלא הוא דמורדן לבי ראש בקשם זה
מרשם השני של בקשם ארץ ים יוסף מרשם אמה ביניהם ואנחנו
כסננו דור מוח קיים בלי ספס מלא שכל שקרוב מן אלפים
לראש אחד דקשם כל בני הפיר הולכים לשם ומכין כמה שסננו
וכלכד שלא יאזר בין יוסף בקשם יוסף מאלפים דממש מה דלא
דמיון רב כונה ארץ ים בין שני ראשים פחות מרשם מורדן מן
סיפור מיידי כפחות מאלפים מקשם יוסף דלא מורדן לבי קשם
מן סיפור והוא נגד מישם הפוס' דריש פיר דלכד בריה דרבה
דסל ארץ יוסף מאלפים בין קשם ליוסף הים ארץ פחות מאלפים
בין קשם ליוסף ארץ לו יוסף מרשם בין שני ראש בקשם ומוכרח
למנו לומר דלא דכחו הפוס' וכלכד שלא בין יוסף בקשם
יוסף מאלפים כמו בין שני ראש לחלום לא להלכד כמו כך רק לפי
מה שנקשו שם לדמות ולהשוות יחד ממש דין פיר המושלם בקשם
לכפר המושלם מכלי שנייהם אל החלוק רב שנייהם כמי שסם
איה בנים ובי דהוא האמה הכרו גם לדמם הפוס' דסל דמי
סננו למעט מלא דלא לפני לילך דהא לזר השני של בקשם
ארץ רחוק יוסף מרשם ביניהם וגם יוסף מאלפים בין קשם ליוסף
שרי דרכ כונה דמיון ארץ בין שני ראשים דלא מורדן מן סיפור
לכד דסל ארץ יוסף מאלפים בין קשם ליוסף הים לסיך כמי
הפוס' שם וכתב ללך לומר לדמם הראש דכח מידן הפוס'
הפכר וכמו וכלכד ובי גם דברי הפוס' דריש דכחותין מאלפי
ארץ בין שני ראש בקשם יוסף מרשם מורדן מן סיפור ומיני ים
דסל להפוסקי להדיים לנו דין זה כי חש וחדות הוא שאליו
ים יוסף מרשם בין ראש בקשם יוסף מאלפים בין קשם ליוסף מורדן
לבי זה זה מלא אחר לבי דכחו דממש למעט מלא כה סיפור
זה שרי כמה דין דלא ים מוח מרשם בין שני ראש בקשם ארץ
יוסף מאלפים בין קשם ליוסף מורדן מן סיפור ורל ממונה סיפור
אף שנים הכחות מן לאלפים ארץ מרשם בקשם וכן כהיך ואיך
פיר הא דמורדן גם כפיר המושלם בקשם לדמם פירם שפירשו
הפוס' לפני שמונה לבי ראש בקשם לילך לזר ראש בקשם השני
ארץ יוסף מרשם ואפשר דלא פסחו מן מידן זה בקולה הכולל
ממש אחר דהפוס' פירשו עוד שני פירושים אחרים ורל דרשנו
כסוף דלא פיר. פיר המושלם בקשם וים בין ראשים שסם אלפים
אמה ואורך לבי בקשם אף אמה ופיר אחרים יושבת כמד מן
ליוסף שכל רחבה אף אמה ורחוקה מן סיפור אף אמה בני הקש'
אין יכולין לכותב לפיר יושבת ובי אכל בני אמה הפיר הולכים
ארץ לקשם ובי ורל לי לפיר דברי כל ארץ ארץ סל דכל דיוסף
מרשם בין שני ראש בקשם לא ממי מה שאין אלפים בין קשם
ליוסף. והעור גיב פסם שני פירוש הפוס' ראשון ואחרון להחמיר
ולא להקל ובי והאמנתי ארץ מורדן לה אלא מחמתים וואו
הכולל מידן מוס' הראשון דהשוו יחד דין בני בקשם לכפר
האמנתי ופיר זה ודאי ים מקום ללן דסל לומר ארץ לא שאין בין
שני החלום יוסף מרשם דלא ודאי גם לה מורדן מן החלום
כמו לשני ראש בקשם מן סיפור דמם שם לא למעט לבי קשם

אריך כזה שיהיה מחזק מדי אלפים בין שני ראשי דלי סוי דלי
 כים יוצר מורדן מפתח ביתם אלפים וכו' לא ומלאם דלי בין קשה
 ליצר יוצר מאלפים און לבני גובה הקשה לילך אחרי עד היער אם
 לא שיעמידו מלך שני ודוק. ומ"ס הסופר אלא מנסידן מלך אחר
 לפי המון לכאורה דלי רחוקם להספיד מלך אחר אמריק מלא
 ומורדן גם להם מן היער זה סיה דין זר וחדש לא זכרו אדם
 גם לא יסב לשון לא אמריק מלא וסוד דליב בני כפרים המושלשי
 יומא הכי אלא כוונת הסופר דליכא למיגר מלא ומורדן מפתח
 כפרים אלפים וכו' לא דליב מנסידן וכו' ר"ל הדן הוא קד שאל
 ידלם ללאם מאלפים מפתח כפרים ללך היער שהוא למורה
 יסידו ללך מערב ולפי זה אם יס יוצר מדיא מלא קשה ליצר
 חיל בשם פרים להם לילך אחרי עד היער. ויהי ג"כ גבי ג' כפרים
 המושלשים דלמך ארבי אחי סובא חיו לעין היער בני כפר אמריק
 לילך עד אלפים משני החיטים ולכללה דג"כ לעין זה לא אמריק
 מלא רק לעין היער כל אחת משני החיטים לילך עד סוף אלפים
 מפתח הכפרה הוא דשריק אחי סובא וכן שריק אחי סובא גם
 בעיר קשה שתוך בני ראשי קשה זה עד סוף אלפים מלא משני
 של הקשה. והיינו שכתבו הסופר לעין דין ח' אמריק כפרוייהו
 מלא ולעין דין השני לא אמריק כפרוייהו מלא רק דיש חילוק
 בין כוונת המכון בדברים האמורים לן מ"ס הסופר שרש"ן בני ראש
 הקשה לילך אלפים מלא משני של הקשה אחי סובא מאלפים
 וכתבו וכללד שלא יסא בין יער לקשה יוצר מאלפים הימא דג"כ
 כוונת הסופר דכח לא מיירי רב הווא שרש הווא מיירי לעין
 מדידה מן היער ולפי זה משמע לעין למדוד מן היער לרך שלא
 יסא יוצר מדיא אחי און בין יער לקשה יוצר מאלפים וזה
 דלי עד דברי המוס' לפיל דריס פיל. וע"כ לי למע להו להמוס'
 לומר בני כוונת הפירן דין כחמך במשנה גבי ג' כפרים
 המושלשים לא מיירי רק לעין מדידה פרים המולדים דזה זר משני
 פרים הוא דרך חמך מ"ס המשנה פשה אמריק אה שלשמן להיות
 כחמך דריס לשני כפרים ולא לפעמו וסוד דליל פשה אה שני
 כחממם לא פשה אה שלשמן. וסוד אה ג' כפרים מושלשים שכל
 אחד נמדה שום מוך אלפים ללחם כפר ממן דין אמריק ולח"י דין
 שרים החיטים ולא ידעמי למע להמוס' ללא לכלל זה למק דין
 בין הכפרים ללא לורך כי גם זולת זה פירוש פולס יסא כי גבי
 פיר פשוט הקשה מיירי להחיר למדוד מאלפים יער אף שיכלה מדם
 אלפים חן ללחם אחי מלאש הקשה משני בני כפרים המושלשי
 מ"ס פשה אמריק אה שלשמן להיות כחמך און הכוונה למדוד
 מאלפים חיר והלחם רק שגמור אלפים לכל אחת משני כפרים
 סאחריס והלאה וסוד כחמך גבי פיר קשה שמומר ג"כ אחי יוצר
 מלא בין שני ראשי לילך בני ראש זה עד אלפים מלא משני
 ולחם נחלוק דין בין הכפרים ואף כי הסוד והראש' ללבו בדרך
 הסופר וספקו קד מ"ס הרשות ביר לומר על אכוחן דכלהו שהוא
 הסופר שליט ואנכר זה אכוחן לא נדע דין כפר האנשי דלמסר
 גם נסמח מדי אלפים בין חיון לחיון און לו רק אלפים ממקומו
 ואפשר דאחי רק אלפים לו סמח בין חיון לחיון לאמריק כיון דלא חירי
 ממילתין רק במדידות שרים החיטום והכי משמע בדבר הסוד
 שסכר נסמך גביה ולפי פיר גם הסופ' לא כיוונו לחלוק דין בין
 הכפרים וכמ"ס גביה. ואפשר גם הראש'. רק דברי הסוד נשארי
 ממוס' :

אמריקום שים להם ומחזיקים להם על היערים כדלית ללאם אחר
 שפנרו ימים ילאו מן היערים לחד לא פיר אחרם וקודם ללאם
 מסור כפיתם יריסם ובה נחמיו לפמוד עם סקין כדן כפ מה
 שיעצו ולא סרו מלקבל פליסם מה שיגור פליסם מורחם סקדו
 אחר שפנרו ימים סקין חומים לאלו שילאו ללא לון בעירם .
 אך הנספחים חיים מחזיקים כדן וסופנים שלא יפנרו לון חלל
 לפי ביר שפיר שכלם לשם וכשמוס סקין הדברים האלה פלס
 על דמסם להחרימם בעשנה שכוונת סקין כנסכמסם ביתם שיעמדו
 כדן לפי דייני פירם ולא לון לפי חכמי הפיר שכלם לשם .
 ואלו שילאו לעסקם וסופנים שאין להקל פליסם מרעמוס כי
 דברים שכלם חיים דברים וסם חיים חירים אלא על המורחם צום
 וקיימו מה שקבלו פליסם סקין. וסוד חיוס חיים זרם ממה שיגור
 פליסם מורחם אה לון כזיר שילאו משם אז כזיר שכלם לשם.
 סוד ספס סקין שאלו שילאו קיימו מה שקבלו ופשו כפי
 הסכמם לפיכך הדין סמן שכוין שים ללאו כפ"ס נכסים וקרקעו
 בעירם לון בעירם וסם שכוין לא יפנרו אחר שיעצו כי וי'
 ספסם שיעסקו הדין שלא כפ"סם (לא ידעמי מלא להם זה דלח"י
 אה נשקלו מפות הנספכ בעיר הסוכה דעפשה זה כדי שגמלא
 יסא הנספכ למקום הסוכה ולכן נקמו הסופקים קד שלא הנספכ
 הולך אחר המוכר מ"ס כחן הנספכ חושש לזה ונשאר במקומו ודלי
 לא יספיק החפצים לסוכה ולא נחמין לנכסי אחי אחר הסרחה
 וקייסום זמן לנספכ וכ"כ מסריק שורס ק"ס ופי כפרים שלי חוס
 השיר דים פי פיל . אה און כירו שער מקוייס וכסך נוזלי
 המנוחריס כסוד וס"פ ס' ק"ז וס"כ און לך לל משובי היערי
 כמה שפנרו שאין כחם לפקל שרי כפ"ס דלחו מצייל שם סמם
 ואין כזה הקהל לירד לנכסיהם אחי היו הפיקול ממוס כמ"ס
 וכמו שפנרו כסמך אחר זה שכתב שכלם פ"ס משכונם . ואחי
 פסיקס הדין ש' הרשבי"א מיירי כסכר ספס וכמ"ס סממס
 כפ"ס ס' י"ט שסם הביא כבי דברי רשבי"א הלל) ירדו לנכסיה'
 כפי מה שפסק הרשבי"א ז"ל כחשובותיו אף קמ"ז וכדמסרסם סמם
 סממא מהא דריס הסוכה כדי שלא יסא כל א' ואחר סקל ממוסיו
 על חבירו וסולך ורשכ במדינת חים. וגם גדולה מזו ססק מהר"א
 ס' ס"ד ומ"ס ס' שים שאפי' לא היה מצולס הנספכ בעיר הסוכה
 שכל מקום שגראה לכדי יכולים לעכב ממוס אפי' שאין בו
 בעיר הסוכה וסא נספרכ המוכר לפקל ממוס אפי' שאין בו
 לורך כולי האי פ"כ על זה ספסו אלו שילאו שאף לדברי הרשבי"א
 וס"ס ומסר"א ז"ל און לזו כדן דין שסוכה הולך אחר הנספכ
 דעיכ לא קאמר הרשבי"א ז"ל אלא כזה כסוד כירו על הנספכ
 ומלא סקדס י"אסו מפי' הסוכה נחמיי בו חלל כשאר מצינע
 כעלמא כדן דין לא. וסוד שכתב שילאו לא היה לקס פליסם
 אלא חשש מצינע שחששו לנולדים ולחיוכום למסרם ולא שייך כזה
 סממא כדי שלא יסא כל אחד סקל וס' ודברי רביסבי"א ויכוח
 דלא כללל הוא דשלא יסא כל א' וכי שגרי ספקו דוקא כפ"סם
 ההלכה בעיר הסוכה אמריק לפכ המצות אכל אה נעשה בעיר
 אחרם לא . ואפי' דשאר הפוסקים לא חלקו לזו משום הכי חייב
 למיגר דלניו פליסו כהא. וגם עד כאן לא קאמרו ס"ס ומסר"א
 לפקל המצות אלא כאלים כפירו דלא י"מ דליא אכל אה מלא
 לכדי שכתב י"מ לו דילא לא ישכבו ממוסיו אפי' שסם בעיר
 הסוכה אלא הסוכה הולך אחר הנספכ וכמ"ס מסריק שורס אי
 וכ"ס מסר"א ס' ל"ד וק"ג וכ"כ דלמס ר"ח וס"סם דספקו כרי
 יחזק נפחא דלמך ל"ס אלא כחוכות אשה ממוס חלל וסוד דלא
 לוסיק עלה דהרשבי"א ומסר"א ז"ל. סוד ספס סקין שכוין
 שסקין מוחזקים לגבי יחיד ומלך חששו כפרעוים לפסידה דרבים
 ז"ל (לא הכנה לשון ולא ידעמי מקומו) שחמרו שאין היחיד יכול
 ללאח מן העיר לדין בעיר אחרת עד שימן משכן ממוס דקריס
 דריס שחפצא יכו' וא"כ ל"ס שים להקס שער עד היחיד ל"ס שאר
 הכיטום כעלמא. גם על זה סמו חיואלים שחפצא שסקין מוחזקים
 לא ימנע שאם המצינע שים להם על היחידים הן ממוס מפי הסיר
 און לזוים כדייני אומה פיר מפי שים להם או לקרובים חלק בו
 (ומ"ס דוקא) כחן מנהג משכב שים מנהג ואין לומר שאפי' יס
 מנהג

כנו לשון

שאלה כזה ממרחק והשכמי פניה כיד ה' הסוכה
 פלי רק להכנה הקיור לא הפסקתי משובתי כלשונה
 וכמכמי נקיור נמון חמלים משובתי פיר השאלה בין שני פיוליס
 קקרים נמקס כרלוי לו ושאלס זו אינה כפסל וגוף המשפט רק
 בדברים הקודמים ופולי' למשפט לכן השכמי פליס ואף כי גם
 גוף המשפט והמשפחות כמשפט עממו שכלל אלא לא רצ"ה להשיב
 מפני שלא שכלל חלו משני הדידים ומ"מ כמכמי לפנמי מה שגראה
 לי גם כזה לפסיד כדרכי סמדי :

כ"ה הסכימו נזירות נח"ש שלא יא' אה מן העיר בלתי שיחמיי
 מלחו כמכמי וסממם ידו לפמוד סם סקין כדן על

יִקְרָאם כֹּה וְזֹכֵק שֶׁלֹּךְ לַעֲרֹךְ דַּמִּירִי שֶׁם כִּרְשִׁיָּה כְּנִסִּים יִקְרָא
מֵלֶכֶד מִזֶּה דִקְסָה דְנִי דִמְכִיר לַעֲרֹךְ לִסְךָ כֹּסֶפֶר דִּמִּירִי לֹא כִמְכִיר
(וְאִיךְ מִשֶּׁם רֹאשׁ לִסְכָּךְ מִלְּחָל אֲחֵר יִשְׁמְדוּ מִוִּרְשָׁה רַק דִּישׁ לְדֹחַר
דִּמִּירִי שְׂרֹחֶה לְפָנָיו כְּמִלְחָמָה וְדִמִּירִי נִסְ כְּשִׁטָּה מִוִּכְנֵי מִיִּירִי)
לִסְ מִוִּרְשָׁה יִי אֲחֵשֶׁר שֶׁמִּכְנֵי יִלְךְ שֶׁם כֹּסֶפֶר דִּמִּירִי וְכִמִּישׁ
כְּמִיִּישׁ יִשִּׁי. לֵכֵן מִלְּפִיכֵר דִּלְחֵן הִיחִידִי יִוְלִים לִפְסִימִיר מִוִּרְשָׁה
דִּיכִינֵן לְכִי סִקָּךְ דִּין נִמְכָּרֵן לִזְכּוֹתָם מִפְּרִי קִדְרָה דְנִי שְׂמִישׁ
וּלְפִנֵּן שֶׁהִיחִידִים יִלְכוּ אַחֲרֵיהֶם אֲחֵל לֹא לְחִוּכָם שִׁיחֵן הִיחִידִים
דִּשְׂאִין לִקְחָה מִוִּרְשָׁה. וְכֵן כָּל פִּיקוּל שֶׁעַל יְדֵי גִיכְ לַעֲשֶׂה הַמִּכְנֵי
מִכְנֵי לְפִנֵּן שֶׁלִּיךְ לִינֵךְ אֲחֵר הַמִּכְנֵי מִיִּישׁ פִּזּוֹן וְכֵן לְרִישִׁי דִין
אִיךְ הַנִּחָלֵן וְלִי כִמִּישׁ פִּזּוֹנִים דִּמִּישׁ וְזֶה שֶׁעָלָו לִכְסִיו שְׂמִישׁ שְׂמִישׁ
הַמִּכְנֵי אִיךְ יִכּוֹל לְמַשֵּׁךְ מִוִּרְשָׁה. הַלְּמִשֶּׁם כִּמִּישׁ מִלְחָמָה שֶׁזִּי פִּיקוּל
לִיךְ הַמִּשְׁוֹק לִינֵךְ לְמִקּוֹם הַמִּכְנֵי וְכַמִּשְׁקָתוֹ כִּמִּישׁ פִּזּוֹנִים אִשׁ הַמִּכְנֵי
מִכְנֵי לִפְסִימִיר פִּרְכּוֹת וְלִינֵן מִסְחֵן וְאוֹ הַמִּכְנֵי כְּמִלְחָמָה לִיד שִׁלִּישׁ
כְּמִקּוֹם הַמִּכְנֵי רַק שִׁלֵּךְ כְּמִכְנֵי לְאֲחִירֵי לְמַשְׁכֵּן אִשׁ לִיִּישִׁין לֵכֵי .
דִּמְשִׁמְשִׁיבֵי כֵל הַמִּסְקִים דְנִי אֲמַלְחָה כָּל לֹא מִעֲקִלִין הַמִּכְנֵי
וְלִיִּישׁ מִיִּישׁ סִי הַגִּיָּה רַק דְנִשְׂרִים מִהִרִיק מִשְׁמֵה אִשִּׁי כָּל פִּזּוֹן
וְלִי כְּמִיִּישׁ סִי יִיד סִקָּךְ מִיִּישׁ וְאִשׁ דְּמִשֵּׁה מִהִרִיק מִרָחֵה דְסִל
דִּהִינֵי מִשְׁמֵה דִּפִּיקוּל כִּי פִזּוֹן דִּמִּישׁ קִמְלֵךְ הַמִּכְנֵי לִכֵּל
אִל הַמִּכְנֵי וְלִין לִזֶּה פִּזּוֹן . וְלֹא מִכְנֵי שֶׁאִיִּישׁ יִכִּילֵן לְהַשְׁמִיד אִישׁ
אֲחֵר לְמִוִּרְשָׁה אֲחֵל אִשִּׁי לְשֹׁחֵן אִישׁ מִכְנֵי וְלִי כִיִּישׁ אִישׁ מִסְקָךְ
דִּהִסְחָה דְרֹסָף אִלֵּי הַשְּׂמֵה מִיִּירִי כְּמִכְנֵיִים וְכַמִּישִׁין מִיִּישׁ דְּמִכְנֵי
חִלְקוֹ וְכִמִּישׁ מִוִּרְשָׁה סִי כִיִּישׁ רַק שֶׁלְּחֹן מִרְכִּי פִרְק מִי שֶׁרִי
כְּמִיִּישׁ כֹּחֵה כְּמִיִּישׁ שִׁישׁ סִי קְצִי כִיִּישׁ כְּמִישׁ הַוֹּחֵל שֶׁלֹּא לִזְכּוֹ
לְפָנָיו וְכֵן לֹא מִשְׁכִּיבֵי כִיִּישׁ מִשִּׁי כְּמִישׁ לְאֲחֵר כָּל לֵשׁ הַשְּׂמֵהֵם כִּסְ מִסְקָךְ
וְלִפְסִימִיר וְכֵן מִשְׁכִּיבֵי כִיִּישׁ לִיִּישׁ כִּיִּישׁ כִּיִּישׁ לִיִּישׁ מִסְקָךְ
כְּשִׁכִּיל זֶה אִשׁ יִישׁ לִסְ דִּין יִחִידִי עַד כִּי הִקִּיק רַק מֵאֲחֵר שֶׁאִיִּישׁ
רִבּוֹ בִּינֵן אִין בִּירִישׁ לְחֵלֵק פִּזּוֹן פִּכְרוֹת בְּרִיחֵי מִוִּרְשָׁה כִּיִּישׁ מִהִגִּישׁ
הַמִּכְנֵיִים אִין רִישׁ דְנִי מִיִּירִי שֶׁם בְּרִישׁ מִוִּרְשָׁה לֵכֵי לִיִּישׁ. רַק בְּנִחֹן
זֶה שֶׁמִּשֶּׁה מִכְנֵיִים וְלִפְסִימִיר וְכֵן מִשְׁכִּיבֵי כִיִּישׁ מִסְקָךְ כִּיִּישׁ כִּיִּישׁ
כֵּל זֶה לְמַשְׁכִּיבֵי לִיִּישׁ מִשְׁכִּיבֵי הַנִּחָלֵן וְכֵן מִסְקָךְ נִלְשָׁה הַמִּכְנֵיִים
סִי שֶׁרִי שֶׁרִי וְשִׁישׁ מִהִרִיק סִי לִיִּישׁ וְקִיִּישׁ וְכֵן כִּיִּישׁ לְמִיִּישׁ
דִּהִכְנֵי כְּמִשְׁכִּיבֵי שֶׁמִּכְנֵי אֲחֵרֵי חֵלֵק מִוִּיִּישׁ שֶׁאִיִּישׁ יִכִּיל לְפִסְדוֹ
מִמִּנֵּה לִיִּישׁ אֲחֵרֵי הַמִּכְנֵיִים אִוֹ שְׂמִישׁ זֶקֶן מִוִּסְלֵךְ וְכֵן דִּרְכֵךְ בִּיִּישׁ
הַמִּסְקָךְ דִּין כָּל שֶׁמִּישׁ פִּזּוֹן פִּזּוֹנִים שֶׁל מִכְנֵי וְלֹא כְּמִשְׁכִּיבֵי
פִּזּוֹנִים מִן כִּיִּישׁ שֶׁמִּישְׁכֵּם אִוֹ וְלִיִּישׁ לִיִּישׁ אִשׁ דִּין יִישׁ שִׁדּוֹת
לְפִנֵּן דִּיִּישׁ לִוִּישׁ פִּיר יִשְׂמֹחַ מִוִּרְשָׁה שִׁיִּישׁין כְּמִישׁ . כָּל הַשְּׂמֵה
מִשְׁכִּיבֵי כִיִּישׁ לְהַחֲרִים אִלֵּי אִלֵּי מִשְׁכִּיבֵי מִשְׁכִּיבֵי כִיִּישׁ קִיִּישׁ מִשְׁכִּיבֵי
לִיִּישׁ הַמִּכְנֵיִים וְלִיִּישׁ שֶׁקִּיִּישׁ הַמִּכְנֵיִים וְכֵן מִשְׁכִּיבֵי כִיִּישׁ לִיִּישׁ
כִּיִּישׁ שֶׁם לִסְ כְּמִישׁ וְכַמִּישִׁין כְּמִישׁ הַמִּכְנֵיִים שֶׁם מִוִּכְנֵיִים לִכֵּ

זה לשון הש"ס שהילכתא על ארבע חלקיה בנזק המשפט :

כִּנּוּ הַבְּקָהָד הוּא שֶׁלֹּא יִיחָדוּ יָמֵי הַלֶּקֶט בְּהַיְוֵהוּ שֶׁל
הַחֵטֶה שֶׁכֵּן. וְיִיחָדוּ לְיוֹם מִסְכֵּה בְּלִמְדָּה כִּי
לִמְדָּתוֹ יֵלֵאֵנוּ מִן הַקֶּסֶם עַד שֶׁלֹּא נִסְתַּקֵּם שֶׁבָּנִים בִּין מִקְשֵׁי נֶפֶשׁ
לְהַיְוֵהוּ

מחצית קבוצה לחן למר דייני פיר מ"מ בשבוע הכפוש פ"אן למקום
אחר ומתפזרת החצילה כומר במקצותם המגנני וכי' וזמן זה מדע'
מסת' דללו כל כמינו לבסיר הקצר ולהסיר החצילה כנאחס מן
הפיר כ"ש מדמם מורש דכל קכל ומרש שנקבילה הם שומרים
במבואר ככל כשוקקים וזהו ימילוו כמה דיינס שזכר רמיה ס"ס
קס"ג ולא שייך קביעת זמן לשופוטם שאין לכיכור מת' וא"כ פוך
זמן שופוטם ח"ל לשופק ללא אן השופוטם כמקום דליכא ספידל
ואם יאמרו דכ"י וז"ל מקום ספידל אז זה כס דין נק' המעטס
לדמיה וכל קמ' דליו זהו היחידים לוקימן לבו לאמחוס קמייתם
שפיעים להקל ומשפוטס'. ומיה כדור ופוטס' ללא ויזיל סמנח
געים' כ"ד שפיר שימולו הם אל היחידים רק ידום כזכילא אז
כמקום הממונע דייני לומה פיר וכו' הנסין ללא גריפי מעשיר
אליס כפידו אחר שא"ל לדיינים לחן יסר דכ"י ופשי' כוא ולדמיה
גם סמנח היחידים וזהו לפתלים שיקשו שימולו אליס' רק שלא
יזכרו היחיד' (לחן כסילול אלולס) וכדמסק כרי קלאר ו'ל שפיעי
מקום א"ן דרס דייני לומה פיר וא"כ ים מונכ כפיר או שפ'
מקום שייני הסיר ידום גם על מקום פ"כ וכי' כמיה ס"י שפ"כ
דלא מקרי מונכ אלל כמלמח ידמ' ומכדיר שפשו ק לקבוס המונכ
אלל כקבל ימילס להכדיר היחיד מנה מה שמונח הקסילול ש"מן
המס שסס עליו (ר"ס) או משכן וירשו לו לנכח אל כ"ד אחר
לדליכ מריחח מילמל וכל ח' יפסון ח' קבירה די שופס' וכי'
ויפסד כקבל ככל ומונכ על מורה ה"ל למטוריין' כמסקל ומלמח
מנח וכו'. וספ"ק אז שפ' מקום ככל וממולס לל קבוס מונכ אז
לחן דייני לומה פיר מייני הממס' וז' משוס משכן כרי הכמס'
ש"ס לכס פתחיו מלמד שא"ל בני ספיר דין פ"ס פסק כרי יוסק
קלאר ו'ל וכו' פסק סמס דפיעי הממס' א"ן דין דייני לומה
פיר ולא חייב ל"סן משכן. ואם הכפיעוס ש"ס לק"ס לומס מפיעי
ממס' גם הק"ל ח"ס ממוחוס יומר מייחיד ענז ייחד וכד' המדרי'
סרק כמומר סירוס דדוקא כפירי ממס' מקרי (ממכס' על מ"ס
ז' כסס מדרי' סרק המומר סירוס. וסס מונכ חיסכא דככל דכר
כפיעס כד"ן כד'. וז"ל דפ"ס כוא וז"ל סרק לא יחסור וסס ס"ס
כפ"י מ"ס' כ' על מנח אלל האילן קדס וכו'. ספ"ק ים מכאן וכו'
מבור פיעי ממס' שסקבל גורץ מנח וכו' וכו' פנין מ"ס האחרונים
כמכנים משכן וספ' פיעי ממס' ולכארוס פיעמ' מנח ל"ה לחלק
שכרי קל' כנמ' על אילן קדס וכו' ובנאמח ל"ק שנאמח אינו ראה
שכרי גבי אילן היחיד כוא מוק' לרבי' וי"ל דדוקא כנמ"ג חששו
לסח' רביס מע"כ כפיעס כמלמח מחיזב ממון רק שגבי ממס'
כננו כן מחסכמכמ' וכו' משמע כנאון המדרי' סמך ים מכאן
למנח. מ"מ רמ"א כ' ככד"א כפ"ס דלפנין כמ"י משכן א"ן חילוק
ב"ן ככ"י' ממס' לנדר אחר וא"ן ככ"י (לח מ"י') הסקל ממוחוס'
לכל לא לשאר דברים וכו'. וס"כ לומר כן דכ"ן דמסמח שזמרו
דכקבל ממוחוס' משוס דמוחק"י' דמנח וכו'. פיר סמח הסקל
שאינו ל"י ככד שסקבל לכו לחון כפיר אחרת. ועל זה שופיעס
יחידים ש"לאו שסכד סקל כמקום מונח כ"ון שסד"ן סמון שפיעי
ממס' ושאר דברים ס"ל לדיינים או לקבירוס הנאמ' כסס לא ידום
דייני לומה פיר. ועוד שסכר מנחלו על ככדס ובכמכמח' רוסס
כמנו סס אחרים ש"לאו מקודס שפמכס מריס ככירה א"ס לחן
כפיר אחרם או לחון כפיר ש"לאו מ"ס. ועוד שפיעי ש"לאו מנח
ל"כא כ"ד קבוס כלל וא"ס' ח' אשר כסס חכס ורל"ש הקל יסונה
וגם חק ומנח חכס לא ימון לו ככאנו ובפיעס שכלס ל"ס ים כ"ד
קבוס ממח"י פ"ס' ו' סו"י הפיר ומנח"י'. עוד סמח הק"ק שנאמ'
סד"ן ימן כשיחידים יכו' מוכרחס לנח לחון לפי דייני פיער שלא
יקבלו מורש' שיכא ככרשלמ' כמכמנים רק הם כמלמח' יכו'או
ויפמרו כד"ן וא"ס לא יכו'או אחר כמנחמ' סרל"י ש"פסקו כד"ן שלא
כפיעס וירדו לנכסיהם כ' כן פסק כרי ר"י קלאר שחזיע אינו
יכול לפוטס מורכב. על זה סמח' היחידים דכד כאל לא קלמריין
דלחן כמכמח' שות' מורשה אלל כמכמח' כפיר המונכ' אלל כמלמח'
כפיר אחרם ודלי פוטס' מורשה וכו' משמע שכלל מ"ס' (א"ן שסס'
רליה דלא סיה סס ממ"ס המכיקס וד"ן ו' וקס"י כפיעי' דליש"ס
לכל א"ן לומר דלפ"ד לקיים דכ"י הרשכ"א פ"ס מ"ס רי"ף כנכ"ס

אלפים והק"ק היו מוצרכין מלפנים רק ד' אלפים כימי קדש ולחמדי
לשר הקהל לאו גם אחסן מן המזקוק כמו שילאס אחסן :

לבאורה נראה ממ"ז ברש"י ס' סתפ"ז למשפט שסס"ז

[illegible]

הק"כ חומרים חובות ש"ס פליטו ממסות של הקדש וכ"ן שלא

חזק כחן מן הפיר טג'ס העם לממוד הקן ויחל על כל
והיחידים וא'ס מהחלים ופועים שהסכמה הקבל הוא שכל
ההוצאה ללחם מן הפיר יחלם שלשה מקיס ויסער [עיל שאלס ט"א
דף ט"ה ע"ב] וכן נהנו עד פתח :

בוה משגם יחידים ברורה בלשג לומרים כי קד הסכמת הקהל

וזה ידעתי מה שמעידן הקבל משיב נחין כאן הסכמה
 ישיקון וזהו הדיון עם הקבל וזהו חלי כספנים הקבל שפי' שילאו
 יחדים ידחקו עליהם חובות ויניעו את השדרון רק דכל הקבל היל
 כסופים' כמה שחייב' ומוכל על כל אחד לפרוע חלקו אם הגיע
 זמן תשלום השותפות כי אם יחלקו חזר זמן ולנני ליבור המשותף
 לא ש'ך כלות הזמן שאין ליבור מה' כבנני' תמורה סיב ואם יס
 הארשיות וסכמתם בסכמה ובתקון וזהו היל ליבור מוחזקי' כמי
 כמיס' כי שמי' כמיס' חס' ואס' דמיס' זו לא מקרי מדינות
 ממוס' (מד' ענמה) חמ' אחר שמעונו אלו הם חיובים הקבל ואם
 מצאו לפרעם ירי' גבוה וזהו היל בכלל מס' דמליים זו כו
 יד ליבור על העליונה . וכן לומר עוד דהא דמיס' מיירי דין
 מיס' ליבור עם היחד ששייך לחוב ליבור משיב אלו לס' ספנים'
 גבר מרשו מן ליבור מימ' כמה שמוכל פליהם חז' לס' ספנים'
 אם פי' זה יניע היזק ליבור והיל דין יחדים שכליבור עם ליבור
 ולכנס. רק שאין מאוסק שמה חזקא ליבור נגד יחד ממש דכל
 ידירי' כחבו נלשון יחד משיב ספי' שדרים עד ליבור בחדא מילת'

כִּי־שֶׁם לִפְתָּחֶם אֵם הָיָה פָּאָרַם שְׁמִירָאִים קָאָל אֵם נִשְׁמַרְיָהּ יֶחֱדָה
בְּקָאָל אֲחֵר כִּי־שֶׁם אֵם נִקְרָא שֶׁם בְּנֵי־לֵאָה לְבַד שְׁמֵי כָל יֶדֶם
פָּאָרַם גִּיב נִקְרָאִים קָאָל וְעַד הַיּוֹם נִקְרָאִים לֵן נִקְרָאִים אֵם פִּרְיָן יֶשׁ
לִסֵּם דִּין יִיחִידִי עַד הַקָּאָל שְׁמֵם־יֵלֶאוּ וְזֶה גַם שְׁלֵמִי מִיֵּם בְּזֵאלֵם
הַסֵּם רֹבֵץ בְּנִין וְהֵרִי קִוִּם כָּל קִסְלֵם יִיחֵר תִּלְרִים בְּמִזְמֵן מִמִּנְהֵם
אֲחֵרִים לֵן כְּזֶה הַרְאִים שְׁדֵרִי הַעֲבֵה לִפִּי הַמִּזְמֵן מִיֵּשׁוֹת פְּשִׁירִים
נִקְרָאִים רֹבֵץ הִבְרִיאוּ רַמְיָאִים קָסִיג סִיג וְהֵרִי בִּנְדוּן הַדֵּרֶר בְּזֵאלֵם
אֲחֵרִים מִצִּלָּהם נִשְׁמָה וְלִרְשֵׁם נִזְכִּין לִפִּי הַמִּזְמֵן כְּמִבְרֵר בְּזֵאִים
שֶׁם וְזִכִּי יֵלֶי לֵדֵן יִיחִידִי פְּשִׁירִים שְׁפִרְדוּ דִּין יִיחִידִי לִפִּי רֹבֵץ
פְּשִׁירִי שְׁפִרְדוּ סֵן לִפְנֵן מִזְמֵן־קוּ אֵם לִפִּי וְזֶה גַם בְּזֵאלֵם אֲחֵרִים
בְּזֵאלֵם שְׁלֵחַ שְׁפִירִי שְׁפִרְדוּ מִמֵּנֶם לֵן רֹב וְזֶה מִכֵּם וְלֵן פִּרְיָתָם וְיִיחִידִי־

דברים

[illegible]

ההבדל

[illegible]

ביום שבת

על פסגה שאינה ברורה כלל ועוד. לפי מ"ס חש"ס שם
נמצאים פסגות וא"כ ק"ו הוא שא"י הו' מוצא פסגות ברחובות שם
שוא"ס לברוח כמ"ס לפי כ"ס חס' ברחוב מקמי הכי וא"כ בזה
פסגילה א"י על שפ"ד. וא"ן להקשות על מ"ס דה"ל פסגה שאינה
ברורה מהא דר' מררי"ק שורש ר' הביאו רמ"א ג"כ בנבנים מ"ס
פס"ק שם קטילות אחרות שם נחת וכו' לרי"י ליתן שוא"ס השם
ד' כבר יצאה פסגה יש חשש פסגה גם להם משיב ברוך ה"ל
א"ן חשש להם כלל רק חשש יצור שכבר יצאו מ"ס וא"ן בזה פסגה
"אורי" עיי"ן. מ"ס נלפס"ד דל"ס חס' ויחיד"י בכל פסגות ה"ל אז
ליתן בנחת מהם כספדור חזקת סיוונתם שם אל"ל קהל' ש"ר
שם פסדור דברו מ"ס ממקד' גמ' ס' בנחת בנחת דקפ"ו נבדקתם
ליתא פסדור שותף חולק שלא מדעת חבירו וא"כ אין להם פסד
גלגל חסות בחזקת חסות הק"ק ומ"מ אין בכחם לפסדו מכל חסות
וממול"י על הקהל בשעת יצאתם א"י לה הגיו' זמן גב"ר. לכן
ממנה פס"ס בק"ק דלשכת ש"ס רוצה לפסדור דירה לגמרי יתן פס"ס
שכ"ו אלא נ"ק ובקבלת ק"ק י"ס חזקת קנין להם כך וב' מכל מה
פס"ס ובקבלת' מהש"ן מה שס"ק ח"י"י בנחוצות כליות של
ק"ק גם מה שצ"ע ע"ד כלל הקפילה ומהו ד"ס כה"ס יתן ז"ס
ממנה לפסדו מכל מה ממכ"ר ומ"מ דשוא"ס להוסיף כ' ל"ל לנד
כ"ס"ס מזל החי' רק גם ממכ"ר וארנו"י ואורח"י ודק"ק להב"א
א"ן זמן קנין לנחש"ס שלהם לכן יעשו תפ"ס לנכ"ל הקצ"ס
פלו דבר הזה. כלל המוסד מדבר"ו. ש"ס הש"ר הש"ר של
קבלת' חס' ובק"ק ש"ס כך ר"כ כס' על הקד"ס ובכ"ס ונ"ס
א"ן פס"ס וס"ס לנכ"ס כה"ס ה"ל מק"ס פסדור וס"ס כ"ד
פס"ס

היוראים למרות מהם מ"מ חייבים לתת חלקם למך ששה לפנים ואחר שזכום ששה. וע"ד חובות שחייבו הקבל כדין פס הקבל כלם אין הסכמה ומקנה על זה. וע"ד סרנסת פריס והשם גזרות וקנסות להבא כדין פס היחידים. נאום הסדר. יאיר חיים בכרך

קנה שארדה

בר ישראל אור שנתת ימים חכמתו פאר פרו ומחזי כלו"מ. שבלי דנכר דעה לו נהרין ושםפתחא ברירין כהאור להאדרס לים משונית. גבור לרון אורחות ימים נכבלי וירושלמי פסארי ספרי ות"כ וכולא כחורא מחית. יוסף וחכם ארשים איש מלחמה ולקבל אלק ישא חרב ומורנית. וה' אמו שהלכס כמותו חפילו במיטך ואודית. מאשר שמינה לחמו יתן מעדני מלך בשלח שמינה וחמרא דפרנית. חולמו [ידוע להנאח בשאל על מי היה קרילתי ורמזתי במ"ש מלך זולמו כי אינה שמה במילך] אכל דלא דלי' כהים לאיסתכולי כבושת גנג ורדא ופיונית. לחם אהרים אכל איש לכך אנוש הכורני יספור הסופגין והדוכשין וחלם המשרית. ולחם זולמו נקודים לחמא דהדקא מרמח גביל למורא וסרית. דעתו דעת טורה ורפה טופס כהם יריע יכריע כחריטא דסומכדא. ואנב חורפי מחליא ל' ויטיב ספמא לשכח כבשר פ"ג נחלים כמלחא גלגלית. ודעת זולמו קארט יד ופירתה הגלגל סגרת הכרם הכריטה תקלה ככריטא. מימי מקור מים חיים כהם ירחן כל דבר קשה ככמרי גזולא אהלל וככרית. ומימי זולמו מים המכונים מים שלנו מיר דכית. חדשים לנקרים יום מיומיים לנטיפ שמים ואדמות בגולות ונעלמות הן כדאיטא והא כדאיטא. וחולמו יפסול לרוח וריקס דשוא אף הכל כמסיל כחאקונדרי בגרדיר גורית. הוא הארו אשר כלנאן רבו ספיוטמוי וגבסו ללויתו ארזא ותוריתא. אין פרוץ אליו האלץ הולץ מוכין לזוכי קיר וכבשו לונית. מנקש ליעדו ואם מי יורס דעה ריחו טורף ומפספס כמדי דשמונית. ולימודי זולמו כלימודי וכפנים מגרר גרמא כנצקן כדלא אכלי בשאר שורים כפמרת. המלאה כהם איש פי מלך פורס כרימוז מלא פורס אכל פמירא ושרי קפית. זה סייר ופוקר כרי הרים מנין דברים נכוחים שפתים ישק כנשיקא כמשהל מחלכא כרית. לו דומים מהלם מקאר היריעה לספר היריעה דלית פימא כמרננית. ה"ס הגאון המופלא נ"י פ"כ פ"ה כבוד מוכרר נרשן מד"י יאיר כחור הכבוד :

דגה

אין המנוקס והפגמי מסכים להאריך במילא ולספרות לריק כתיבות הכרח אף כהא דנדק לן מל"מ דומי סלכמא אהלכתא וואו הא דמחם לן הרב מהרי"ק כש"ע כחלק איש פי' מל"מ פ"ק סוף שדרס בגלגל מותר לשחקו ב"ס וכו' והוא איננו כש"ע דכ"ר ר' ירמיה לי מחזיקין ריפוחא או לא והוא כ"ס המביא דל"ד פ"א וכ"ר ר' יצחק למיפסס לאיסורא מהא דאין מלנאן את הרפסות ב"ס וכמ"ד מסרי שניך לנדקן [פי' ש"ס ת"ס] וכו' וכו' לו ר' ירמיה שם אן מסרי שניך לחסמן ומכ"ס ל' וכמסקנא לו פסקו הרמב"ם והרא"ש והרשב"א ולכן כתבו כפוף הגדרס לקולא ולכן כתבו גבי ליטון רפסות מסרי שמחממן וכ"כ גם כש"ע ס"ר תק"ה [שנ"י ס"ס תק"נ]. וכ"ל ס"ר רס"ו ס"ו וואו ס"ס שלח כח כש"ע ארס גלל מל לפולס לא יעול כשנת וכו' וכו' דברי המדרי ס"ס כ"סו הדס שש"י ר' ששמה דארס שלל מל לפולס דאי לא יעול כדאמר כמ"ס כ"ה מסרי שניך לנדקן והביאו כמ"ס ס"ס רס"ס ואין שם שום חלק. והוא גמרא דליטון רפסות וכו' לפי מ"ש כסאון דמח גבי ליטון רפסות פסס זה וק"ל כמ"ד מסרי שניך לחסמן ולכן מקילין כפוף הגדרס וכמ"ס שס"י לפי פסס שניך לנדקן היה אסור פ"ה טורף קשיא דאור מל"מ. וא"י כשורי אף כי מנו"מ' מסד"כא מ"מ מסיבות' אמיתא דל"ק מירי אחר שארבה כחכילות להקזית פוד מירי וכו' מה ראו המוסקים ומה הגים אליהם שספין כפוף הגדרס להקל דאפי"ס דחיי ר' ירמיה לר' זרע דלא מל למיפסס לאיסורא ווא"ל אן מסרי שניך לחסמן מחניק לם מ"מ כשאר"ה איכ"כ דפוף הגדרס על פילה וכ"כ הנ"י ח"ל והאכ"כ' לא נשפסס כסדיא וקנס לם כרא"ש לקולא וכ"ס הרמב"ם וכתב ה"ס שם סוכיח הרשב"א מכלל וא"י פיימא כסאון שס"ק בית שרי שש"י כ

ד"ן כ' דל"ס פ"כ וכמ"ס שדראה לו להקל ולהפיל כלי שום פסס וקסא איך באמת מה ספמייא. ופוד דהכא דליטון רפסות נוס"י מאן לימא לן דדחויס דכ"ר ר' יצחק מדכ"ר ר' ירמיה ואף אמ"ל דסוגיות הש"ס מוכתם כמ"ד לריך לחסמן כמ"ס כרא"ש ואפ"ר שכל זה סמכו הסופקים וכתבו ספס דליטון רפסות מפני שניך לחסמן מ"מ קשה הן אמת דגבי ליטון רפסות הספס מסרי שניך שמו מלאכה והוא החסימה ולא לריכך לפסס דכודקן שהוא רק חשש שמה יסקפו ואשתכח למפרס וכו' ומ"מ י"ל במקום דאיכא למיחש חששין ופ"ל כן נאמר אכ"כ דפוף הגדרס ומלל לן להקל. לכן נלפסנ"ד דאן אמת ס"ל להסופקים דהאכ"כ' דפוף הגדרס לא נפסס ומ"מ ס"ל דאינו רק ספק דרנאן סוא"ל דאין כאן איסור כדור כשמת מלאכה שחיסם הסוף ופ"ל אף חשש איסור כשמת מפסס וכו' שחיסם כהיטרא שחיסם שהרי מדאורייתא מותר לשחמן כמו דשחיקין כל הכסמות וכו' כתר הכי נמלאו סריפס לא חששין להשחוס כלל למקום רק לומר דגזירות חכמים הוא מפני דגולד ריפוחא ריחוס סן יסרוף ויהיה למפרס שחיסם שלא לגורך ולא אי רק ספק דרנאן וק"ל לקולא אחר שא"ל לכא ליד' חיוב מלקות כלל ורוא"ס לרב"י ממ"ס הר"ן גם הוא ספמא דליטון רפסות מסרי שניך לחסמן ומ"מ כתב דנקסיקן כפוף הגדרס לחומרא דכ"י ספק דאורייתא וקסא לכאורס כל"י לא דאס ק"ל כמ"ד מסרי שניך לחסמן לא ק"ל מסרי שניך לנדקן וא"כ לא חששין לריפוחא כלל ומה זה ספק דאורייתא אלא פ"כ כמ"ס דכסא דכס"ב ר' ירמיה לר"ז אן מסרי שניך לחסמן מחניק לם לא נדחו לגמרי דכ"ר ר"ז ולא כול כהם חשש דשמה ימלא קלקול כספס שניך לנדקן רק דלא נפסס' לגמרא אכ"כ' לחומרא ונאורס כספס וס"ל להר"ן דה"ל ספק דאורייתא ומ"מ כחלקו פליו רוב אסופקי וס"ל דאינו רק ספק דרנאן ולקולא וכמ"ס ולכן שפיר הסי"ר שפמא דארס שלל מל וכו' דס"ס אפי"ס דג"כ הפילה מל שמה מוסרת מדאורייתא מ"מ אס מקילן לא אי מילה כלל ופכ"ד איסורא בידים וחייב חסאם שפסא כחורה שלל כמקיס מלוה וסכ"א רוא"ס ממ"ס חול מפני שניך לנדקן דלא אדחוי הספס לגמרי וכמ"ס רק דכפוף הגדרס ק"ל להקל מפני דאיכא לכו"ל ליד' חיוב חסאם בידים ואין שום חשש קלקול כשמת מפסס וכו' רק חשש דרנאן וקלקול כהא זולמו מפססין וד"ס מ"כ כמילה ד"ס חשש איסור דאורייתא וקלקול כמפסין ולכן לא כמ"ס ס"ר ששמה רוא"ס גמוף ס"ן דאין מלנאן את הרפסות והוא מפני דס"ל פסס סדכר שם מסרי שניך לחסמן כמסקנא ש"ס וכמ"ס סר"א"ש לכן נקס רק מ"ס מסרי שניך לנדקן ר"ל כמירי דאורייתא לריכין אנו לחוש לפסס הכא כי לא נדחה כלל. וכדחויס ש"ס כמכתי ש"ס לי פסס גדולה פ"ל הרמב"ם דמשהם דארס גם ליטון רפסות ישי"ס מסרי שניך לחסמן גנג ש"ס ומ"ס ה"ס להסתלל כפוד הכיאו סכ"י ס' תק"ה כסאר מסוגיות ש"ס כמ"ס כהא בקרירה חרסס שס"ק וכו' ר"ל שם מסרי שניך לחסמן שסרי ח"י חשאלה כמ"ס כרא"ש וא"כ שגם כהא הרב כלהא פסס וכו' קסא דכ"י ספיר כמ"ס ס"ס תק"ב וס' תק"ה אס לא שחלק ונאמר דרפסות יש כהם סמיר ממוס חסימה מ"כ קרירה וכו' חלקו האוס' אכל כל זה אינו ש"ס לי ואס מלא"ס חן כפיו יודיעי כסאון דפמו סק"ס סקורס וסרנסה : יאיר חיים בכרך .

תשובה

אורה חיים יפ"ס . בא"ו מעגלותיו מעגלי דקס אין כהם דוס וקילס . וואו מלכ"ס יתקלס . פילאלי ספולוים חיי ויפ"ס . קילס אחר קילוס' כומן שהוא לדין כן לריק חוס המפילס ספיר' כאן וזי"נה פילס מקולס . שום שכל ומפסס ומחרנס אצקלס . ה"ס סר"ב הגדול המופלא וסאפולס . כל סתום מלנן כסל . מסר"ר יאיר חיים נר"ו לא יכנס מחיל ימים ירנב :

איד

דרישת החיים והאולם כח"י גלומא את אורו שום סיוס כח"י אל דרר הוראתי וספסתי כחאפתח ספוכותי וכמוך סנאים אפירה אל צול פכר פרי מנילס פסס פסס ואריכה שרובה וסמירה אחר סננו יריו אמיה כשנת פל"ס כסוית שם קק"ו ואידכרנן מילאם שלל מלא"ס למר לא דכר ולא ת"י דכר סס סמנ